

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 19
16 de juny de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 12, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre el Pla estratègic per a modernitzar la justícia (tram. 300-00052/09) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 300-00056/09) p. 8

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Jordi Solé i Tura (tram. 401-00010/09) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la formació professional ocupacional (tram. 310-00072/09) p. 17

Pregunta

al Govern sobre el món local (tram. 310-00073/09) p. 18

Pregunta

al Govern sobre el futur de les polítiques socials (tram. 310-00069/09) p. 19

Pregunta

al Govern sobre els drets i la protecció dels alumnes amb necessitats educatives
especials en l'escola ordinària (tram. 310-00077/09) p. 21

Pregunta

al Govern sobre les relacions exteriors de la Generalitat (tram. 310-00070/09) p. 22

Pregunta

al Govern sobre la política universitària (tram. 310-00071/09) p. 23

Pregunta

al Govern sobre les conseqüències del brot infecció causat pel bacteri *Escherichia coli* enterohemorràgic
amb relació a la producció i la importació de productes hortofructícoles (tram. 310-00074/09) p. 24

Pregunta

al Govern sobre les actuacions del Departament d'Empresa i Ocupació
per a la dinamització del sector de la motocicleta (tram. 310-00075/09) p. 25

Pregunta

al Govern sobre l'evolució de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle
relacionades amb el canvi climàtic (tram. 310-00076/09) p. 27

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a reactivar la democràcia a Catalunya i els canvis que cal fer en les lleis (tram. 317-00044/09) p. 28

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'Avantprojecte de Llei de simplificació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00046/09) p. 29

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'existència d'un pla de privatitzacions previst pel Govern (tram. 317-00047/09) p. 30

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dispositiu policial i les detencions amb motiu de l'intent d'aturar l'activitat del Parlament i sobre les actuacions que cal fer perquè no es torni a repetir aquesta situació (tram. 317-00045/09) p. 31

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la dignitat de les institucions d'autogovern i la revisió de les declaracions del portaveu del Govern (tram. 317-00048/09) p. 32

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el contingut i la valoració de les reunions tingudes amb les màximes autoritats europees (tram. 317-00049/09) p. 33

Interpel·lació

al Govern sobre l'espai català de comunicació (tram. 300-00057/09) p. 34

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques retributives dels consellers, els alts càrrecs, el personal eventual, el personal directiu de les empreses públiques i els diputats i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes (tram. 300-00058/09) p. 39

Interpel·lació

al Govern sobre la qualitat democràtica (tram. 300-00059/09) p. 43

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de mobilitat (tram. 300-00060/09) p. 48

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques mediambientals (tram. 300-00061/09) p. 53

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00039/09) p. 58

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de les polítiques públiques per a fer efectiu el dret a l'habitatge (tram. 302-00040/09) p. 66

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació primària (tram. 302-00041/09) p. 74

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives (tram. 302-00042/09) p. 82

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme (tram. 302-00043/09) p. 90

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 12.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre el Pla estratègic
per a modernitzar la justícia
(tram. 300-00052/09)

Tal com vam quedar ahir, estem al punt sisè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el Pla estratègic per a modernitzar la justícia. Presentada, aquesta interpellació, pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula per a la seva exposició la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, avui, puc dir amb molta satisfacció que estic més contenta que mai, després dels fets d'ahir, de poder-me adreçar a aquest Ple del Parlament de Catalunya i poder fer la interpellació. La veritat és que ahir vam tenir certs dubtes sobre el que podia passar avui, i crec que ens hem de felicitar, perquè hem recuperat la normalitat democràtica.

Dit això, honorable consellera de Justícia, he de dir que el Grup Parlamentari Socialista li presenta aquesta interpellació amb la intenció de conèixer quin és el full de ruta del departament pel que fa a la modernització de la justícia a Catalunya i, més en concret, pel que fa a l'oficina judicial.

L'Administració de justícia s'ha caracteritzat, al nostre entendre, per tenir una estructura jo diria més pròpia del segle XIX, que és quan es va crear, que no pas del segle XXI, que és on estem ara, fonamentada en microestructures, com són els jutjats i els tribunals; un model que és obsolet, sens dubte, i que ha donat lloc a una administració de justícia allunyada de les necessitats reals de la ciutadania.

Al nostre grup parlamentari li preocupa que aquesta Administració continue sent vista per la ciutadania com un servei públic ineficaç; ineficaç, fonamentalment, pel retard que té en obtenir una sentència sobre el litigi que ha plantejat, amb independència del resultat final d'aquesta sentència. I ens va sorprendre que l'enquesta del CIS del passat mes de febrer ens senyalés que un 46 per cent dels ciutadans enquestats confia poc en l'Administració de justícia i un 21,2 per cent no hi confia.

Avui, a Catalunya, queda palès que l'actual estructura resulta insuficient per respondre a les necessitats de la societat. A més, en un context de crisi econòmica, resulta imprescindible que l'Administració de justícia generi confiança en la ciutadania; i, a més a més, en un moment de crisi, doncs, han d'augmentar-se els recursos adreçats a l'Administració de justícia. Crec que en això coincidim i que no hi ha cap dubte.

Per tal de modernitzar aquesta Administració, ja es van iniciar una sèrie de canvis legislatius que tenen el seu origen en el 2003, en la modificació de la Llei 19/2003, de modificació del poder judicial, i que conté una nova regulació sobre l'organització i el funcionament de l'oficina judicial. Aquest nou marc legal el que fa és establir un nou disseny organitzatiu de les estructures, de les formes de treball de l'Administració de justícia, que deixarà de ser una administració atomitzada en microoficines judicials, tantes, diríem, com òrgans judicials, i pretén introduir un nou model d'oficina basat en la constitució de serveis comuns processals que donin suport a un conjunt d'òrgans judicials.

Per fer efectiva aquesta reforma, el Congrés dels Diputats va continuar amb les reformes de les lleis processals l'any 2009. I, per tant, entenem que ara estem en condicions de poder abordar la reforma de l'oficina judicial aquí, a Catalunya. El Govern de la Generalitat ha treballat en els darrers anys perquè això sigui possible i ho ha fet en diverses vies i per diverses maneres, no? En primer lloc, a l'implantar la construcció de nous equipaments judicials, ja va pensar en com poder situar les noves estructures, concretament les seues físiques de les unitats processals i els serveis comuns. I també fent proves pilots.

Per altra part, hem de recordar que en l'anterior legislatura es va aprovar el Decret 169/2010, sobre estructura i organització de l'oficina judicial. Bé, doncs, el que hem de fer, atès que aquest decret ja està en vigor, és precisament desplegar aquesta oficina. I aquest és l'objecte d'aquesta interpellació.

En la mateixa línia, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, concretament el seu president, l'excel·lentíssim senyor Miguel Àngel Gimeno, en la seva compareixença davant de la Comissió de Justícia el passat 25 de maig, ja afirmava amb tota rotunditat que la implantació de l'oficina judicial no era una alternativa possible, sinó que era una obligació legal.

El grup parlamentari, doncs, es pregunta quin és el capteniment de l'actual Govern de la Generalitat respecte a l'oficina, perquè n'hem sentit parlar molt poc, de l'oficina, i, en canvi, hem sentit parlar molt de retallades, de retallades que s'han aplicat en l'àmbit de l'Administració de justícia, que es van començar amb el Decret 109/2011 i que després van haver de fer marxa enrere, perquè, si no, es produïa veritablement un col·lapse a l'Administració de justícia, com ja era previsible i com també ja vàrem advertir.

El nostre grup parlamentari, davant d'aquesta situació, el que fa és preguntar-se què opinen els secretaris judicials, i ens trobem que el 14 de febrer de 2011 els secretaris judicials de Barcelona fan públic un comunicat en què denuncien la situació i la lesió del servei

públic de la justícia. El comunicat valora com a insuficients les mesures adoptades fins aquell moment i sol·licita la reorganització de les plantilles d'acord amb al nova oficina judicial.

L'1 de març de 2011 es celebra la primera reunió de la comissió mixta entre la conselleria de Justícia i la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i, al final, també acaba, aquesta reunió, requerint la implantació de la nova oficina judicial.

Així, doncs, implantar l'oficina judicial aquí, a Catalunya, es va convertint a poc a poc en un clam.

El nostre grup parlamentari posa en marxa diferents iniciatives al respecte; iniciatives parlamentàries com són les preguntes adreçades per escrit al departament, una proposta de resolució davant de la Comissió de Justícia que precisament es va substanciar la setmana passada, i les respostes que rebem no ens satisfan en la seva totalitat, ja que no concreten; són respostes que van deixant veure per on anirà la implantació d'aquesta oficina judicial a Catalunya, però no tenim veritablement el full de ruta del departament sobre aquesta qüestió.

Per tant, nosaltres considerem que hem de requerir a través d'aquesta interpellació quines..., les previsions que es fan des del departament al respecte, i volem saber, concretament, quin és el calendari previst que tenen per a la implementació del nou model d'oficina judicial.

Altament, considerem que la reorganització d'una oficina judicial moderna passa per dotar-la dels mitjans tecnològics. Les noves tecnologies de la informació i de la comunicació han d'entrar en l'àmbit de l'Administració de justícia, són imprescindibles per tal de fer els treballs de l'Administració de justícia molt més eficients. Reconeixem que s'han fet grans esforços per incorporar aquestes noves tecnologies, i el que hem de fer és continuar treballant en aquesta direcció.

Vaig acabant, consellera, i el que ens agradaria és que ens concretés el calendari de desplegament de la nova oficina judicial a Catalunya, tenint en compte que aquesta és una demanda generalitzada dels operadors jurídics, des del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya fins als sindicats, especialment els dels secretaris judicials. I aprofito l'avinentsa per a saludar-los, perquè els veig asseguts aquí, en el públic. Benvinguts i moltes gràcies per la seva presència.

I el que diria és que aquesta nova oficina judicial no és un tema polèmic ni ho ha de ser; entenc que ha de ser fruit del consens, i per tant el que hem de fer és posar-nos a treballar plegats en aquest sentit.

Finalment, voldria dirigir-me al molt honorable president de la Generalitat, que no és aquí present, però segur que ell rebrà el meu missatge, per dir-li que consideri que l'Administració de justícia és un dels serveis públics bàsics d'aquest país i que continuï fent, com va fer l'anterior Govern, veritables esforços per equiparar el servei públic de la justícia al nivell d'importància d'altres serveis públics, com el servei d'educació o el servei sanitari.

El Grup Parlamentari Socialista considera que el bon funcionament de l'Administració de justícia és una demanda social, però també és i constitueix una necessitat per a l'adequada marxa de l'economia i per fer efectiu l'estat de dret.

Honorable consellera, estic segura que entén les meves paraules i estic segura també que podem compartir aquesta voluntat de tenir un servei públic de justícia que formi part de les prioritats del Govern, i lamento dir-li que sembla que no anem per aquest camí, si tenim en compte sobretot la retallada que hem pogut veure en els pressupostos per a l'any 2011.

Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Maria Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Molt honorable presidenta, moltes gràcies. Honorables conselleres i consellers, il·lustres senyors diputats i diputades..., bé, senyora diputada, primer de tot, em permetrà que manifesti certa sorpresa, atès que ja vostè, com ha dit, ha presentat certes iniciatives parlamentàries en el mateix sentit de la present interpellació, de fet, de contingut absolutament idèntic. Per tant, i en primer lloc, vull deixar palès que ja he donat resposta a diverses preguntes escrites formulades per vostè amb el mateix contingut, i això quan només portem cinc mesos al capdavant de la conselleria de Justícia.

Aclarit això, aprofito per avançar que aquest és un tema molt complex que no dóna suficientment temps una interpellació per explicar-ho completament. I, per tant, avanço que, un cop hagi avaluat la fase de proves que s'està fent amb relació a la nova oficina judicial al Jutjat de Primera Instància número 37 de Barcelona, amb molt de gust compareixeré davant de la Comissió de Justícia per tal d'informar sobre la feina que de moment s'haurà ja dut a terme per tal de gestionar el canvi i el pas de la modernització de la justícia a la modernitat al nostre país.

Tot seguit, passo a exposar quines són les línies estratègiques del Pla d'implantació de l'oficina judicial i la corresponent gestió del canvi segons el capteniment del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

Bé, pel que fa a l'oficina judicial, cal remarcar que la seva implantació està considerada com l'element més important de la modernització en l'àmbit de l'Administració de justícia tal com recull el Pla d'aquest Govern 2011-2014 i tal com vaig avançar jo mateixa en la meva sessió informativa del passat mes de febrer a la Comissió de Justícia.

La implantació del nou model d'oficina judicial comporta la creació d'una estructura basada en unitats processals de suport directe al jutge i en serveis comuns

processals que assumeixen tasques centralitzades de gestió i suport en actuacions derivades de l'aplicació de les lleis processals.

Com ja saben tots els diputats, l'adaptació a la nova estructura farà possible la introducció de metodologies de treball i de criteris de gestió homogenis a totes les oficines judicials, la racionalització dels mitjans instrumentals i dels recursos humans, i la incorporació de les noves tecnologies. Tot això, amb la finalitat d'obtenir un servei més àgil, eficaç i de qualitat, que doni un millor servei a la ciutadania.

Per tant, començaré parlant del que m'he trobat al Departament de Justícia l'1 de gener de 2011 i el que s'està fent des d'aquest moment en aquest Departament de Justícia.

Durant l'any 2008 es va posar en marxa un projecte d'implantació de proves pilot del nou model d'oficina judicial en deu partits judicials preseleccionats dels quaranta-nou que té ara el territori de Catalunya, que comptaven ja amb un edifici judicial dissenyat segons les necessitats de la nova oficina judicial. A les respectives resolucions d'implantació d'aquestes proves pilot es van determinar els efectius que cada òrgan judicial havia d'aportar per al funcionament del servei comú processal i del servei de treball d'execució, si estava previst un servei d'aquestes característiques en aquelles proves pilot. D'aquests programes pilot, malauradament, el departament no va fer o no va deixar informes de seguiment per escrit ni avaluació bàsica per ajudar a implantar la nova oficina judicial. En conseqüència, el primer punt que hem posat en marxa és l'avaluació d'aquestes proves.

Així mateix, tant l'únic projecte o proposta de relació de llocs de treball de secretaris judicials i dels cossos de l'Administració de justícia que s'ha trobat, així com l'única proposta d'un catàleg de llocs de treball i funcions que quantificava els costos de la creació de llocs singularitzats, portaven data del 2006. Ho repeteixo, parlo només que eren propostes no valorades. La mateixa data portava també la definició de l'adequació dels edificis judicials i la implementació d'alguns dels mòduls informàtics.

Durant més de quatre anys tampoc es van constituir –o, si es va fer, es van deixar de convocar– la gran part dels grups de treball, comissions o subcomissions dels quals el departament és part, a través dels quals s'hauria pogut aconseguir millorar les relacions institucionals amb el Ministerio de Justicia, el Consejo General del Poder Judicial i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya principalment, essencials per implicar tots els operadors jurídics en la reforma i modernització de l'Administració de justícia.

Malgrat totes aquestes mancances, és cert, el 16 de novembre de 2010 es va aprovar el Decret 16/2010, sobre l'estructura i organització de l'oficina judicial a Catalunya, amb el qual es va definir el disseny del nou model.

Què estem fent en aquest moment? Bé, la posada en marxa de l'oficina judicial implica quatre àmbits d'actuació en el mateix moment.

En primer lloc, l'organització. Per definir l'estructura i funcions de les unitats processals de suport directe i els serveis comuns, aquesta qüestió requereix la col·laboració directa amb la Secretaria de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per a l'establiment dels protocols d'actuació.

En segon lloc, recursos humans. Atès que es requereix elaborar una proposta de relació de llocs de treball per cada partit on s'implanti l'oficina judicial i definir el catàleg de llocs de treball i funcions, ja puc avançar que s'està treballant en aquesta i que es realitzarà la provisió de llocs de treball singularitzats.

S'està treballant en l'àmbit de tecnologies de la informació i de la comunicació; es continuen desenvolupant els mòduls informàtics que integraran l'e-Justicia.cat i que serà la base de tot el funcionament de l'oficina judicial. Els puc recordar que ara l'e-Justicia.cat només té cinc mòduls implementats, dels més de vuitanta que tenim comptabilitzats com a necessaris perquè la nova oficina judicial funcioni. Aquests mòduls tecnològics, funcionals, transversals i específics són: el de registre i repartiment, el de gestió d'efectes, el de gestió de requeriments policials, el de presentació telemàtica de demandes i una part del de justícia gratuïta, perquè manca la part de la gestió econòmica del torn d'ofici. Tots aquests estan, de moment, molt infrautilitzats.

També s'està treballant en l'àmbit dels espais judicials, atès que s'han d'adequar a la resta dels edificis perquè es pugui implantar el nou sistema organitzatiu amb les noves unitats processals, tant de suport directe com els serveis comuns.

Així, a més de l'avaluació dels resultats dels plans pilot que es van implantar als deu partits judicials referits, es va decidir actualitzar l'estudi de les càrregues de treball de cadascun dels òrgans que estan als quaranta-nou partits judicials de tot el territori, per tal de conèixer les que correspondran assumir, d'una banda, a les unitats processals de suport directe, i d'altra banda, als serveis comuns judicials.

A partir d'aquests treballs d'avaluació que s'estan elaborant, es proposarà, si escau, la modificació del decret aprovat el 2010 i annexos, per tal d'adequar aquest al disseny i estructura del model d'oficina judicial a Catalunya, al valorar els nous factors que pivoten al seu voltant. La modificació tècnicament ja és necessària pel fet d'aprovar la relació de llocs de treball, pels elements referents a les tecnologies de la informació i comunicació i per les reformes processals que van entrar en vigor el maig del 2010 i totes aquestes que s'estan aprovant a les Corts Generals durant aquest primer semestre del 2011.

De manera complementària, a partir del 14 d'abril, ja s'han iniciat les reunions del grup de treball sobre estudi i implantació de la nova oficina judicial i s'han designat els membres que integraran els grups d'específics, que treballaran cadascun dels aspectes i consensuaran el nou model d'oficina en tot l'àmbit organitzatiu. Revisaran les funcions processals i determinaran els requeriments informàtics, i establiran també els indicadors de qualitat. Igualment, fixaran quins protocols d'actuació i normes de servei és necessari dictar

en el marc de les competències que tenim assumides com a comunitat autònoma.

En la reunió de la comissió mixta del TSJ i el departament duta terme el 9 de maig de 2011, segona que s'ha fet, es va acordar reiniciar les reunions del grup de treball encarregat de reprendre les decisions conjuntes de posada en marxa de la nova oficina judicial amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Així, la comissió mixta en aquell moment va decidir la nova reunió de la subcomissió d'informàtica de la comissió mixta, que es va reunir per primera vegada l'11 de maig del 2011; el grup de treball per a l'estudi i la implantació de la nova oficina, que es va reunir el 14 d'abril del 2011; el grup de treball específic sobre «itineració» del procediment civil, que es va reunir el 19 de maig del 2011; la Comissió Tècnica d'Informàtica Judicial, que es reuneix amb periodicitat quinzenal des del passat 27 d'abril del 2011. S'han mantingut també reunions amb la Comisión Nacional de Estadística, la Comisión Estatal de Calidad de Informática del Consejo General del Poder Judicial, totes elles per temes relacionats amb la nova oficina judicial. Ens hem reunit també amb l'Illustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, amb el Consell d'Illustres Col·legis de Procuradors de Catalunya, amb la fiscal en cap de Catalunya i amb els advocats de la Generalitat i l'Advocacia de l'Estat, per donar suport a aquests cossos de les administracions per a la seva incorporació al sistema Lexnet i fer efectiva l'oficina judicial en l'àmbit contenciós administratiu, la Subcomissió d'Obres de la Comissió Mixta del Tribunal Superior de Justícia i els grups de treball específics sobre els itineraris concrets dels procediments penal, social i contenciós.

La finalitat d'aquests grups és precisament portar a terme l'elaboració del Pla d'implantació de la NOJ, que es definirà conjuntament amb els representants de tots els operadors jurídics implicats per aquest projecte de modernització de l'Administració de justícia. Adoptar l'acord amb consens, des del nostre punt de vista, fomentant la seva participació i implicació, permetrà assegurar, en la mesura del possible, el bon funcionament i l'èxit de la nova oficina judicial a Catalunya. L'elaboració del calendari d'implantació del pla resultarà complex, per la necessitat d'establir fites amb criteris realistes i en l'actual situació de restriccions pressupostàries, així com la repercussió que es produeix en els diferents àmbits.

Respecte a l'ordre en què s'implantarà la NOJ als partits judicials, es farà una proposta progressiva d'acord amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, basada en criteris d'oportunitat i que permetin aconseguir l'objectiu fixat.

D'altra banda, s'ha instat el Ministeri de Justícia a col·laborar en el projecte de *definición y desarrollo del modelo de la oficina fiscal*, així com perquè s'avanci en la finalització del sistema electrònic del registre de faltes.

Aquestes són, en definitiva, les línies estratègiques marcades fins ara pel departament a fi i efecte de gestionar el complex canvi que ha de portar-nos a l'efectiva implantació de la nova oficina judicial i a la mo-

dernització de l'Administració de justícia, però amb la seguretat necessària i sense els errors i mancances patits fins ara al territori del Ministeri de Justícia. Parlo dels tristos exemples de Burgos, Múrcia o de Càceres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustríssima diputada senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, president. També he de donar les gràcies a l'honorable consellera, perquè les seves paraules ens han tranquil·litzat. Ens han tranquil·litzat, però entendrà que tot seguit li diga que nosaltres presentarem una moció subsegüent, amb la voluntat que tot allò que ara s'ha dit quedi concretat en les corresponents resolucions del Ple d'aquest Parlament.

Som conscients de les dificultats que hi ha. Vostè ha parlat del que havia fet el Govern, eh?, l'anterior legislatura, i nosaltres li diem: «Va fer molt, consellera», va fer molt, perquè hem de recordar que la Llei 13/2009 va ser la que va permetre –i li ho torno a recordar, l'any 2009– que s'abordés, a partir d'aquestes lleis processals, la implantació de la nova oficina judicial.

A partir d'aquí només cal anar a l'exposició de motius del Decret 169/2010, de 16 de novembre, sobre estructura i organització de l'oficina judicial a Catalunya, de l'anterior Govern de la Generalitat, en el qual es veurà el recorregut que s'ha fet per tal de fer possible aquesta nova implantació. I vull dir-li que precisament hi ha un paràgraf en aquest que ja parla de la constitució dels grups de treball, ja parla que es van constituir per tal de poder treballar en com s'implantaria aquesta nova oficina judicial, com s'organitzarien les diferents unitats processals i les diferents seccions. Aquest grup de treball ja va estar constituït per personal de la carrera judicial, de la carrera fiscal, secretaris judicials, personal funcionari, etcètera. Jo crec que ja vam deixar fixades les línies a partir de les quals havíem de començar a treballar.

No obstant, li recordo les meves primeres paraules i li dic: efectivament, nosaltres ens quedem molt més tranquils. Som conscients que la modernització de l'oficina judicial és difícil, però és una de les primeres accions que hem d'emprendre. Ens ho deia el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; ens deia: «La situació actual de crisi que ens afecta pot exigir que els ritmes no siguin els previstos, però hem de tenir molt present que la inacció en aquest àmbit només ens conduirà al col·lapse, i a més no permetrà que en un futur puguem tenir una Administració de justícia d'acord amb el que reclamen els ciutadans.»

Per tant, és una responsabilitat que nosaltres com a grup parlamentari expressem aquí, i no voldríem haver-la presentat, aquesta moció, si realment en les preguntes que vam formular per escrit haguéssim obtingut la resposta concreta. Quan nosaltres li dema-

nem quines són les línies estratègiques del pla de modernització, el que ens contesten és amb respostes molt genèriques, de les quals no podem obtenir una concreció. Ens diuen, per exemple: «adoptar mesures per al correcte funcionament de l'oficina judicial, i dotar els òrgans judicials dels mitjans de suport necessaris»; entenem nosaltres que això no és una línia estratègica, això és l'obligació ordinària que tenim com a Administració de justícia. Quan es diu aquí: «dissenyar i establir el sistema de gestió i informació mitjançant les tecnologies de la informació i la comunicació», ja ho sabem; nosaltres requeríem més concrecions. I la veritat és que si l'haguéssim obtingut en aquestes preguntes que li vam formular per escrit, segurament avui no estaríem debatent aquesta moció.

Per tant, ens felicitem que estiguem tots d'acord amb la necessitat d'implantar la nova oficina judicial, i estic d'acord que en els punts que formularem en la moció subsegüent podem arribar a un consens de tots els grups parlamentaris. Aquest és el desig del nostre.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

President... Bé, seré una mica més concreta en alguns aspectes. En el tema de l'àmbit dels recursos humans, s'està treballant força per aprovar la relació de llocs de treball del personal al servei de l'Administració de justícia. Això té un procés llarg, i s'ha de respectar. Una vegada aprovat, s'haurà de procedir a l'acoblament dels funcionaris amb destinació definitiva als nous llocs de treball, en diferents fases, fent la convocatòria de procediments de lliure designació, la convocatòria dels concursos específics, la convocatòria dels processos de reordenació d'efectius, la reassignació forçosa en el seu cas, etcètera.

Amb relació als equipaments informàtics, puc dir que la gran majoria dels equipaments que componen el parc informàtic de l'Administració de justícia, a data d'avui, pateixen d'una evident obsolescència i antiguitat atès que l'any 2009, quan calia renovar l'arrendament financer, i es va haver d'executar l'opció de compra amb valor zero per continuar tenint els equipaments.

Què vol dir això? Que tots els PC de sobretaula, el 60 per cent són de 2004-2005; els portàtils, que tenen els jutges i els fiscals, en un 73 per cent són de 2004-2005; les impressores, el 75 per cent són de 2004-2005. Això ha comportat que en les dues darreres legislatures no s'hagi fet la renovació necessària del parc informàtic per tal de poder implementar les tecnologies de la informació i comunicació que requereix la modernització de l'Administració de justícia i la posada en marxa del funcionament de l'oficina.

D'aquesta part d'equips, s'ha impulsat, ara, una licitació d'arrendament financer de 2.100 ordinadors, que

en aquests moments està, ja, en fase d'adjudicació. Si l'adjudicació i la signatura de contracte es produeixen durant la primera quinzena del mes de juny, el desplaçament d'aquest nou arrendament es podrà realitzar el mes de setembre un cop efectuades les tasques tècniques i organitzatives prèvies.

Quant als edificis, s'haurà de finalitzar la construcció dels espais judicials adients per a la implantació completa, que no podrà concloure fins en aquest moment. Continuem, doncs, amb les obres de l'edifici de l'Audiència Provincial de Girona, l'edifici de Balaguer, les obres d'ampliació de Lleida, i, properament, es podrà inaugurar l'edifici de Berga. S'està treballant per revisar l'emplaçament dels edificis dels jutjats socials contenciosos i l'Audiència Provincial de Barcelona, actualment repartits en diferents edificis del centre de la ciutat. I aquest projecte ens porta a finalitzar el pla d'inversions, aconseguint que la majoria dels partits judicials que ha d'implantar la nova oficina disposin de nous edificis.

S'han adoptat, també, alternatives per a la millora del rendiment d'aquests equipaments que no s'han renovat. Perquè, a més a més, atesa la greu situació en què es troben els equipaments informàtics, abans descrita, el departament estudia altres vies per millorar el rendiment del seu parc informàtic; estudia, per exemple, l'adquisició massiva de plaques de memòria RAM per millorar el rendiment dels PC més antics. No és la millor de les solucions, però probablement sigui la més assequible ateses les circumstàncies actuals.

Quant a la xarxa informàtica..., la xarxa informàtica és un altre problema, i greu. La veritat és que no s'ha treballat per tenir una xarxa informàtica que pugui implantar l'oficina judicial. S'estan adoptant mesures que tendeixen a la restricció d'accés a les pàgines d'internet no professionals, i les primeres decisions que s'han pres, la veritat, és que donen bons resultats, perquè la velocitat del sistema l'últim mes ha millorat substancialment.

Quant a programes informàtics, el sistema actual de forma majoritària a totes les oficines és encara el Temis 2, que segueix sent, després de dotze anys, el sistema que usen els jutjats per a la gestió processal. No està preparat per oferir serveis telemàtics, ni per admetre la signatura electrònica, ni per a l'expedient electrònic i digital. El conjunt de mòduls de l'e-Justícia.cat que constitueixen la gestió processal i que permetran la substitució del Temis 2, com deia, s'està pilotant a proves al Jutjat de Primera Instància número 37, de Barcelona, des del desembre del 2010, i la finalització d'aquestes proves es preveu a finals del 2011 i principis del 2012.

En els darrers anys la veritat és que jo penso que tampoc ha existit, específicament, un pla de modernització amb relació a la informàtica judicial. S'han executat projectes ambiciosos, és cert, però no s'ha dut a terme un projecte global. Tampoc s'ha cercat o aconseguit l'imprescindible consens amb els òrgans de govern del TCJ i de la Fiscalia, que, al cap i a la fi, són els principals destinataris en tant que usuaris dels sistemes d'informació que el departament posa al seu abast.

Per tant, des del departament hem començat ja amb l'estudi d'elaboració del Pla estratègic de modernitza-

ció en relació amb la informàtica judicial, que ens ha de permetre conèixer quin serà el full de ruta durant el període d'implantació.

Bé. Finalment, cal indicar que totes aquestes consideracions resten condicionades, evidentment, a l'aprovació dels crèdits pressupostaris necessaris, però que, per a nosaltres, serà prioritària l'aplicació per al tema de la modernització judicial.

I dic que la situació és complexa, efectivament, perquè, ni la xarxa, ni els equips, ni el desenvolupament fins ara de l'e-Justícia.cat permeten una implantació segura de la nova oficina judicial. Els jutges es queixen del funcionament dels equips i del funcionament de la xarxa. Li podria donar proves: queixes... Miri, per exemple, en tinc una molt, molt significativa, d'un magistrat de la sala del Tribunal Superior de Justícia, sala del social, que abans era el director general de modernització, i quan es va reincorporar a la seva feina el primer que va dir és que la xarxa no funcionava, però procurarem solucionar tots aquests problemes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera.

El setè punt de l'ordre del dia... (*Veus de fons.*) No hi ha torn de contradiccions, estem en una interpellació –estem en una interpellació.

Interpel·lació

al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 300-00056/09)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, i, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Honorable vicepresidenta, el objetivo marco y límites de actuación de la Administración pública están definidos tanto en los artículos 103 y 106 de la Constitución como en los artículos 2, 3 y 71 del Estatut. La Administración sólo puede actuar con pleno sometimiento a la ley y al derecho con lealtad institucional y sometida a los fallos judiciales.

Aunque la Administración, o algún representante de la Administración –un funcionario, un alcalde, un *conseller* o un ministro– piense que es preferible, incluso conveniente, actuar de manera contraria a lo previsto en la ley, aunque no esté de acuerdo con esta ley, aunque considere que una sentencia judicial es injusta, es excesiva..., en cualquiera de estos casos no puede actuar sino con sometimiento a la ley y al derecho. No puede legislar contra normas de rango superior. No puede sino acatar y cumplir las sentencias judiciales. Esta es la base de nuestro estado de derecho: igualdad ante la ley, separación de poderes, jerarquía normativa, lealtad ins-

titucional. Este es el marco en el que la Generalitat debe actuar, en que todo el conjunto de la Administración del Estado en Catalunya debe actuar. Es el marco en el que este propio Parlament debe actuar.

Sin embargo, la realidad en Catalunya no siempre se ajusta a estos requisitos. Por una parte, la Administración catalana incumple las normas que no comparte, como es el caso del Real Decreto 1513/06 de enseñanzas mínimas en primaria. Es el caso de la famosa tercera hora de castellano. Los responsables del Govern de aquel momento lo dejaron bien claro: que no pensaban aplicarla, que blindarían el sistema de enseñanza. Ni siquiera después de la sentencia del Tribunal Supremo de Justicia de Catalunya, de julio 2008, que requirió expresamente a Educació a cumplir este decreto a partir del inicio del curso 2008-2009. Incluso el señor Felip Puig, entonces portavoz de Convergència i Unió en este Parlamento, hoy *conseller* de su Gobierno, denunció este decreto como una ofensiva del Gobierno español contra el modelo educativo catalán: «Un auténtico misil» –dijo– «contra las competencias de la Generalitat.» Quizá se olvidó de que el Estado sigue manteniendo la competencia y la responsabilidad de controlar si las autonomías desempeñan las competencias delegadas de acuerdo con el interés general, y que existe una alta inspección que por ley orgánica tiene que comprobar el cumplimiento de los requisitos establecidos por el Estado en la ordenación general del sistema educativo.

Podemos seguir hablando de normas que no se cumplen con la Ley de banderas. El marco legal de actuación está también muy claro: artículo 4 de la Constitución desarrollado mediante el Real decreto 2964/81, que especifica que la bandera española debe estar presente tanto en el exterior como en el interior de todos los edificios de la Administración del Estado, sea la central o la autonómica, y presidir todos los actos oficiales. En caso de colocarse también la bandera autonómica, que es optativa, debe siempre ocupar la española la posición preferente. Esta es la ley. Sin embargo, encontramos fachadas de instituciones catalanas, así como la mayoría de los actos oficiales de la Generalitat, que utilizan la bandera autonómica en exclusiva; algunos ayuntamientos incluso ninguna. Evidentemente, se incumple la legalidad que no se comparte. Se confunde la realidad política a la que se aspira con la realidad política que es la única avalada por la ley.

Imagínese, honorable vicepresidenta, lo difícil que sería la convivencia en Catalunya si cada ciudadano se comportara de la misma manera, incumpliendo las normas que no comparten; o sea: el pago del IBI, el respeto a la propiedad ajena, las normas de circulación o la disponibilidad lingüística de los comercios. Y que además no se acataran ni las sentencias judiciales ni las medidas punitivas. Porque la Generalitat tampoco respeta las sentencias judiciales que le obligan a rectificar: sentencias no interpretables, sentencias claras, como veremos, que parece que no se quieren entender.

Lamentablemente, aquí se podrían dar muchos ejemplos. Ya hemos hablado del caso de la tercera hora, con sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Catalunya. Me dirán que este decreto está recurrido en el Constitucional, pero esto no es excusa de su cum-

plimiento, como usted bien sabe. La transversalidad del incumplimiento en Catalunya es patente. Sólo tenemos que pensar en los años en que en base a un *estatut* provisional, pendiente del dictamen de constitucionalidad por el órgano competente en nuestro ordenamiento jurídico, se acometió un rápido desarrollo normativo en áreas muy distintas.

Es evidente, por sentido común, que todos los aspectos que la Sentencia 31/2010 del Constitucional varió respecto del Estatut provisional y que ya habían sido objeto de desarrollo normativo habrían de modificarse ahora, adaptándose al Estatut definitivo. Es evidente que como esto no se ha realizado, existe en Catalunya una discrepancia entre las normas de mayor rango –Constitución y Estatut– y algunas de las normas aprobadas en este Parlament y vigentes hoy en Catalunya. Es decir, se incumple el principio de jerarquía normativa por el que todas las normas se han de adecuar a las de rango superior. Y esto plantea una cuestión de seguridad jurídica. Mantenemos vigentes normas de distinto rango que son no sólo diferentes, sino incluso contradictorias.

Tenemos ejemplos en muchos ámbitos, pero quizá el más significativo es el caso de la educación, con el incumplimiento por parte de la *conselleria* actual de Ensenyament, además de la Sentencia 31/2010 del Tribunal Constitucional, de cinco sentencias más del Tribunal Supremo, que, en base al Constitucional, obligan a la Generalitat a adaptar su sistema de enseñanza, reintroduciendo el castellano como lengua vehicular junto con el catalán.

Honorable vicepresidenta, yo quiero hoy preguntarle: ¿qué medidas concretas piensan ustedes adoptar para, como les insta la instancia, adaptar el sistema de enseñanza a la nueva situación creada por la Sentencia 31/2010? Porque eso dice la sentencia. Por ejemplo, en la página 37 de la Sentencia 793, de 2009, una de las cinco, dice: «La Generalitat deberá adoptar cuantas medidas sean precisas para adaptar su sistema de enseñanza a la nueva situación creada por la declaración de la Sentencia 31/2010, del Tribunal Constitucional, que considera también al castellano como lengua vehicular de la enseñanza en Catalunya junto con el catalán. Creo que se entiende claramente. El tribunal dice que hay una nueva situación, que el castellano debe ser lengua vehicular y que la Generalitat debe adaptar su sistema de enseñanza y el sistema es algo más que cinco alumnos.

En mi opinión, no es correcta la afirmación de la *conselleria* de Ensenyament a mi pregunta en el último pleno. Ella me dijo: «*Estem perfectament a norma en Catalunya* con un sistema educativo de inmersión lingüística.» La sentencia, la misma, en la página 28, dice: «En contra de la doctrina del Tribunal Constitucional, esa exclusión de hecho del castellano como lengua vehicular pervierte el modelo lingüístico establecido por la Constitución de conjunción lingüística o bilingüismo integral, de modo que se implanta un modelo de inmersión lingüística contrario al espíritu y a la letra de la Constitución.» Es decir, la inmersión lingüística es contraria al espíritu y a la letra de la Constitución. También, por cierto, es contraria a la

Ley de política lingüística del 98, que habla de conjunción lingüística.

Estará de acuerdo conmigo en que en estos términos no se puede «estar a norma». También me dijo la *consellera* de Ensenyament en el último Pleno que, mediante la atención personalizada, se daba cumplimiento a la solicitud de los padres en cumplimiento de las sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Catalunya. Pero la misma sentencia que estamos viendo del Supremo, en la página 28, dice: «Se utiliza el sistema de atención personalizada en lengua castellana, que es algo bien distinto del derecho a recibir esa educación en su lengua habitual.» Yo entiendo que si algo es bien distinto, no es lo mismo, luego la atención personalizada no puede sustituir a la educación en lengua materna. Por eso yo le pregunto: ¿Cuándo van ustedes, en cumplimiento de las sentencias, a sustituir la atención personalizada por la enseñanza en lengua materna si así lo solicitan los padres? ¿Con qué medidas concretas lo van ustedes a articular?

Honorable vicepresidenta, ¿introducirán ustedes el castellano como lengua vehicular el próximo curso? ¿Adaptarán el sistema educativo a la legalidad del sistema bilingüe? ¿Con qué medidas concretas lo harán? Porque la misma sentencia dice, en la página 30: «De ahí que no pueda aceptarse la exclusividad en estos momentos del catalán como única lengua vehicular de la enseñanza.» Creo que está claro. O en la página 29, que dice: «Reducir el castellano a una materia docente más del currículo y privarle de su condición de lengua vehicular junto con el catalán en el territorio de Catalunya, como ha declarado el Tribunal Constitucional, daría lugar a la inconstitucionalidad del Estatuto y de sus normas de desarrollo en materia de enseñanza.» Es decir, entiendo: si no se modifica la LEC, en cuanto a lenguas vehiculares, esta sería una norma inconstitucional; la LEC no sería acorde con las normas de rango superior, y no estaremos a norma.

Además, honorable vicepresidenta, enseñar castellano no es estudiar en castellano. No se da cumplimiento a la sentencia, argumentando que en nuestro sistema se enseña el castellano. Lo dice la misma sentencia que le estoy explicando en la página 31. Además, dice: «Normativamente se excluye el castellano como lengua vehicular, y es obvio que no tiene esa condición por el hecho de que determinadas materias se impartan en castellano, como son la lengua y literatura castellanas. Desde este punto de vista el castellano queda reducido a lengua de estudio, pero no es lengua vehicular o docente.»

Honorable vicepresidenta, no puedo entender, después de los párrafos literales de la sentencia que hemos leído, que su Gobierno intente confundir a los ciudadanos, que lógicamente no se leen las sentencias. Por ejemplo, el señor Oriol Pujol dijo, cuando salieron estas sentencias: «La sentencia no cuestiona la inmersión lingüística»; me parece que hemos visto lo contrario. «La sentencia no se carga el modelo educativo catalán, pues solo acepta casos puntuales», nos dijo el señor Mas en este mismo Pleno. «Las sentencias en ningún caso revocan el modelo», nos dijo la señora Rigau. Ni que desde su Gobierno se viertan amenazas. «En caso

de que el Supremo alterara la inmersión lingüística y obligara a acatar la sentencia, tendríamos un conflicto político de primerísimo orden», palabras nada menos que del presidente de la Generalitat, el máximo representante del Estado en Cataluña. Por una parte, entiendo que aceptaba que la sentencia estaba alterando el modelo de inmersión lingüística, pero también, inexplicablemente, desde mi punto de vista, manifestaba una voluntad clara y explícita de no acatar la sentencia.

En cualquier caso, cualquier sentencia se debe cumplir, por cualquier ciudadano, por cualquier *conseller*, incluso por el mismo presidente de la Generalitat, sin que ello provoque ningún conflicto; debe ser un acto de normalidad democrática. Honorable vicepresidenta, el Gobierno de la comunidad autónoma no implica una potestad ilimitada para desarrollar la política del partido que lo apoya. Las posibilidades de un gobierno se deben ejercer con humildad, dentro de un marco y una estructura legal que son inviolables, pero que se pueden modificar en el órgano competente, que es el Congreso de los Diputados.

El vicepresident primer

Il·lustre diputada, si us plau...

María José García Cuevas

Cataluña –acabo, presidente, gracias– merece un gobierno leal, que garantice la seguridad jurídica a sus ciudadanos en el marco de un estado de derecho estable y comparable a los países de nuestro entorno. Yo le pregunto qué van a hacer ustedes para garantizarnos que en Cataluña se cumple la ley y se acatan las sentencias de los tribunales.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula la vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Sí, gràcies, president. Consellers, diputats... Diputada García Cuevas, jo voldria començar la meva intervenció sobretot amb una manifestació categòrica, sobretot perquè no hi hagi cap mena de dubte ni de cap confusió: vostè sap que a Catalunya vivim en un estat de dret, no?, i el nostre país és un lloc on es compleixen les lleis, i el Govern és el primer que compleix les lleis, el Govern i tots els ciutadans. I, per tant, tots els ciutadans saben perfectament quins són els seus drets i els seus deures, i també saben quin serà el comportament de l'Administració, un comportament sempre –sempre– d'acord amb les lleis. I en aquest sentit m'agradaria, doncs, esvair cap mena de dubte que pogués quedar i demostrar que no existeix a casa nostra cap mena d'inseguretat jurídica, i així ho intentaré, tot i que sé que no serà fàcil.

Vostè ha vingut a dir, pel que jo he entès, que hi ha inseguretat jurídica, perquè no s'aplica a Catalunya la sentència que el Tribunal Constitucional va dictar l'any passat amb relació a l'Estatut. També m'ha semblat que, d'alguna manera, posava de manifest que hi havia un seguit de lleis o de comportaments públics que no s'ajusten al que diu la sentència, i d'això, senyora Cuevas, m'haurà de permetre, senyora García Cuevas, m'haurà de permetre que discrepi, no? En primer lloc, perquè la Generalitat com a institució es va posar a treballar ben aviat per determinar quin era l'abast i quines eren les conseqüències de la sentència, i poc després, justament, de la sentència es va fer públic un informe elaborat, entre altres..., entre prestigiosos juristes, entre els quals s'hi compta també algun exmagistrat del mateix Tribunal Constitucional i algun lletrat també d'aquí del Parlament, un informe que estudiava les possibles vies d'interpretació de la sentència. Perquè segur que vostè coincideix amb mi, il·lustríssima diputada, en el fet que una sentència tan complexa com la dictada arran de l'Estatut, que a més a més va ser redactada un munt de vegades i que va enregistrar tota mena d'imputacions sobre propostes diferents, no pot ser mai una sentència de lectura i d'interpretació senzilla, no?, i menys encara perquè sembla que va haver de fer tota mena d'equilibris per tal d'aconseguir un text definitiu que reunís els vots necessaris. Per tant, estic convençuda que vostè i jo estarem d'acord que és una sentència que es pot llegir de moltes maneres. Jo entenc que el seu grup parlamentari, doncs, la llegeixi amb la clau amb la qual va interposar el recurs. I vostè ha d'entendre i ha de reconèixer el dret del Govern de la Generalitat a interpretar-la en el sentit que li aconsellen els seus experts, gent, com li deia, de la màxima qualificació jurídica.

Dit això, també li vull deixar clara una cosa: aquest Govern no opta per interpretacions inversemblants. Entenem que allò que és interpretable en tot allò que sigui constitucionalment interpretable el nostre deure és interpretar-ho a favor de l'autogovern de Catalunya. I així ho farem –així ho farem–, perquè aquest criteri també forma part de la lleialtat institucional.

I és cert que algunes matèries que ja havien estat objecte de legislació s'han vist afectades per la sentència; no li ho negaré, això. Però hi han hagut pronunciaments que afecten la Llei de consultes populars, la Llei de vegueries, fins i tot les atribucions del Síndic de Greuges, i en aquests àmbits deixi'm que li diguin que estem fent allò que pertoca.

Per un costat, pel que fa a la Llei de vegueries, vostè mateixa ha vist com per un costat el Govern ha demanat a aquest Parlament, i així es va acordar, que se suspengués temporalment la seva entrada en vigor, fins que no s'hagués modificat la legislació estatal que l'havia de fer possible. També ha vist com aquest Govern instava el Parlament perquè es procedís a la modificació de la legislació estatal afectada, i també ens agradaria, ens agradaria per lleialtat institucional, que en el seu dia el seu grup a Madrid col·laborés a fer possible aquesta modificació legal. Creiem que això també seria lleialtat.

Pel que fa a la legislació sobre el síndic, només recordar que la seva pròpia legislació afirma que les seves

competències s'exerciran de conformitat amb l'Estatut, i no cal, doncs, modificar res que no hagi modificat..., per la sentència del Constitucional.

Pel que fa a la Llei de consultes per via de referèndum, també per lleialtat constitucional crec que seria bo esperar el que diu la sentència que en el seu dia pugui a dictar el Tribunal Constitucional. Tot i això li avanço que, com ja hem manifestat en altres ocasions, aquest Govern impulsarà ben aviat una llei de consultes que permetrà desplegar en tota la seva totalitat l'article 122 de l'Estatut de Catalunya, declarat perfectament, com vostè sap, constitucional.

Estem actuant, per tant, amb plena responsabilitat, amb plena lleialtat institucional i, evidentment –i, evidentment–, des del respecte al principi de seguretat jurídica.

Però vostè tornava a plantejar, perquè és un tema recurrent, ja, en el seu grup parlamentari, doncs..., considera que el sistema educatiu català, especialment pel que fa a la qüestió lingüística, no s'ajusta al principi de seguretat jurídica. Una altra vegada li dic, respectuosament –l'altre dia li'n va parlar la consellera Rigau, jo mateixa li diré el mateix–, que el sistema d'immersió és plenament constitucional, perfectament útil i, a més a més, lloable com un sistema d'immersió lingüística d'èxit.

Permeti'm recordar algunes dades objectives que també la consellera l'altre dia li recordava. L'any 2009, el Parlament Europeu va aprovar una resolució que avalava plenament el nostre model lingüístic, un model que, com vostès també saben i ens és grat poder-ho recordar a tothom, a més del Parlament Europeu també ha estat avalat pel Tribunal Constitucional, pel Consell de Garanties Estatutàries i pel Grup d'Alt Nivell sobre Multilingüisme de la Comissió de la Unió Europea; que a més a més, si em permet, el posa com a exemple de gestió del multilingüisme, com un model exportable a la resta de territoris europeus en situacions similars. Per tant, deixi'm dir-li també que des del punt de vista científic també s'ha valorat d'una manera molt positiva per diversos informes acadèmics, que alhora també acrediten que l'aprenentatge bilingüe és summament útil per a l'aprenentatge de tercers i de més idiomes.

Per tant, no busquem una divisió i un problema allà on no n'hi ha, senyora diputada. Perquè ara estem parlant de seguretat jurídica i no estem parlant d'opcions polítiques. Vostè al·ludeix a diverses sentències del Tribunal Suprem. M'agradaria recordar-li que l'any 94 el Tribunal Constitucional va reconèixer plenament que la Generalitat és qui té la potestat de determinar en quina proporció s'utilitzen les dues llengües, i aquest Govern ho respecta. Per tant, per seguretat jurídica, aquest Govern respecta i respectarà aquesta doctrina jurisprudencial plenament vigent i que mai no ha estat revocada.

També li recordaré, com deia l'altre dia la consellera d'educació, que des de l'any 2006 el procés de matriculació permet a les famílies indicar quina és la llengua habitual de l'alumne, per si es vol sol·licitar l'atenció individualitzada. I això es fa així perquè ho estableix la Llei d'educació de Catalunya. I vostè interpreta que aquests fets no donen compliment a les sentències del Tribunal Constitucional, però en això, com li deia abans, no ens trobem davant d'un veritat

inqüestionable, sinó davant de dues interpretacions perfectament vàlides en un estat de dret.

També m'agradaria apel·lar a la credibilitat d'aquest Govern. Crec que en aquests mesos hem demostrat la nostra voluntat de rigor jurídic i de voler fer bé les coses. I aquest, com vostè sap, i m'agradaria tornar-ho a deixar sobre la taula, no és un govern que vulgui saltar-se les lleis ni incomplir-les. Ben al contrari, senyora diputada, la nostra voluntat és actuar sempre des del respecte a la llei i des del respecte a aquelles lleis que no ens semblen ni justes ni adequades a la voluntat de l'autogovern de Catalunya. El nostre propòsit en aquest cas serà treballar pel fet de canviar-les.

La grandesa de les lleis –i vostè ho sap perfectament– és que permet defensar des del respecte i des de la legalitat democràtica totes aquelles iniciatives que es considerin justes. Aquesta és l'essència de la democràcia, que les lleis no són fòssils immutables i dissecats en el temps, sinó que són matèria viva que s'ha d'ajustar permanentment a la voluntat dels ciutadans. Per això li puc dir que aquest Govern treballarà sempre en pro de l'autogovern de Catalunya, i això també, permeti'm que li ho digui, és seguretat jurídica.

Acabo com he dit moltes vegades: aquest és un govern de mà estesa i que es caracteritza pel seu seny i per la seva voluntat de centralitat. Nosaltres volem ser un govern seriós i que generi confiança, i un govern que es caracteritzi pel rigor i, com li deia, per la feina ben feta. Aquí no trobarà ni actituds sectàries ni demagògiques, ni voluntat de dividir la societat catalana. Per això aquí no trobarà un govern que es consideri posseïdor únic de la veritat. No, aquest no és un govern que es consideri moralment superior a cap altra opció democràtica o que es pensi que té la raó absoluta; en absolut. Sabem que tothom té la seva part de raó, major o menor, però que totes les opcions democràtiques són legítimes i defensables. Precisament per això hi ha el Parlament, per parlar, per entendre's, per arribar a acords i per treballar tots plegats en benefici dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, als quals tots nosaltres, des de la nostra pròpia responsabilitat, tenim la voluntat de servir. Com es pot imaginar, no entraré en la guerra de les banderes, però properament vostè es podrà posicionar per alguna iniciativa que hi ha en aquesta cambra, i acabo dient-li que la seguretat jurídica és un principi essencial en la democràcia d'aquest Govern i que sempre treballarem per defensar-lo, de la mateixa manera que, si no em demostra el contrari, l'estem defensant des del primer dia, amb el rigor i amb el seny que ens caracteritzen.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per exercir el torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Honorable vicepresidenta, los ciudadanos no entienden que los cargos institucionales

les puedan permitirse no cumplir las normas que no comparten –no son guerras; son normas, leyes que hay que cumplir–, puedan permitirse no cumplir las sentencias que limitan sus proyectos políticos, que no son interpretables, están muy claras, como le he expuesto antes. No entienden que esto sea así y que no pase nada.

Yo le he preguntado qué acciones concretas van ustedes a adoptar para adaptar el sistema de enseñanza catalán, para reintroducir el castellano como lengua vehicular, y cuándo lo van a hacer; si van a eliminar la atención personalizada; si van a adecuar la LEC a las normas de rango superior, no solo por lealtad institucional, sino también en cumplimiento de las sentencias del Tribunal Constitucional y del Tribunal Supremo; si van ustedes a colocar el sistema educativo catalán, efectivamente, a norma con la Ley de política lingüística, con el Estatut, con la Constitución, en el sentido que muy claramente le están indicando las sentencias del Tribunal Supremo que antes le he leído.

La *consellera* de Ensenyament me dijo –usted también ahora– que la sentencia del Constitucional del 94 avaló la inmersión lingüística, pero esto no es así. La propia Sentencia del Tribunal Supremo 793/2009, que comentamos antes, lo dice en la página 9: «En efecto, si la lengua castellana es excluida como lengua vehicular o de aprendizaje, ya no estaríamos ante un sistema de conjunción lingüística o de bilingüismo integral, sino ante un modelo de inmersión lingüística monolingüe en el que la presencia del castellano tendría la misma condición de una lengua extranjera, absolutamente incompatible con lo prescrito en los artículos 3 y 27 de la Constitución, tal como establece la referida Sentencia constitucional 337/94 en su fundamento jurídico décimo *in fine*.»

La misma sentencia manifiesta que la Generalitat no ha interpretado correctamente la sentencia del 94 como dice en la página 31. Y también resulta claramente contraria a derecho la resolución de 2 de mayo de 2006 de la *conselleria* competente cuando paladinamente reconoce y asegura que según la Ley 1/98, la lengua vehicular en la enseñanza no universitaria es el catalán, y refrenda esa aseveración con la cita parcial del fundamento jurídico séptimo de la Sentencia del Tribunal Constitucional 337/94, de la que omite parte importante de su contenido que conduce a la afirmación contraria.

Lo que sí es cierto, como usted ha dicho, es que, de buena fe, el Tribunal Constitucional dejó a la Generalitat la potestad de decidir la proporción en que cada lengua estuviera presente en el sistema, aunque nunca avaló la exclusión del castellano como vehicular; decía la Sentencia 337/94 que era legítimo que el catalán, en atención al objetivo de normalización lingüística en Cataluña, sea el centro de gravedad de este modelo de bilingüismo, aunque siempre con el límite de que ello no determine la exclusión del castellano como lengua docente.

Pero es que las sentencias del Supremo acotan hoy esta gravitación del sistema hacia el catalán en función de la evolución lingüística de la sociedad catalana en los últimos quince años. En las páginas 29 y 30 de la sentencia del Supremo leemos, la actual: «Esa

política lingüística tendente a la normalización de la lengua propia en Cataluña, sin duda ha dado sus frutos y ha conseguido sus objetivos legítimos, de ahí que no pueda aceptarse la exclusividad en estos momentos del catalán como única lengua vehicular en la enseñanza.»

Yo le vuelvo a preguntar por las acciones concretas que tiene pensado su Gobierno para que se cumplan todas las leyes y las sentencias. Cómo se va adaptar la legislación autonómica al ordenamiento jurídico de mayor rango. Los ciudadanos no pueden entender que las mismas instituciones que les piden respeto, que les imponen normas, sanciones si no cumplen las normas, las mismas que deberían ser ejemplares en la observancia y respeto del ordenamiento jurídico se permitan rechazar sentencias, se permitan incumplir leyes, se permitan presionar a los tribunales.

Honorable vicepresidenta, el pasado 14 de abril vivimos en este Parlamento un debate inaudito por lo impropio; que una institución del Estado, este Parlament, debata y vote el rechazo, el desacuerdo con una sentencia judicial es algo inaudito, es una muestra de deslealtad institucional, una injerencia; el Reglamento de este Parlament no lo permite.

Por supuesto, las sentencias son opinables, pero a título personal, político, nunca en el nivel institucional, y, en este, estos diputados constituidos en Pleno somos parte de un poder del estado de derecho. Las sentencias, sobre todo, se podrán opinar, pero se han de cumplir; se pueden recurrir, pero se han de cumplir. Y a pesar de que no se compartan, se tienen que cumplir. A mi grupo le preocupa, además, que lo que pasó el 14 de abril no fue un hecho aislado. Nosotros creemos que estas situaciones son fruto de la permisividad con que hasta ahora hemos vivido en Cataluña los privilegios de los últimos gobiernos de la Generalitat, que se han atribuido, autoatribuido..., para dejar leyes sin cumplir, normas sin cumplir y sentencias sin acatar, tergiversando el sentido de las sentencias.

Las instituciones catalanas tienen que ser exquisitas en su relación con los demás poderes del Estado; para pedir lealtad y cumplimiento tenemos que actuar con lealtad y cumplimiento. El espectáculo de presidentes de instituciones catalanas encabezando manifestaciones contra sentencias firmes, las presiones a los tribunales desde posiciones institucionales, no políticas, las normas y leyes de rango estatal sin cumplir, las sentencias judiciales censuradas y no acatadas, representan una falta de respeto y de cumplimiento con las normas de convivencia que todos los españoles nos venimos dando desde el 78, que han hecho posible, entre otras cosas, este Parlament, la oficialidad de estas dos banderas, la cooficialidad del catalán o la delegación de la competencia de educación.

El pacto constitucional supuso avances y renunciaciones para todos, supuso el mejor marco de convivencia que hemos tenido en España, el mejor, aunque no sea el perfecto para nadie. Desde mi grupo le vuelvo a preguntar por acciones concretas de cumplimiento de estas cinco sentencias del Tribunal Supremo, acciones concretas de adecuación legislativa de la sentencia del

Constitucional; le vuelvo a pedir que su Gobierno respete y cumpla las leyes y las sentencias con rigor y lealtad. En esta línea encontraran toda la colaboración de mi grupo.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Consellers, senyors, senyores diputades..., miri, senyora Garcia Cuevas, jo segurament li ho podré dir més alt, però més clar segurament no, però li ho torno a dir. Aquest Govern compleix les lleis. Jo em sembla que ja li he explicat per passiva i per activa la voluntat de complir amb l'estat de dret, de respectar les lleis i de garantir, com no podria ser d'altra manera, el principi de seguretat jurídica, no? I li reitere novament qualsevol tipus de discriminació..., la inexistència de qualsevol tipus de discriminació per raó de llengua i la correcció, legalitat i utilitat del model educatiu català.

Vostè parla de sentències del Suprem. Doncs, escolti, el Suprem en cap moment no declara anticonstitucional ni l'article 62 de l'Estatut ni l'article 35, sens perjudici de considerar que el castellà també pugui ser llengua vehicular o d'ús en l'ensenyament. I li diré molt sintèticament, el tribunal considera que no existeix el dret que els fills rebin l'ensenyament en només una de les llengües cooficials a elecció de l'interessat, i que correspon als poders públics, i ho tornem a dir, correspon als poders públics, en aquest cas a la Generalitat, determinar la presència de les llengües oficials en el sistema educatiu, sense que en cap moment es procedeixi a l'exclusió del castellà com a llengua d'ensenyament.

Aquests principis, ja li ho torno a dir, aquests principis ja es respecten en la legislació catalana en matèria d'ensenyament, i aquí no hi ha cap mena d'inseguretat jurídica. Per tant, li torno a dir que aquest Govern fa les coses com les ha de fer i, per tant, ben fetes.

I, per recapitular, i per tal que ho torni a tenir un altre cop ben clar, li voldria deixar novament clar que aquest Govern defensarà totes aquelles lleis que responguin a interpretacions legítimes de la seva constitucionalitat, entre elles –entre elles– la Llei d'educació.

Així mateix, també donem suport a totes aquelles lectures de les sentències que beneficiïn l'autogovern de Catalunya i les seves institucions, no en tingui cap dubte. I aquest és un govern seriós que es vol caracteritzar pel seu rigor i que evidentment també ho fa pel seu respecte als principis de l'estat de dret i, entre ells, el de la seguretat jurídica. Per tant, no puc acceptar que digui que aquest Govern està jugant amb cap mena d'inseguretat jurídica; això no li ho puc acceptar.

Aquest Govern treballarà sempre, com li he dit abans, perquè cada dia les lleis, les d'aquí, les d'allà i les de

més enllà, avancin més i en pro del màxim reconeixement del nostre autogovern. I els demano que vostès, que també representen una part del poble i dels ciutadans de Catalunya, se sumin a aquest esforç d'anar consolidant dia a dia un país més ple i un país més gran.

Si vostès, des dels seus plantejaments, consideren que no hi ha cap incompatibilitat a defensar els interessos de Catalunya, els interessos de l'Estat i els interessos d'Europa, doncs, no haurien de tenir cap problema a treballar en pro del progrés i la plenitud de Catalunya. Jo els faig aquest envit. Jo crec que des del rigor i des de la suma podem treballar-hi tots, d'una manera plegada, i el que sí que els demanaria és que no intentin dividir la societat catalana ni amb el tema de la llengua ni amb un altre tema.

Gràcies.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, ara substanciaré el punt segon de l'ordre del dia i faig una crida als diputats a la cambra.

(Pausa llarga.)

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Jordi Solé i Tura
(tram. 401-00010/09)

Senyores diputades, senyors diputats, el segon punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat Jordi Solé i Tura. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia en memòria de l'excel·lentíssim senyor Jordi Solé i Tura, que fou diputat d'aquesta cambra en la tercera legislatura i fou designat senador per representar la Generalitat de Catalunya al Senat.

Aquesta presidència vol saludar la seva família, així com també els companys i companyes, amics i amigues, que avui ens acompanyen. Els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta el Parlament de Catalunya.

Vull saludar també des d'aquí el molt honorable president José Montilla.

A continuació, té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern actual, molt honorable president José Montilla..., una especial salutació a la Teresa Eulàlia Calzada, vídua d'en Jordi Solé Tura, i diputada en la primera legislatura en aquesta cambra, al seu fill Albert, a la seva mare, l'Anny Bruset, al nebot d'en Jordi Solé Tura i també diputat, el diputat més jove de la primera legislatura, Marcel Planellas, a en Maties Vives, també exdiputat d'aquesta cambra, i a tota la família i amics que avui ens acompanyen.

Avui Mollet, Barcelona, Lleida i Panamà estan acompanyant-nos en aquest acte de record; record que estava previst en l'ordre del dia d'ahir i que va ser, a petició meua i del Grup Socialista, traslladat al dia d'avui, perquè la Teresa Eulàlia, la seva vídua, patia d'una lumbàlgia. I vull explicar això, perquè no ho vam traslladar pels fets d'ahir. És més, en Jordi Solé Tura no ens hauria perdonat que els violents alteressin l'ordre del dia d'una institució democràtica.

No obstant, en record d'ell i del que va passar ahir, m'agradaria començar dient que quan s'acaben les paraules encara ens calen més paraules, que era una cosa que deia ell sovint, perquè no és possible acceptar que la paraula s'ha acabat i que s'ha de passar a la violència o a l'insult. Per tant, quan s'acaben les paraules encara ens calen més paraules i hem de buscar més paraules.

Avui, amb la Teresa Eulàlia ja més recuperada i gairebé recta, iniciem aquest acte d'homenatge, al qual els agraeixo a tots vostès la seva presència.

Paradoxes de la història fan que el dia 4 de desembre del 2009 morís i el 6 de desembre, just el dia de la Constitució, fos incinerat el més valent dels seus redactors, dels redactors de la Constitució, en Jordi Solé Tura, diputat de la tercera legislatura, que es va presentar com a independent en les llistes del Partit dels Socialistes de Catalunya. Havia estat un personatge clau en la construcció de l'estat social i de dret, i defensor de les posicions més progressistes i més allunyades del que encara quedava del vell aparell de l'Estat que sortia d'una dictadura militar i que negava la llibertat, la diversitat i la pluralitat, com molts de vostès recordaran. Imaginin-se per un moment, per un sol instant, la redacció de la Constitució sense ell.

«En Jordi Solé Tura va morir a conseqüència de la malaltia d'Alzheimer. Totes les malalties són maleïdes i cruels, però aquesta afecta la part física i toca també i de manera especial el nucli central de la personalitat, la manera de ser, i això la fa més cruel; no hi ha cap moment per a l'esperança. L'avui és difícil de viure i saps que el demà serà encara pitjor. No hi ha retorn. Apareix com una ombra i et va envoltant. La malaltia actua en forma implacable i inicia el procés de l'absència, de l'acomiadament i de la mort del qui encara hi és.» Són paraules que va escriure la seva estimada Teresa Eulàlia –que, com ja els he dit, havia estat diputada i que és avui aquí present– en una publicació que ha editat el Centre d'Estudis per la Democràcia i que jo les agafo per explicar-los com es viu –no només nosaltres, sinó totes les famílies que tenen un malalt d'aquesta malaltia– la pèrdua progressiva d'aquesta persona.

Quan Jordi Solé Tura va morir, milers i milers de persones van passar pel Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat a dir-li adéu. Guardem, certament, com un tresor els comentaris escrits per molts dels seus alumnes, treballadors, sindicalistes, militants per la democràcia, persones senzilles que se sentien defensades i reivindicades per qui havia treballat, fins i tot, de nit, des de molt petit.

També guardem, evidentment, tots els articles publicats a la premsa que lloaven la seva trajectòria intel·

lectual i política; però, sobretot, lloaven el seu comportament humà i descrivien l'admiració dels seus deixebles. En Solé Tura professor, catedràtic, degà; el Solé Tura del compromís polític fins a les darreres conseqüències; el Solé Tura forjador dels instruments necessaris per a la construcció d'estats –i ho dic en plural– democràtics; el representant legítim del poble que no va deixar de ser mai part del poble; l'esportista amb voluntat de ferro; l'intel·lectual que va escriure, en solitari o com a coautor, centenars de llibres i assaigs, que va traduir una cinquantena de llibres d'autors fonamentalment italians, anglesos i francesos i que va publicar milers i milers d'articles a diferents diaris i revistes.

I, en realitat, tot i que sempre en tens la temptació, no els faré un recorregut biogràfic, he optat per fer-ne un resum i adjuntar-lo al document que se'ls ha repartit, que és del Centre d'Estudis per a la Democràcia. El que voldria és intentar que tots prenguéssim consciència de la dimensió, de l'extraordinària dimensió del personatge.

I, coneixent-lo com el coneixíem, hem pensat que potser li hauria agradat que no féssim aquest homenatge de manera molt solemne i que estiguéssim tots molts tristos i que mencionéssim amb especial emoció que aquells dies a l'entorn de la seva mort hi van haver diferents ninotaires que en les seves vinyetes van fer-li un homenatge. Així doncs, dels molts fils conductors que m'han passat pel cap a l'hora de fer aquesta intervenció he pres la decisió d'agafar, com a fil conductor, els dibuixos, les vinyetes d'en Batllori, que, com saben, publica habitualment a *La Vanguardia*, d'en Fer, que va fer-ho a *l'Avui* i a *El Temps* i a altres publicacions, i l'Armengol, a la premsa lleidatana.

Així, de totes les coses que els puc explicar, m'agradaria dir-los que en Solé Tura va fer coses transcendents, importants, històriques... –i aquesta vegada no utilitzem els adjectius perquè sí, sinó que ho eren i ho eren realment–, però que no va perdre mai el somriure, ni el bon humor, ni la capacitat de fer jocs de paraules divertits amb rimes fàcils, rodolins que escrivia permanentment, constantment, i que li sortien quasi sense adonar-se, en els quals descrivia l'amor per la seva Teresa Eulàlia o coses tan inversemblants que l'envoltaven, com podia ser la reunió interminable i inacabable del seu partit. I els hem transcrit un fragment que diu: «Gent que viu l'espera tensa, / d'allò que encara ha de venir, / gent que reviu en la pensa, / allò que arriba a la fi, / gent que val tot el que val, / gent del Comitè Central.» Era, doncs, una reunió del Comitè Central del Partit Comunista del 15 de juny de 1980. Val a dir que, si l'homenatge s'hagués fet ahir, també hauria estat un 15 de juny del 2011 i hauria fet trenta-quatre anys de les primeres eleccions democràtiques del 1977 –15 de juny.

En Fer, un altre dels ninotaires, nascut i criat a Mollet del Vallès, com el diputat que avui honorem, ens mostra en els seus dibuixos el forner que en Jordi no va deixar mai de ser. En una època de globalització i d'internacionalització, la importància de sentir-se arrelat en un paisatge, en un lloc, en un indret concret del territori català té la seva importància. I, en realitat, en Jordi fins al final va voler ser el forner de Mollet.

El fill de ca la Vicenta «estudiava de gran» i «s'havia posat en política», «perquè ja se sap, la família ho portava a la sang», deien les veïnes en veure'l, i algunes, més agosarades, deien: «A la sang que els queda, perquè alguna els la van vessar en el gran drama.» Aquest gran drama que fou la Guerra Civil i les seves conseqüències, que en Jordi va viure amb ulls de nen i que explica amb cruesa en la seva *Història optimista*, publicada l'any 1999, que és la primera part del llibre de memòries.

Al voltant dels nou anys, mentre feia pa, escoltava la ràdio, tot esperant que el forn fes la feina de coure la massa de farina i llevat. Amb la descoberta que podia sintonitzar, per exemple, la BBC i altres emissores, va despertar la incommensurable capacitat i avidesa per acumular coneixement, i així, va aprendre anglès, francès i italià. I a l'hora de fer el servei militar va decidir que el faria voluntàriament, perquè això li permetia estar a prop de casa i seguir treballant al forn i, alhora, estudiar a la universitat, que era el seu somni, la seva passió. Per això, a l'entorn d'aquestes paraules hi ha la vinyeta d'en Fer en la qual se'l veu travessant la barrera i la ratlla entre la vida i la mort, amb una barra de pa i la Constitució, una cosa a cada mà.

Tots els que van ser companys d'estudi han explicat que en algun moment el seu tracte planer i la normalitat amb què vivia la seva especial capacitat intel·lectual li van permetre acabar la llicenciatura de dret amb premi extraordinari en la meitat del temps, tot i treballar, hi torno a insistir, de forner i estar fent el servei militar.

És l'etapa en què s'incorpora en el nucli dirigent d'un partit polític clandestí, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, però aquesta decisió de compromís polític estronca la seva carrera acadèmica, que de ben segur hauria estat encara més brillant, perquè l'any 1960 ha de marxar i ha de deixar la seva plaça de professor, i inicia un dolorós exili, avui un exili molt més conegut arran d'un documental –que estic segura que tots vostès han vist– que es titula *Bucarest, la memòria perduda*, i que ha dirigit el seu fill, Albert Solé.

Així fou com aquell forner, que havia après com era el món real a través de les ràdios internacionals, perquè les ràdios de la dictadura ens explicaven un món irreal sense problemes mentre es perseguia, torturava i eliminava els dissidents, va acabar sent la veu de la ràdio que des de lluny mantenia l'esperança als demòcrates sotmesos per la dictadura franquista, i que tots, també els que sabíem que era la seva veu, ens crèiem que Ràdio Pirenaica era just darrere la ratlla dels Pirineus, però no. Així, doncs, a principi dels anys seixanta, en Jordi Solé Tura va ser el responsable i la veu de Ràdio Pirenaica en les seves emissions en català, que signava amb el pseudònim de Josep Oriol.

Va exercir la seva militància, com totes les coses de la vida, amb passió i sense límits, amb compromís i entrega, disposat a fer, de manera molt eficaç, tot el que fos necessari per acabar amb la dictadura franquista. Alguns dirigents del Partit Comunista no van comptar, però, que les seves conviccions tenien un horitzó de llibertat irrenunciable i que no estava disposat a descriure

una realitat inexistent, ni acceptar autoritarismes de cap mena.

Per això, pren la decisió, en contra de la direcció del partit, de tornar a Catalunya, malgrat el risc de ser detingut, i guanyar-se la vida durant una temporada com a traductor. És aleshores que es produeix la descoberta de Gramsci, que el va ajudar a reunir les forces i els arguments necessaris per abandonar un partit que no s'adonava, aleshores, que els règims dels països de l'Est havien evolucionat cap al totalitarisme. Claudín, Semprún –mort recentment, un altre gran intel·lectual–, també van ser expulsats del Partit Comunista perquè no acceptaven les tesis oficialistes.

Torna de l'exili amb l'Anny Bruset que també és avui present aquí, l'Anny, la mare del seu fill i amb una criatura, certament, l'Albert, aquest director de cinema molt conegut i que fins fa poc no sabia on havia nascut, perquè, certament, la lluita contra el franquisme, l'exili, ha implicat molts sacrificis i renúncies molt poc conegudes, que han impregnat i condicionat la vida de moltes persones i que ho van fer també amb en Jordi Solé Tura.

Amb en Jordi Borja, l'Alfons Comín i molts altres noms propis de la lluita antifranquista catalana van crear un espai d'esquerres amb la important penetració entre els joves i els obrers de l'època, i també en el món universitari, conegut com a *Bandera Roja*. S'integraren en l'Assemblea de Catalunya i es jugaven la vida «junt amb altres», que diu la cançó de Raimon, per trobar camins unitaris cap a la democràcia. Aquesta formació, desapareguda ja fa molts anys, va esdevenir, certament, bressol de pensament i lluita de moltes persones que, posteriorment, i curiosament, si ho volen vostès, han ocupat responsabilitats polítiques en les institucions de la Catalunya democràtica.

El trist, i alhora tendre, dibuix d'en Toni Batllori ens explica el Jordi Solé Tura que sempre va voler ser: el que defensava amb tota la força les seves propostes i els seus principis, però que tenia sempre en compte les propostes i els principis dels altres. Per tant, en aquest dibuix que volem compartir amb vostès d'aquesta escala, amb un fons tricolor pels orígens seus dels valors republicans i de la família que havia tingut i que havia estat represaliada, precisament, pel seu compromís amb la República, i una escala que se l'emporta per sempre, però que té impreses o esculpides les paraules, les lletres que configuren la paraula «antidogmatisme».

Creiem, doncs, que la societat actual ens demana anorrear els dogmes, defensar diàriament la llibertat, servir la democràcia. És el que desitgen una part molt important de les persones que en algun moment o altre de la seva vida han tingut compromís polític; és el que demanen les generacions que van patir la dictadura i les actuals; és el que demanen els que van viure la transició i l'aprenentatge de la pluralitat social i parlamentària i els que s'hi han incorporat amb posterioritat. Moltes d'aquestes persones han conegut, respectat i sovint estimat l'home del somriure ample, d'intel·ligència indubtable, de dedicació incansable, d'honestedat inqüestionable i amb una gran capacitat de comunicar i ensenyar.

Va ser, certament, autodidacte, compromès, perseguit, exiliat, empresonat, professor estimat, diputat a les Corts Generals, l'any 1977 a les Corts Constituents i, després, amb posterioritat a altres legislatures. En aquella, la constituent, va ser, com tots saben, ponent constitucional; també va ser ponent de l'Estatut de Sau, col·laborador en la redacció d'altres estatuts, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, diputat d'aquesta cambra –1988-1989–, degà de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, doctor *honoris causa* per la Universitat d'Educació a Distància, per la Universitat de Lleó, per la Universitat de Lleida, membre del Consell d'Europa, membre de l'Agència de l'ONU per als Refugiats –ACNUR–, delegat del Consell d'Europa en els processos de restabliment de la pau i l'estabilitat al Caucas i als Balcans. I, en la seva funció de membre de la Comissió d'Afers Jurídics i de Drets Humans d'aquest Consell Europeu, va treballar per Bòsnia, Txetxènia, Azerbaidjan, Geòrgia, Armènia, Albània. Conferenciant habitual i assessor de molts països llatinoamericans en els seus processos de sortida de les dictadures. Per això els parlava de la dimensió del personatge, que sovint reduïm al fet que va ser ponent de la Constitució Espanyola.

La seva darrera responsabilitat política, representant de l'ACNUR, el va portar a la seva darrera compareixença en aquesta cambra, que es va produir el 14 de maig del 2002, per tal de fer-nos prendre consciència dels milions de persones que són foragitades de les seves cases i de les seves terres en els conflictes bèl·lics, o per raons polítiques o per raons de fanatisme religiós. És aquest exercici de la defensa de la democràcia arreu del món el que ens ha semblat que representava molt bé el dibuix d'Ermengol, quan el dia de la seva mort ens va dibuixar una urna de la democràcia que plorava.

Jugador de futbol, per qui no ho sabés, practicant d'atletisme, i manté encara ara un rècord espanyol, entre altres coses perquè va desaparèixer la disciplina amb el qual el va aconseguir –coses que passen. Apassionat de la muntanya, esquador de fons, present en totes les mobilitzacions ciutadanes que enriquessin les relacions humanes.

Mai va deixar de ser «el fill de ca la Vicenta», com se'l coneix encara avui a Mollet; tampoc va deixar de ser «el professor Lenguado», que és com l'anomenaven algunes companys de la ponència constitucional, i tampoc va deixar de ser, per a molts de nosaltres, «el Capitán Trueno», perquè inicialment l'anomenava així el seu fill Albert quan va saber que a la presó Model de Barcelona, on anava a visitar el seu pare quan va estar empresonat, anys enrere, entre molts altres lluitadors antifranquistes, hi havia estat en Víctor Mora, que amb el pseudònim de Víctor Alcázar era l'autor del còmic *Capitán Trueno*, que ningú sabia que, a més a més, era militant comunista. I també era conegut com «el marit de la Calzada», de la Teresa Eulàlia Calzada, la dona que –us ho puc dir de veritat– abraça més fort del món i que coneixia millor que ningú l'afany de superació i l'esperit lluitador per fer front a les situacions difícils, que van ser moltes, i que va estar al seu costat d'una manera indescriptible en tots els anys de la malaltia.

Melòman, cinèfil, apassionat de les arts i de les ciències, i, per damunt de tot, devorador de llibres. Un dels grans plaers compartits amb ell era poder entrar a qualsevol llibreria i veure com se li transformava la cara i emergia el que deu ser l'alegria propera a la felicitat.

El seu llibre més conegut potser és *Catalanisme i revolució burgesa*, publicat per primer cop l'any 1967, i que era en realitat la seva tesi doctoral i, des d'aleshores, lectura obligada per entendre l'expressió política del sentiment de nació catalana. El seu darrer llibre, titulat *Una història optimista*, és la primera part de les seves memòries i fa un repàs a la infantesa, senyalada per la guerra, a la joventut, marcada per la repressió, i arriba fins a l'evolució des del comunisme cap al socialisme democràtic. Ens va quedar pendent un segon tom d'aquestes memòries que no va poder escriure.

Catedràtic de dret constitucional, és a dir, catedràtic dels drets inviolables. Les seves classes eren tan brillant que esdevingueren un autèntic fenomen social, ja que s'omplia l'aula, s'omplia a vessar, d'estudiants d'altres disciplines, asseguts a les escales, als racons, als passadissos i, fins i tot, a les finestres per poder escoltar-lo.

Durant anys formà part de la direcció del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i també del Partit dels Socialistes de Catalunya, però sense ocupar els primers llocs en les organitzacions. No obstant això, tingué una presència pública constant, i en períodes determinats esdevingué un referent significatiu per a amplis sectors de la societat. Contrincant difícil però respectuós, de discurs planer i entenedor. És aquest tarannà el que volem demostrar en el darrer dels dibuixos d'en Fer, quan arriba al cel i saluda afablement el poder celestial reclamant-li de manera simpàtica una constitució.

No s'identificà mai i a més s'enfadava molt amb el concepte de «classe política», pel seu caràcter excloent –és un concepte excloent– i pel que podia significar de privilegi dels que ocupem una responsabilitat política. Potser per això el que més li preocupava era l'actuació sense escrúpols, és a dir, la corrupció d'alguns càrrecs públics que, tot i que siguin extraordinàriament minoritaris, destrueixen i destrüen allò pel qual tant havia lluitat: l'exercici de la democràcia, la representació del poble, l'expressió lliure i sincera, l'entrega a l'esdevenir col·lectiu en llibertat.

Com a introductor i traductor d'autors d'arreu, en el camp de les ciències socials –la filosofia, la història– se li van obrir nous camins i trobà respostes a nous plantejaments. Era savi, savi en el sentit més ampli de la paraula «savi». En Jordi va consolidar un pensament propi i rigorós que va saber aplicar en benefici de la societat a la qual va servir.

Apassionat també per la lletra. Qualsevol nova experiència, qualsevol pensament que tot d'una ens començava a explicar, qualsevol reflexió, calia transmetre'ls immediatament a la seva màquina d'escriure. Quan es posava a escriure, el temps s'aturava, i la seva concentració era tan intensa que tot deixava d'existir fins que acabava el text. Va començar a publicar articles a la premsa a principis dels setanta, i no va deixar de fer-ho mai, fins que la malaltia li ho va impedir. En aquests

moments s'estan recopilant i es quantifiquen aproximadament en 1.500 a la premsa catalana, i encara no n'han pogut quantificar els publicats a la premsa espanyola i internacional. Els primers que va publicar eren de política exterior, perquè no li permetien, no li acceptaven els de política interior. Tot i això, va patir censura fins l'any 1976. Aquesta avidesa per escriure i aquesta rapidesa a plasmar en un paper molt ràpidament..., en el dibuix d'en Fer mostra com poques hores després d'haver arribat al cel –només fa unes hores que ha arribat– ja té escrita tota una constitució, des del seu primer article.

El 4 de desembre de 2009, la política en majúscules, aquesta política que s'escriu amb majúscules, va perdre el més gran dels seus valedors. Els que vam tenir la sort de gaudir-ne de prop hem anat omplint el buit que la malaltia anava creant amb l'arrelament dels nostres millors records, i ara sabem que la mort no ho esborra tot, ans el contrari. Amb en Marcel Planellas, cosí i nebot també d'en Jordi Solé Tura, ho hem comentat moltes vegades.

De la seva incommensurable intel·ligència no en volia parlar mai, no ens deixava que en parléssim, i ens va ensenyar que és amb senzillesa com es viuen i es diuen les coses essencials.

Fer-se a ell mateix, l'avidesa de saber i compartir el que sabia, fer de la cultura l'espina dorsal de la construcció de la seva personalitat, mostrar una voluntat de ferro, entregar-se a la difícil tasca de construir cada dia la llibertat i les democràcies en el món, defensar el catalanisme social..., tots aquests elements van configurar la seva escala de valors. Valors que, al nostre entendre, no són del passat, sinó que, ara més que mai, han de ser del futur.

La família, sobretot els Tura, a més a més, li hem d'agrair que dignifiqués un cognom i una família que el franquisme va voler esclafar i perseguir i el nazisme va exterminar parcialment.

En l'acte de comiat, el seu fill ens recordava una dita, que és: «Com més por tens de morir-te, més has gaudit de la vida.» I en Jordi tenia molta por de morir-se, certament. Volia dir que havia gaudit de la vida.

I ara cito, d'aquí al final, paraules textuais del seu fill en l'acte de comiat, abans d'incinerar-lo: «I no es pot negar que vas gaudir-ne. Vas saber inventar-te una vida radicalment diferent de la que t'estava predestinada. I vas devorar amb passió cadascuna de les facetes de la vida: l'aprenentatge, la docència, el compromís polític, l'amor, la construcció de l'estat democràtic o l'esquí de fons. Tant hi feia: tot s'havia de viure intensament.

»També vaig descobrir» –ho diu el seu fill– «que tenies un helicòpter mental i davant de cada problema t'aixecaves a volt d'ocell per tenir una visió de conjunt, més enllà de tot.

»Sàpigues que has deixat un llegat de dignitat que intentarem recollir i, siguis on siguis, aprofundirem en la democràcia, en la que tu volies i en la que volen molts, i que no consisteix a anar a votar cada quatre anys, sinó en la consciència i la renovació constant.

»Ja saben que a casa no hem estat mai creients, però, si hi ha algun lloc més enllà, ja us heu trobat, de ben se-

gur, en Comín, en Gramsci, en Lluç, en Miguel Núñez i tants d'altres, parlant de la justícia social i la democratització del cel.

»Intentarem seguir el teu camí, Jordi, derrotant tirans, alliberant les Sigrid en els paradisos freds. En tots els paradisos de llibertat, hi seràs per sempre.

»A reveure, Capitán Trueno!»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, els convido a guardar un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Pregunta

al Govern sobre la formació professional ocupacional (tram. 310-00072/09)

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem el punt de l'ordre del dia, que és el control del Govern.

La primera pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, és sobre la formació professional ocupacional. La formula l'il·lustre senyor Jaume Collboni, del Grup Parlamentari Socialista.

Jaume Collboni Cuadrado

Sí, gràcies, presidenta. Honorable conseller Mena, compartim la importància que té la formació professional per capacitar els treballadors per als reptes d'una economia canviant i més exigent i oberta que mai. La formació ocupacional és en especial la clau per a les persones en situació d'atur, un període de temps aprofitable per actualitzar coneixements i competències i tornar així en les millors condicions al mercat de treball. Els darrers anys s'ha avançat molt en polítiques de formació, fent-les més universals en l'accés i millorant la seva qualitat, per tal de convertir el temps de l'atur en una oportunitat.

Per això, honorable conseller, volem demanar-li per una situació que considerem ja insostenible: som a 16 de juny i, segons la nostra informació, la Generalitat encara no ha tret l'oferta formativa per a aturats d'enguany, quan ja disposa dels fons per fer-ho, provinents del Ministeri de Treball.

Li demanem què causa aquesta greu situació i quan la pensa resoldre.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, miri, com a conseller d'Empresa i Ocupació he signat con-

vocatòries d'accions formatives adreçades a 175.000 persones, catalans, sense feina. Així, de memòria, li recordaré: formació en àrees prioritàries per a centres col·laboradors, per a ens locals, els programes «Forma i Contracta», el programa Certic, el programa eLearning, els programes per als centres d'innovació i formació per a l'ocupació –els CIFO–, els programes de desenvolupament local, les campanyes agràries de temporada, que s'afegeixen, tots aquests programes, al fet que el 50 per cent del pressupost d'enguany està compromès anteriorment i, per tant, per programes que ja també estan en marxa.

Ara bé, vostè em pregunta que efectivament algunes de les convocatòries que haurien d'haver estat publicades ja al diari oficial fa uns dies ho seran dintre d'uns dies; un retard d'alguna setmana. Per què? Perquè vaig demanar un balanç i, escolti, el balanç va ser decebedor. La formació ocupacional els darrers anys no ha servit per reincorporar els aturats a la feina ni tampoc per millorar les competències per millorar la seva ocupabilitat. És per això que he encarregat i poso a la seva disposició un mapa de recursos i de necessitats formatives, de necessitats formatives que ens diuen les empreses, i que està degudament territorialitzat.

Més greu que això, senyor diputat: del 70 per cent dels cursos de formació ocupacional que es van realitzar els anys 2008, 2009, 2010, tinc un problema, perquè no aporten les justificacions corresponents, la qual cosa m'aboca a haver de revocar algunes de les bectres avançades als centres. És per això que, perquè això no torni a passar, he demanat que qualsevol convocatòria de formació ocupacional vagi acompanyada –fins ara no era així o anava amb molt endarreriment–, el dia que surti la convocatòria al diari oficial, de les instruccions corresponents perquè aportin la documentació justificativa de la realització del curs; així millorarem el control financer i millorarem la formació ocupacional a Catalunya.

La presidenta

Senyor diputat, té la paraula per repreguntar.

Jaume Collboni Cuadrado

Conseller, jo no sé quant temps necessita vostè per fer aquestes rectificacions. El fet és que el 24 de gener el Ministeri de Treball havia tret ja la disponibilitat pressupostària per a formació per a desocupats. Estem a 16 de juny i encara aquests aturats no tenen l'oferta formativa. El 2010 a aquestes alçades hi havia set mil cursos per a persones en situació d'atur, i amb 200.000 persones que estaven fent cursos de formació ocupacional. Avui amb prou feines en són cinc mil. La diferència és abismal, com abismalment és insuficient la seva resposta.

Quan avui un aturat s'acosta a una oficina de treball senzillament no troba cursos. I el seu Govern té els recursos per fer-ho. El que sembla que no té aquest Govern és ni una oferta definida ni una idea clara de quin servei públic d'ocupació vol; el que no té és una estratègia per formar els aturats. I això, conseller, a data d'avui ja té conseqüències greus per als aturats de Ca-

talunya, perquè els aboca a tenir una oferta formativa com a màxim el mes d'octubre i a haver perdut directament un any en la possibilitat de formar-se.

Conseller, no estem davant d'un problema de recursos, no estem davant d'un problema de l'herència rebuda, com vostè ha insinuat, ni d'un conflicte amb l'Estat, ni de manca de voluntat dels agents socials i econòmics per impulsar la formació ocupacional. Molt ens temem que estem davant d'un problema d'incompetència.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Presidenta... Senyor diputat, jo no he dit res d'això que ara vostè deia; vostè portava aquesta pregunta o comentari escrit. Miri, els centres i les persones que estan en atur ens diuen que la formació ocupacional a Catalunya ha estat una repartidora –ha estat una repartidora– i ha de deixar de ser una repartidora. I ha de deixar de ser utilitzada la formació ocupacional per, com ens diuen els centres i els aturats, maquillar les xifres d'atur i aparcar –així ens ho diuen– aturats, baixar-los de la llista d'atur i posar-los als centres de formació. Hem de fer una formació ocupacional que millori les competències dels treballadors perquè més aviat que tard tornin..., normalitzem la seva vida laboral...

La presidenta

Senyor conseller... *(Pausa.)*

Pregunta

al Govern sobre el món local
(tram. 310-00073/09)

La pregunta següent és sobre el món local. La formula la il·lustre senyora Judit Carreras, del Grup Parlamentari Socialista.

Judit Carreras Tort

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Honorable vicepresidenta, el passat dissabte es van constituir 944 ajuntaments dels 947 municipis de Catalunya, nous consistoris sorgits de les eleccions del passat 22 de maig, ajuntaments que hauran de treballar de valent per fer front a les dificultats existents en aquests moments. Ahir mateix vam iniciar el debat pressupostari en aquest Parlament i les dades que hem vist respecte al suport als ens locals ens preocupen, i força.

D'entrada, observem que el Fons de cooperació local es redueix en un 11 per cent i el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en un 49 per cent.

És per això que des del Grup Parlamentari Socialista voldríem saber quin és el capteniment del Govern pel que fa a les relacions amb els ajuntaments, el suport al món local en aquesta nova etapa.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies. Diputada, miri, en primer lloc, com pot imaginar, el capteniment del Govern envers el món local és de ple suport, no? I això passa, primer, per afrontar els canvis legislatius necessaris. I això significa la Llei de governs locals; per tant, marcar competències per poder després marcar finançament. I també significa trobar aquelles eines necessàries per fer que realment els serveis que prestin siguin el més eficients possibles, i també per crear aquells entorns necessaris per reactivar l'economia, perquè també des dels ajuntaments s'ha de lluitar contra la crisi econòmica, com a agents actius.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Judit Carreras Tort

Senyora vicepresidenta, els dos anteriors governs de la Generalitat van ser uns governs amb una elevada sensibilitat municipalista. Li puc posar un exemple que vostè coneix: l'evolució del Fons de cooperació local. L'any 2001 el Fons de cooperació local representava vuit euros per habitant; l'any 2004 el Fons de cooperació local representava deu euros per habitant, i l'any 2008 el Fons de cooperació local representava vint euros per habitant.

Vostè sap que el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya i el Fons de cooperació local són les grans eines de cooperació que té el Govern per dotar de recursos els municipis i les entitats locals; són una injecció d'inversió als municipis i entitats locals, i que constitueixen l'únic ingrés procedent del Govern que de manera generalitzada reben tots els municipis, comarques i ens locals per tal de fer front a despeses i inversions, fruit del propi funcionament o per a activitats diverses dins de les seves competències, i que, com vostè deia, són també un motor de dinamització econòmica dels municipis.

Senyora vicepresidenta, és cert que les finances públiques passen per moments delicats, però no voldríem que aquesta situació difícil fos l'excusa perfecta per tornar a etapes històriques en què els governs de la Generalitat veien els ajuntaments amb distància, amb un cert recel i amb una certa desconfiança.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Diputada, em consta que efectivament són temps difícils econòmicament. Però deixi'm que li doni

una dada que segurament vostè ha passada per alt i és molt important. Miri, la despesa global que els diferents departaments de la Generalitat posen per als ajuntaments i els ens comarcals és un 5 per cent superior enguany que l'any passat. Per tant, com pot comprendre, el ple recolzament, no únicament polític, sinó també econòmic, hi és.

Segon. Nosaltres hem prioritzat el que ens han demanat els alcaldes. I cap alcalde ens demana nova inversió en aquests moments. Sap què ens demanen els alcaldes? –i vostè ho sap perfectament. Ens demanen despesa corrent; ens demanen despesa corrent perquè és la manera també de garantir en definitiva l'estat de benestar.

Per altra banda, deixi'm que li digui una cosa respecte al Pla únic d'obres i serveis. Miri, nosaltres, com a govern, mantindrem totes les previsions i totes les anualitats i el programa quinquennal que es va fer; per cert, molt d'ell començat a fer sense despesa pressupostària al darrere. Però deixi'm que li digui una cosa: nosaltres hem fet una cosa que creiem que era molt necessària, i és flexibilitzar criteris. Vostè sap que el mes d'agost s'acabava la data de licitació de les obres del programa, de l'anualitat del 2010. Nosaltres hem fet un termini prorrogable fins al mes de desembre per tal que els ajuntaments no hagin de renunciar a cap obra, puguin buscar el cofinançament i trobin realment el que necessiten. Per altra banda, també hem fet que sigui possible facilitar el canvi de projecte, és a dir que potser tenien, doncs, la previsió de fer un poliesportiu i en aquest moment consideren més necessari un equipament segurament més bàsic.

En aquest sentit, nosaltres també implantarem, i d'acord amb els ajuntaments, una gran estratègia de formació per als càrrecs electes, que també ens han demanat els ajuntaments i les entitats municipalistes...

La presidenta

Senyora vicepresidenta, se li ha acabat el temps.

La vicepresidenta del Govern

I, per altra banda, doncs, seguim mantenint la partida de suport als càrrecs electes.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el futur de les polítiques socials.

Pregunta

al Govern sobre el futur de les polítiques socials (tram. 310-00069/09)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, li vull llegir dos fragments; el primer correspon al programa electoral amb el qual el seu partit polític es va presentar a les eleccions, pàgina 13: «Incrementarem els ajuts a les famílies amb infants, tant des del punt de vista de la quantitat de la prestació econòmica com dels anys durant els quals es té dret a percebre'ls.»

Segon document, Projecte de llei de pressupostos a què ahir es va donar entrada en aquesta cambra parlamentària: «Durant l'exercici 2011 es deixa sense efecte la prestació econòmica..., amb infant a càrrec.»

I la pregunta que li fem, senyor conseller, és molt senzilla: es tracta d'un error de tipografia, com acostuma a succeir amb el seu Govern o és que és un incompliment del seu programa electoral?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè preguntava pel futur de les polítiques socials. Aquest Govern vol garantir l'estat del benestar i les polítiques socials.

Pel que diu ara, li he de dir que els programes de govern són per a quatre anys i, per tant, nosaltres amb quatre anys serem fidels al nostre programa de govern.

La presidenta

Senyor diputat, té la paraula.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Li llegiré una altra part també del seu programa electoral. Diu el següent –pàgina 68–: «Suprimirem l'impost de successions i donacions.» Això també formava part del seu programa electoral. Quina és la diferència entre una cosa i l'altra? Doncs, la diferència és que l'impost de successions i donacions és un regal fiscal que vostès fan en moments de crisi econòmica a cinc-cents famílies d'aquest país. Quin percentatge signifiquen en el conjunt de ciutadans del país? El 0,00006 per cent dels ciutadans. I a l'altre costat vostès supimeixen els ajuts i prestacions a les famílies amb infant a càrrec, 300.000 famílies perjudicades d'aquest país. Vostès estan fent tot allò contrari del que estan fent la majoria de països –Suècia, Alemanya, França–, que és considerar les polítiques socials com una inversió de futur en aquest país, i en canvi s'estan emmirallant en el mirall que no hauria de ser, que és el Govern espanyol, que en el seu moment va suprimir els 2.500 euros per naixement.

La qüestió és que nosaltres li demanem: per vostè què és prioritari, senyor conseller, aquestes cinc-cents famílies o les 300.000 famílies d'aquest país que tenen dificultats per arribar a final de mes? Per nosaltres està molt clar i precisament el nostre grup parlamentari li va posar com a condició, dintre de les cinc condicions per pactar el pressupost, aquesta: introduir, encara que sigui amb criteris de racionalitat, encara que sigui amb criteris de renda, la preservació d'allò que són els ajuts i prestacions a les famílies d'aquest país. Vostès han fet una autèntica paradoxa, i és que han situat el cartell a la conselleria de «família» i n'han buidat el contingut. Per quedar-nos així, millor que ens quedéssim com estàvem abans.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, ja que vostè vol llegir coses, jo ara també en llegiré: «No entenc, senyor diputat, que en aquests moments vostè em parli dels ajuts universals a les famílies perquè en aquests moments no ens calen polítiques universals, el que ens cal des del Govern és liderar polítiques que puguin donar resposta a totes aquelles persones que avui es troben en situació de vulnerabilitat», 15 del IV de 2009, consellera d'Acció Social i Ciutadania; perquè el que deien en aquell moment és que vostès estaven pagant..., –i això és l'exemple de l'any 2010– només va cobrar a temps una de cada quatre famílies catalanes; la resta van quedar en el sac i pendents de tenir els diners, 106 milions d'euros.

Nosaltres volem fer polítiques socials reals, realistes i realitzables. A vostès els agradava molt la política social virtual, la de l'aparador. Aquesta ja ha passat. Ara anem a la política social real. I, per tant, en això volem un canvi, adaptant-nos al moment, perquè només hi ha sosteniment i sostenibilitat de l'estat del benestar si sabem fer i realitzar el pressupost que tenim, amb els diners que tenim. I, per tant, avui venir aquí a parlar de segons quines coses també ens sorprèn.

Nosaltres hem posat el nom de «família» en el departament perquè hi creiem, no perquè sigui una unitat de cohabitació, sinó perquè és una unitat d'estimació, de tirar un projecte endavant. I aquesta és la família que nosaltres creiem.

I, per tant, nosaltres promouem polítiques de família en quatre anys, però, primer, hem de fer un esforç pressupostari d'ajustament. I, evidentment, en aquests moments el que no deixarem de cap manera de banda són les famílies en situació més vulnerable. I, per això, quan s'aprovi el pressupost, traurem una convocatòria, que els n'informarem oportunament, amb unes condicions, que les famílies més vulnerables tinguin ajuda. Aquesta és la nostra intenció. I esperem ben aviat que els qui vam crear aquests ajuts universal els puguem seguir impulsant. Per això fem, en la Llei de pressupostos, una modificació temporal, no una derogació.

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social i Família

I, per tant, aquesta és la nostra intenció en polítiques de família.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els drets i la protecció dels alumnes amb necessitats educatives especials en l'escola ordinària.

Pregunta

al Govern sobre els drets i la protecció dels alumnes amb necessitats educatives especials en l'escola ordinària (tram. 310-00077/09)

La formula l'il·lustre senyor Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Consellera Rigau, nosaltres li farem una pregunta no de retrovisor ni de tacticisme polític, com hem escoltat ara, sinó una pregunta de drets... (*veus de fons*), de drets molt simples.

Senyora consellera, per què a casa nostra hi han alumnes de primera i alumnes de segona? Per què diem a alguns ciutadans, des de la seva infantesa, que són ciutadans de segona?

Vostè coneix molt bé el cas del Sergi, de Reus, un nen al qual un col·legi li va negar anar de colònies. Els pares es van posar en contacte amb l'escola i van oferir alternatives: van dir que pagarien un vetllador, i se'ls va dir que no; van dir que anirien a buscar-lo a la nit, se'ls va dir que no; es van posar en contacte amb la conselleria, i vostè es va inhibir.

Senyora consellera, per què la conselleria es va inhibir en aquest cas flagrant d'anar en contra dels drets d'un alumne amb discapacitat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. A Catalunya no hi ha alumnes de primera i de segona, el que passa és que hi ha alumnes diferents. I preveure quina és la reacció d'un alumne en una circumstància nova i diferent a la que està habituat cada dia, amb les seves mateixes rutines, és quelcom que qui ho valora i qui ho ha de valorar és qui el té i que en té la responsabilitat. I en aquest alumne no el veu diàriament quan és al centre, ni el diputat, ni la consellera, ni un jutge, ni un

fiscal, si m'ho permet, ni els mateixos pares..., qui el veuen són els mestres.

I si una escola rigorosa, una escola pública compromesa amb la integració i la inclusió escolar, fa anys que educa un nen que ha participat, a vegades, a les colònies, a totes les excursions i sortides; altres vegades no hi ha participat, a les colònies, però, enguany, volia participar-hi, i es va considerar que podia ser perillós per a la seva seguretat que hi assistís, amb un raonament clar del centre, la consellera no es va inhibir: la consellera va respectar la previsió del centre.

Perquè, ho repeteixo, davant d'un carrer per creuar, davant d'una platja ampla, davant d'un riu, qui pot preveure millor el comportament, perquè el coneix, és la mestra, i jo a les mestres serioses els faig confiança.

La presidenta

Senyor diputat, té la paraula.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres no dubtem de la seriositat de l'escola, dubtem de la seriositat del Departament d'educació, d'Ensenyament. Vostè sap el que és això, senyora consellera? Això és un decret d'incoació de diligències preliminars de protecció i inhibició a la secció menors de Tarragona, la Fiscalia de Menors. I la Fiscalia de Menors li diu que aquest nen no patia cap problema per anar de colònies. I no va ser fins que va arribar la incoació de l'expedient a la Fiscalia que vostès van començar a actuar.

Però avui no només venim a parlar, senyora consellera, del problema del Sergi, de Reus, podríem parlar també del problema de la Laura i d'en Pau, a Montcada i Reixac, que li ho havíem recordat a l'anterior Govern, com s'havien vulnerat els seus drets a una escola inclusiva i com se'ls havien vulnerat els seus drets a tenir l'escolarització en una escola ordinària; no ve del Departament d'Ensenyament d'ara, ja ve de lluny.

Miri, fa pocs..., fa un any, només, que vam aprovar una llei: la Llei dels drets i les oportunitats de la infància, que deixava molt clar –els deixava molt clar– els drets dels infants a escolaritzar-se en una escola ordinària. Vam aprovar un pla d'acció 2008-2015, en què diem que el 70 per cent dels alumnes amb discapacitat han d'estar a l'escola ordinària. No estem parlant d'un cas, estem parlant de la preocupació, senyora consellera. Quan vostè té quaranta-cinc demandes..., quaranta-cinc demandes de famílies als jutjats, en els jutjats socials, contenciosos administratius, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per no oferir la informació a les famílies per poder-se escolaritzar amb normalitat...

Miri, sap quin és el problema de tot plegat, senyora consellera? No és que els pares hagin d'anar als tribunals per defensar els seus drets, és que els pares han d'anar als tribunals per defensar-se de les decisions dels seus governants. I això és molt preocupant en una societat de dret i si ens creiem, realment, els drets dels infants.

Per tant, jo li demano..., i acabo, senyora presidenta...

La presidenta

Diputat, acabi.

Rafael López i Rueda

...que es prengui més seriosament els drets dels infants en l'escolarització, sobretot, d'aquells que tenen discapacitats a l'escola ordinària.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Senyor diputat, vostè em fa un prec, i jo n'hi faig un altre. Siguem rigorosos, no enganyem les famílies; acompanyem-les, ajudem-les i apostem al màxim –apostem al màxim– perquè la inclusió sigui una realitat.

Aquestes denúncies que vostè diu estan superades –estan superades. Els alumnes que vostè ha citat..., que jo crec que no els hem de citar aquí, perquè traiem l'anònimat a criatures i els seus síndromes no s'han d'explicar, ho entenc jo, públicament... –ho entenc jo–, estan més que atesos. Jo mateixa m'he reunit amb les famílies: ho vaig fer de diputada i ho he fet de consellera.

L'aposta per la inclusió és una aposta molt seriosa. Té algun límit. I, a vegades, acceptar aquest límit és dolorós. I jo ho entenc per les famílies, no ho entenc per qui hi vol fer política barata, sincerament. Respecte i rigor. Els drets dels infants de casa nostra estan totalment garantits. I, en l'àmbit de la inclusió escolar, devem ser el país d'Europa que en fa més compliment.

Per tant, jo li puc assegurar...

La presidenta

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Ensenyament

...que un professor s'ha de portar com un bon pare de família. I quan un professor considera que una cosa és perjudicial per a l'alumne... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les relacions exteriors de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre les relacions exteriors de la Generalitat (tram. 310-00070/09)

La formula l'il·lustre senyor Antoni Strubell, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Voldria demanar al Govern si és plenament conscient de les conseqüències que tindran les retallades en ajuts per les comunitats catalanes a l'exterior.

Voldria demanar com és que..., si la mitjana de retallades del Govern són del 9,6 per cent, les retallades de Presidència són d'un 20 per cent, com és que, de cara a les comunitats catalanes a l'exterior, arriba a un 41,43 per cent?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Senyor diputat, miri, jo crec que l'important, sobretot, és el capteniment que té el Govern vers aquestes comunitats, i, en tot cas, és de ple suport i de ple garantiment, de poder garantir i de poder rellançar la internacionalització de l'economia catalana.

Per tant, aquest és el capteniment i aquest és el suport que hi fa el Govern.

La presidenta

Senyor diputat, té la paraula.

Antoni Strubell i Trueta

Bé. Voldria demanar com es pot fer un capteniment en l'àrea econòmica o en l'àrea cultural quan en el capítol d'inversions significa un cent per cent d'eliminació de subvencions en activitats culturals. Això vol dir que la presència catalana efectiva a l'exterior quedarà en pràcticament no-res. És tractar la presència catalana de les comunitats exteriors catalanes com una cosa supèrflua, una cosa de caprici.

Nosaltres no tenim *institutos* Cervantes, no tenim la British Council, i, per tant, no tenim una presència a l'exterior d'una manera fixa. Com és que els bascos han pogut incrementar aquest any un 19 per cent el seu ajut a les comunitats exteriors basques? Com és que la mitjana de suport a les comunitats exteriors de diferents comunitats autònomes en cap moment representa més d'una baixada d'un 18 per cent?

Nosaltres creiem que la presència de cada... *(per raons tècniques no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador)* ...estranger, que ara arriben a 440.000 amb 127 entitats requereix, allò que el senyor Mas-Colell deia ahir, una atenció en el dia a dia. Tinguem en compte que aquestes comunitats catalanes a l'exterior representen unes transferències corrents, a casa nostra, de 515 milions d'euros.

Jo penso que la presència catalana a l'exterior no està assegurada i crec que la prova més gran d'aquesta no-presència catalana a l'exterior la tenim el dilluns passat en el Palau de Westminster, de Londres, on, amb la presència de vuitanta catalans de Londres, convidats

per sis partits diferents britànics i catorze diputats, no hi va haver la presència de cap delegat del Govern de la Generalitat en resposta a aquesta invitació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Senyor diputat, jo ja li vaig explicar en la compareixença que vaig fer sobre el tema d'exterior el suport que des del Govern de la Generalitat es donava a les comunitats catalanes a l'exterior.

Li feia avinent, a més a més, que s'havien avançat les subvencions que, en tot cas, se'ls donaven, perquè s'havia parlat justament amb les comunitats i aquestes havien manifestat la necessitat d'avançar-ho. I així ho havíem fet. Ho havíem fet així amb uns criteris, sobretot, de pròrroga de pressupost.

Per tant, miri, jo crec... Vostè em posava d'exemple algunes comunitats autònomes del país, deixi'm que jo li posi d'exemple altres països, com, per exemple, Irlanda on les colònies exiliades també ajuden en el seu país.

Per tant, en aquest sentit, sense posar de manifest i sense que, en tot cas, quedi cap dubte del recolzament i de l'ajut del Govern vers les comunitats catalanes a l'exterior, el que sí que volia posar de manifest és que no és únicament amb recursos econòmics, sinó que hi ha suport polític i hi han altres tipus d'elements que ajuden a donar aquest recolzament, com li deia, a les comunitats catalanes a l'exterior.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política universitària.

Pregunta

al Govern sobre la política universitària
(tram. 310-00071/09)

La formula la il·lustre senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Benvolgut conseller, que ho és d'Economia, i també de Coneixement, i no per casualitat, i és precisament des d'aquesta doble responsabilitat que estic convençuda que en alguna de les poques coses que podem coincidir, o en moltes, és en allò que el sistema..., en definir que el sistema universitari català, les universitats públiques del centre..., però la recerca i la transferència dels seus resultats a la societat han de ser una peça clau de la recuperació econòmica, i no només per superar la situació d'es-

tancament, sinó també per contribuir a una sortida i a una millora de l'economia i de pal·liar la destrucció de llocs de treball, que és la principal conseqüència d'aquesta situació de crisi,

Coincidirem, també, a defensar que l'aplicació de l'espai europeu en el nostre sistema universitari només es podia fer amb més recursos, amb la necessitat d'acompanyar aquest desplegament que no suposés ni un cost per a l'estudiant, ni un cost, tampoc, per a la universitat, en el sentit que necessitava un suport dins i fora de l'aula.

Però probablement no coincidirem en res més, perquè la resposta en aquesta realitat, senyor conseller, és que el seu departament ha decidit reduir el pressupost o l'ajuda a les universitats en 127 milions i mig d'euro.

I la pregunta que li volem fer, conseller, és, precisament, com pensa que les universitats poden fer front a aquestes necessitats, si el finançament no només es limita, sinó que està per sota de les seves necessitats i en retrocés.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Gràcies. Espero que puguem coincidir en més coses. Efectivament, els pressupostos globals de les universitats s'han reduït. A les universitats els tocava fer l'esforç que fan tots els sectors de la societat, si no, com podrà comprendre, no s'entendria que hi haguessin programes de benestar que pateixin, i la universitat, que, al cap i a la fi, atén gent jove, no tingués l'ajustament corresponent. L'ajustament corresponent deixa la universitat en el nivell que tenia el 2007, eh?, ho repeteixo, el 2007, i, a diferència d'altres sectors, no hi ha hagut cap increment d'estudiants des del 2007.

Els que coneixem bé la universitat –i som molts– sabem que hi ha molts guanys d'eficiència que es poden fer a la universitat i, evidentment, seria millor fer-los sense que hi hagués cap afectació de pressupostos. Però, miri, en la situació que tenim, per raons generals, potser seran un estímul per fer aquests guanys d'eficiència. I espero que sigui així.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. És evident que no coincidim en tot. Jo tampoc no coincideixo amb vostè que tothom fa els mateixos esforços davant d'aquests pressupostos; només cal veure la seva fiscalitat i la que nosaltres li proposàvem ahir en nom de la Laia Ortiz. És evident que no tothom fa els mateixos esforços i sacrificis de cara a aquesta situació de crisi, i la seva

opció política de pactar aquests pressupostos amb el Partit Popular ens ho ha deixat a tots ben clar.

I no som al 2007, però no només en nombre d'estudiants. És evident que les necessitats a què fan front, per a la sortida de la crisi, però també per al mateix espai europeu, no són les mateixes que les que han d'afrontar les universitats.

La resposta que estan donant –vostè, que coneix tan bé la universitat, i universitats com la Pompeu Fabra, ho deu saber– professors... Quants milers de professors tenim cobrant cinc-cents euros, senyor conseller? Quant professorat, en aquests moments, en formació, ja siguin becaris, lectors, professorat associat, està en aquests moments marxant de la universitat?

Senyor conseller, o som capaços d'atreure talent o no només hipotequem la universitat d'avui, sinó que a més a més vostès estan hipotecant l'economia de demà.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Parlant de guanys d'eficiència, entre els guanys d'eficiència, permeti'm esmentar que n'hi han molts de posar serveis en comú. Quan es parla de serveis en comú, sempre es menciona el CBUC, la unió de biblioteques, i el Cesca. Aquests són els exemples paradigmàtics; són exemples que tenen més de deu anys. O sigui que això vol dir que hi ha molt camí per recórrer en la concentració de serveis.

Per cert, una altra activitat conjunta que fan les universitats, i la fan molt bé, i és un exemple de la mena de coses que s'han de fer, és la selectivitat. I no puc deixar de dir que, potser, una cosa important que va succeir ahir eren trenta mil estudiants fent la selectivitat.

En segon lloc, respecte a un altre àmbit per a guanys és la concentració de graus. En aquests dos últims anys, ens hem disparat en el nombre de màsters, en tenim més de cinc-cents; és clar que es necessita...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...una concentració...

La presidenta

...se li ha acabat el temps... (Pausa.)

Pregunta

al Govern sobre les conseqüències del brot infecció causat pel bacteri *Escherichia coli* enterohemorràgic amb relació a la producció i la importació de productes hortofructícoles (tram. 310-00074/09)

La següent pregunta a respondre oralment és sobre les conseqüències del brot infecció a causa del bacteri *E. coli* amb relació a la producció i la importació de productes hortofructícoles. Formula la pregunta l'il·lustríssim senyor Joan Reñé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Joan Reñé i Huguet

Gràcies, presidenta. President i membres del Govern, senyores diputades i diputats, honorable conseller Pelegrí, el passat dia 26 de maig, Catalunya va entrar en el punt de mira d'una crisi alimentària europea que ha comportat greus perjudicis econòmics en la comercialització de fruites i verdures de casa nostra. Alemanya va comunicar l'aparició d'un brot d'*E. coli* a Hamburg i va implicar directament dues explotacions productores de cogombre de l'Estat espanyol, una d'Almeria i l'altra de Màlaga. L'alerta va provocar el pànic entre els consumidors europeus, i països com Alemanya, Àustria, Bèlgica, Hongria i Rússia van tancar les seves fronteres a la importació de productes frescos espanyols i, per tant, catalans. Sis dies més tard, Alemanya va descartar la procedència o l'origen del focus d'infecció en els cogombres importats des d'Andalusia i la setmana passada en va atribuir l'esmentat origen a la soja cultivada a la Baixa Saxònia.

Considerant, conseller, la importància de la producció catalana d'hortalisses i de fruita fresca, que suma un total d'1.224.000 tones i que ens permet anualment un nivell d'exportació privilegiat a nivell comunitari, que en el cas de la fruita fresca és de 378.000 tones de les 900.000 produïdes anualment i en el cas de les hortalisses de 68.000 tones de les 324.000 produïdes anualment, també tenint en compte que actualment la indústria hortofructícola catalana representa un 3,4 per cent de la indústria agroalimentària en vendes netes, amb un valor net proper als 500 milions d'euros, ressaltant també que aquests indicadors econòmics tenen la importància pel que representa el 15 per cent del producte interior brut català, amb més de 45.000 ocupats, per tot l'exposat, conseller, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió li formula la següent pregunta: quines han estat les mesures preses pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i quines seran les línies d'actuació pel que fa a garantir la confiança del mercat en la producció hortofructícola catalana?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, des del primer moment en què es va conèixer aquest brot d'aquesta crisi alimentària a què vostè fa referència, el primer que vam fer va ser defensar el sector i sobretot defensar la confiança del consumidor. Si realment hi ha un problema de futur o de present i futur que jo veig és la confiança del consumidor, no només el català, no només l'espanyol, sinó també de tots aquells països en els quals la nostra fruita, els nostres productes d'horta són exportats de manera habitual i de manera ordinària durant cada any, no?

En aquest sentit, el primer que vam fer va ser posar-nos en contacte amb el ministeri; és qui té la competència també per exigir als països de la Unió Europea i a la mateixa Unió Europea que es posin en línia per poder evitar el greu perjudici que aquestes desafortunades declaracions de la senadora de l'estat regió d'Hamburg van produir a les nostres produccions, tant d'horta com de fruita.

A partir d'aquí, és evident que també vam fer una coordinació amb el Departament de Salut i, especialment, amb l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, amb el ministeri, com he dit abans, i també amb l'agència de protecció de la salut espanyola.

També vam convocar el sector. Vostè sap que el sector és principal protagonista de tot aquest procés. Ens va semblar que nosaltres el que havíem de fer bàsicament era intentar demanar al sector que pogués venir i ens pogués explicar quin és el greu perjudici que estan patint en aquests moments per aquest brot i aquest episodi desgraciat per a la producció catalana.

En aquest sentit, el que nosaltres hem fet és intentar, primer, sobretot, recuperar aquesta confiança. Vam exigir al ministeri, a partir del primer moment, doncs, que reparés i rehabilités aquestes línies d'exportació que sempre Catalunya havia tingut. A més a més, vam creure necessari que l'Estat espanyol demanés explicacions no només a l'Estat alemany, sinó també a la Unió Europea. Jo crec que aquí, sincerament, la Unió Europea ha fallat en els seus tràmits interns, la Unió Europea no ha estat a l'alçada de les circumstàncies, en aquesta crisi alimentària; crec sincerament que podia haver fet moltes més coses i no les ha fet, especialment des d'un punt de vista de la coordinació.

Quatre conseqüències o quatre actuacions que fem des del Govern de la Generalitat. Primer, confiar en la plena garantia i seguretat de la producció alimentària i agrària de Catalunya; és plenament possible i plenament garantit que els productes catalans són bons i són de qualitat, i, per tant, això és el primer missatge que hem de llançar.

En segon lloc, crec que el que hem de fer és recuperar la confiança. Això es farà a través d'unes campanyes de publicitat no només a l'Estat espanyol, sinó també en aquells països on nosaltres hem exportat habitualment i ens podem sentir ressentits per aquesta crisi alimentària.

En tercer lloc, exigir responsabilitats no només a l'Estat alemany, sinó també a la Unió Europea. L'Estat alemany i la Unió Europea s'han de fer càrrec de les indemnitzacions al 100 per cent del que ells proposen, no estem d'acord amb aquesta xifra de 210 milions d'euros que estan posant sobre la taula.

I després, doncs, intentar recollir aquesta informació dels propietaris i dels productors catalans, perquè puguin ser rescabats del dany que se'ls ha produït.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions del Departament d'Empresa i Ocupació per a la dinamització del sector de la motocicleta.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions del Departament d'Empresa i Ocupació per a la dinamització del sector de la motocicleta (tram. 310-00075/09)

Formula la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats..., honorable conseller Mena, fa pocs dies feia la compareixença en la Comissió d'Empresa i Ocupació per tal d'explicar quina és la situació de la indústria de la moto a casa nostra i, concretament, ens explicava o era..., vaja, parlant per l'empresa Yamaha.

Avui, conseller, volem demanar-li pel sector en el seu conjunt, no una empresa en concret, sinó que volíem demanar aquesta ampliació de la mira, podríem dir, i, per tant, que ens parli del sector de la moto, de la motocicleta, en el seu conjunt.

Com tots sabem, el sector de la motocicleta està vivint una situació de dificultat, una situació de dificultat que afecta, doncs, les grans empreses, també les empreses petites i la indústria auxiliar, que és molt important i a vegades potser en parlem poc –té un gran paper. I, per tant, aquesta situació de dificultat, com tot en la vida, no es produeix d'avui per demà, sinó que tenen un històric: han passat tot un procés per arribar a la situació actual, un procés en l'evolució de les vendes, un procés que han patit i que pateixen, doncs, les empreses, i, per tant, també el seu conjunt de treballadors i treballadores, i que cal donar-hi una resposta o calia també, podem dir-ho així, donar-hi una resposta, o no s'hi va

donar, com el mateix sector, doncs, així ho ha manifestat fa pocs dies.

Però, més enllà de l'històric, de l'evolució i de la resposta o la manca de resposta donada en el passat, conseller, el que és evident és que ens cal reaccionar d'una forma important per donar continuïtat al sector, doncs, rellevant a Catalunya i que dona feina a milers de persones a casa nostra.

Per tant, voldríem que ens donés en aquest sentit una resposta, i que seria necessari que es fes en cooperació, de la mà del mateix sector, i per tant, doncs, de qui coneix en primera línia la situació que es pateix, la realitat i, en aquest sentit, en aquests moments, la dificultat.

Cal, doncs, conseller, una resposta que segurament hauria de dir que calia ja amb anterioritat una resposta. Però, conseller, parli'ns de futur i expliqui'ns quines són, doncs, les actuacions que el Departament d'Empresa i Ocupació té ideades, pensades per a la dinamització del sector de la motocicleta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta. Senyora diputada, veus autoritzades, més autoritzades que jo, han dit que Catalunya olora a motor, i que això ens agrada –ens agrada–, i ens porta a la memòria de la joventut o de la infància aquelles marques –Sanglas, Bultaco–, i hi ha un fet incontestable: el 82 per cent de les motocicletes i ciclomotors que es fabriquen a l'Estat espanyol es fabriquen a Catalunya.

Però és veritat que la crisi econòmica ha afectat molt durament aquest sector. L'elasticitat renda de la demanda de motocicletes i ciclomotors va portar a caigudes del 50 per cent els anys 2008, 2009 a Catalunya, i a més a més les multinacionals van optar per concentrar a una planta per continent. Aquí, tots sabem ja la decisió que va prendre Honda-Montesa que se'n va anar, eh?, i també les decisions, anunciades més tard, per part de Yamaha, a Palau-solità i Plegamans, i Derbi. Hem de dir que l'empresa Yamaha (*remor de veus*), com vam dir en la compareixença, va..., es va presentar escrit de desestimació de l'ERO i que els serveis territorials...

La presidenta

Un moment, un moment, senyor conseller. Si us plau...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta.

La presidenta

...deixin escoltar...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...i que els serveis territorials del Departament d'Empresa i Ocupació tenen arxivat, eh?, i que el període de consultes, en el cas de Derbi, està també ajornat.

Ja vaig dir que tenim mala peça al teler. Tenim mala peça al teler perquè a nosaltres ens agrada ser proactius i aquí hem d'estar sent reactius –aquí hem d'estar sent reactius–, i ja vaig dir a la compareixença que això no és un joc d'escacs, d'escac i mat, és un joc d'encerclament, és un joc de go, com ho estem practicant, eh?, de seducció. Però tenim mala peça al teler; hem posat fil a l'agulla, però tenim mala peça al teler.

I som conscients que el sector de la moto és molt important, tant pel que fa referència al *know-how* tecnològic com pel tema d'ocupació. I és per això, com anunciava també la senyora diputada, que ho hem presentat públicament, que hem elaborat conjuntament amb el sector, i ja està posat en pràctica, un pla estratègic de la moto, juntament amb el clúster de la moto, perquè a Catalunya hi han dotze fabricants de motos i quaranta-tres empreses proveïdores, eh?, fabricants com Gas Gas, a Salt, la Rieju, a Figueres; proveïdors com per exemple J. Juan, que equipa empreses com Harley-Davidson; empreses que exporten el 80-90 per cent de la seva producció i que tenen sèries amb molt alt valor afegit.

Què fa el Pla de la moto? Línies de finançament –12 milions d'euros–, una línia de subvenció –1 milió d'euros–; intentar retenir el talent i assentar les bases de recerca i desenvolupament per al futur de la moto elèctrica; un programa d'atracció d'inversió estrangera, i un programa d'equiparació normativa, la targeta verda que tenen països centreeuropeus, o equiparar les edats de conduir un ciclomotor que tenen, per exemple, França i Itàlia.

Catalunya olora a motor, i, com vostè, senyora diputada, recordava, també a ginesta. Només espero, eh?, que aquestes persones gaudeixin de la conducció d'una moto fabricada a Catalunya...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...olorant el motor i la ginesta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'evolució de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle relacionades amb el canvi climàtic.

Pregunta

al Govern sobre l'evolució de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle relacionades amb el canvi climàtic (tram. 310-00076/09)

La formula l'honorable senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, Catalunya, com a país modern que és, com a país autoexigent, com a país perfectament integrat en la Unió Europea, i com a país compromès profundament amb el medi ambient, ha incorporat la lluita contra el canvi climàtic de ja fa temps, i ja fa temps que té, entre les seves polítiques ambientals, la lluita contra el canvi climàtic. Per tant, no partim de zero.

Així, d'acord amb les directrius que emanen tant de Nacions Unides com de la mateixa Unió Europea, com de les lleis bàsiques de l'Estat, com de normatives que ens hem donat a nosaltres mateixos des d'aquest Parlament, i, sobretot, d'acord amb la nostra voluntat política, ens hem fixat uns objectius i ens hem fixat, també, unes estratègies per assolir aquests objectius de reducció d'emissions, bé sigui, doncs, d'aquelles emissions que estan tabulades, perfectament conegudes en el que és la directiva comunitària, bé sigui en aquelles emissions que coneixem més com a «difuses», no?

Sense anar més lluny, quan un analitza quin és el Pla de govern, que fa escassament, doncs, un mes va ser aprovat pel Consell Executiu, entre les seves línies d'actuació, entre els seus objectius, el punt 6.6 parla, doncs, de reducció d'emissions i parla d'energia i parla de canvi climàtic, no?

Per tant, li formulem aquesta pregunta, perquè voldríem conèixer, doncs, a grans trets i amb el que dona de si, doncs, una resposta parlamentària, que sabem que és breu; però, quin és el capteniment del Govern amb relació a la reducció d'emissions amb efecte hivernacle?; quina és, també, la tendència que estem patint aquests darrers temps?; com valora, doncs, aquesta tendència el Govern, i, particularment, quins són els objectius de futur que s'estableix el Govern, que ens autoimposem com a Govern de la Generalitat, i en quin programa o en quina estratègia es concreten aquests objectius de futur?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Espadaler, bé, Catalunya, com no podia ser d'una altra manera, afronta la lluita contra el canvi climàtic. Segurament el repte mediambiental més important al qual s'està

enfrentant en aquest moment la humanitat, dins del que són els compromisos adquirits per la Unió Europea. Per tant, som coresponsables de la política de la Unió Europea.

En aquest sentit, voldria recordar –vostè ja ho ha fet, però ho voldria subratllar– que hi han dos tipus d'emissions: aquelles que estan subjectes a la directiva del règim de drets d'emissió i després tota la resta, aquelles que vostè ha anomenat com a emissions «difuses».

En el primer supòsit... –també vull recordar que l'objectiu és que l'any 2020 tinguem una reducció d'emissions del 20 per cent amb relació a les de l'any 1990, i a banda, ha d'haver-hi un 20 per cent d'eficiència energètica i un 20 per cent d'energia d'origen renovable–, li haig de dir que anem per al bon camí i que des de l'any 2007 aquestes emissions s'han reduït, ni més ni menys, que el 18,8 per cent.

Concretament, tenim 178 instal·lacions subjectes al règim comunitari de drets d'emissió. Aquí tenim cimenteres, tenim ceràmiques, tenim empreses siderúrgiques..., òbviament, la crisi econòmica té a veure alguna cosa amb aquest nivell de reduccions, però també li haig de dir que hi ha hagut un esforç molt important per part de la indústria per tal d'adequar les seves instal·lacions a les exigències de la normativa comunitària. El total d'emissions han passat, en cinc anys, de 20 milions de tones a 16 milions de tones, i el nostre repte és una reducció de l'1,74 per cent, anualment, fins a l'any 2020.

Quant a la resta d'activitats, les «difuses», el compromís de l'Estat espanyol, és a dir, la quota de l'Estat espanyol, és reduir un 10 per cent les seves emissions. A Catalunya es va elaborar i aprovar el Pla de mitigació per als anys 2008-2012; nosaltres l'estem adaptant per al període 2013-2020, i, a més a més, en col·laboració amb el Departament d'Empresa estem elaborant el Pla d'energia i canvi climàtic.

Per acabar, dir-li que estem en la bona línia, i, és més, penso que Catalunya pot estar perfectament d'acord amb la proposta comunitària...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...d'eleva el límit de reduccions del 20 al 30 per cent, el 2020.

La presidenta

A continuació, iniciem les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les mesures per a reactivar
la democràcia a Catalunya i els canvis
que cal fer en les lleis (tram. 317-00044/09)

La primera pregunta és sobre la situació política, i la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat..., ayer tuvimos un día triste para la democracia, porque hubo violencia, porque hubo gente que decidió que esta asamblea no debía reunirse y eso es intolerable en democracia. Yo creo que todos los grupos, y buena parte de la ciudadanía catalana estamos de acuerdo.

Ahora bien, podemos caer también en el error, como usted decía ayer, no por el error, sino en la frase que usted decía, que tenemos una «democracia imperfecta», y que es mejor que la violencia en las calles.

Yo estoy absolutamente de acuerdo con usted, señor Mas, pero la pregunta, y volviendo al error, es: ¿Podemos quedarnos inmóviles ante la situación actual? Usted hablaba ayer de «democracia imperfecta», y yo le pregunto: ¿Qué cree usted que hay que perfeccionar de esta democracia? ¿Nos vamos a quedar con los brazos cruzados porque haya gente violenta? No.

Nosotros les planteamos una serie de cambios, de reformas democráticas que son urgentes, aquí y a nivel de Estado. Planteamos, y fue la primera pregunta que le hice en la sesión de control cuando empezó esta legislatura, de una vez por todas, después de treinta años, tener una ley electoral. Eso es una imperfección, señor Mas, no tener ley electoral en Cataluña. Es una imperfección que los partidos no luchemos drásticamente contra la corrupción. Y les propuse y les envié a todos los grupos, hace seis meses, una propuesta de pacto para luchar contra la corrupción. Nos gustaría, desde Ciutadans, buscar un punto de encuentro y hacer autocrítica. Creo que hoy no toca..., ayer sí, ayer tocaba lo que tocaba, que era condenar las actitudes violentas. Hoy toca que desde aquí lancemos un mensaje de autocrítica, no por lo que pasó ayer, sino por lo que viene pasando en los últimos años.

El segundo problema de los catalanes somos sus representantes públicos. Per fer-s'ho mirar, eh?, que en diem. Por lo tanto, señor Mas, creo que debemos tomar medidas. ¿Qué piensa hacer su Gobierno? ¿Está dispuesto, una vez por todas, a sumarse a ese impulso a la ley electoral? ¿Quiere usted firmar un pacto contra la corrupción? ¿Vamos a tomar medidas o seguiremos pensando que se equivocan los demás, pero que en esta cámara y en otras cámaras legislativas lo hacemos todo bien?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, vostè recull unes paraules meves d'ahir, que tampoc eren originals, perquè, en definitiva, doncs, molt sovint tenim la sensació i tenim la constància que el nostre sistema democràtic, que la nostra democràcia és clarament perfectible. De fet, ho són totes les democràcies, no només la nostra –ho són totes, no? Però nosaltres hem de mirar per casa nostra i per intentar millorar allò que és responsabilitat nostra que, en aquest cas, és bàsicament Catalunya.

Vostè esmenta algunes coses, n'hi ha una, concretament, que vostè sap que en aquest Parlament fa temps que s'hi ha intentat treballar, fins ara sense èxit, val a dir-ho, que és aquesta necessitat de tenir una llei electoral pròpia.

I, en aquest sentit, jo li vaig dir, fa un temps enrere i li ho reitero avui, que la disposició del Govern és total. I vostè sap que la mateixa vicepresidenta, responsable d'aquest tema, en aquestes darreres setmanes i mesos ja ha tingut contactes amb els grups parlamentaris, i que volem enfocar aquest tema en els dos primers anys d'aquesta legislatura. Evidentment, separant-ho dels períodes electorals estrictes. Ara acabem de passar unes eleccions municipals, per tant, en aquests propers mesos és un tema en el qual es pot aprofundir i es pot treballar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. President, aquests contactes no hi han sigut, de moment, amb tots els grups parlamentaris. Em consta que hi ha voluntat, però també li he de dir que sabem que hi han converses entre els dos grups majoritaris de la cambra, com una mena de pre-pacte per a aquesta llei.

Jo li diria, demanaria que obri la mà a tots els grups de la cambra, perquè em consta que hi han altres grups, amb qui jo també he contactat, amb altres grups de la cambra, que no han tingut aquesta voluntat.

Jo li demano que aquesta llei electoral sigui justa, moderna, que s'obri a tothom i que no s'intenti, precisament, fer el contrari del que es busca, que és blindar a dos partits, una cambra que té set partits.

I, finalment, el tema de la corrupció. M'agradaria..., senyor Mas, sincerament, li ho vaig proposar, és un escrit constructiu, que crec seria bo que tots els partits signéssim, perquè puguem sumar-ho i presentar-ho a la ciutadania...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Albert Rivera Díaz

...com un... –acabo, presidenta–, com un, també, èxit d'aquesta cambra.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Vostè té raó que els contactes no s'han fet, ara com ara, encara amb tothom; però també ha d'entendre una cosa, i és que una llei electoral fora bo que s'aproves per unanimitat de la cambra catalana, del Parlament; però, inevitablement, hi ha d'haver un consens inicial entre les formacions polítiques amb més representació parlamentària. Entre d'altres coses perquè, si aquesta..., diguem-ne, si aquesta entesa entre els grups amb més representació ja no es produeix, com vostè comprendrà, aleshores, ja no es pot anar més enllà. I això és el que s'està intentant en aquest moment amb la millor voluntat possible, i jo crec que per part de tothom.

I, per tant, avui, m'agradaria que després d'aquesta pregunta que vostè fa, la..., diguem-ne, l'ambient que quedés és que ens ho estem prenent seriosament, que hi ha voluntat de fer-ho. Jo espero que aquesta voluntat sigui compartida. I no es preocupi perquè, evidentment, la meua voluntat, també, és que, si arribem al punt dolç del possible acord, evidentment, això ha d'incloure idealment a tots els grups d'aquest Parlament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniment polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre l'Avantprojecte de llei de simplificació,
d'agilitat i reestructuració administrativa
i de promoció de l'activitat econòmica
(tram. 317-00046/09)

La formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, és evident que l'actualitat política ve marcada pels fets que van succeir ahir. Però, des del nostre grup, tenim la sensació que cal una mica de perspectiva per analitzar tota la situació que vam viure ahir en aquesta cambra, les persones, els cossos de seguretat, els treballadors del Parlament i els mateixos periodistes.

Per tant, com que volem imprimir normalitat a la sessió d'avui, li vull preguntar per una altra situació que també està alterant la normalitat, com a mínim la normalitat legislativa, que és la coneguda com «la llei òmnibus». I li ho vull preguntar perquè la llei òmnibus conté elements que nosaltres podem considerar valuosos, necessaris, de simplificació, de tràmit, de facilitat a l'accés a la legalitat per part dels emprenedors, però

també hi ha elements que nosaltres considerem que són un retrocés de formes i de fons.

Li voldria demanar, senyor president, si vostès plantegen aquesta llei com un element blindat, tancat, o estan disposats a negociar, a segregar, a separar, a fer dues, tres lleis, les que calguin, si creuen que així és necessari.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, la voluntat de negociar aquesta llei és total i absoluta. Li ho he de dir així de clar des del començament, no?

Tingui en compte que aquesta llei no és llei, perquè no ha passat per aquí, però és que no ha passat ni tan sols pel Govern. És a dir, a hores d'ara, el Govern de la Generalitat no ha aprovat re. (*Veus de fons.*) Vostè sap que, com que abans d'aprovar un projecte de llei, doncs, s'han de fer tota una sèrie de consultes, hi han uns treballs inicials, que serien la columna vertebral d'aquesta futura llei, que s'han anat consultant, *urbi et orbi*, per entendre'ns, en tota una colla de tràmits, que són, per altra banda, molt lents i una mica feixucs, i, en algun moment, probablement d'aquest mes de juny o de principis de juliol, el Govern aprovarà l'avantprojecte de llei, i aleshores vindrà aquí.

Quin ànim té aquest projecte de llei, aquesta coneguda com a «lleï òmnibus»? Simplificar l'Administració de la Generalitat, agilitar procediments i ajudar la reactivació econòmica en un moment en el qual no hi ha ni diners nous, però hi pot haver menys papers, i, per tant, menys problemes per a la gent.

Jo estic convençut, per algunes converses que hem tingut, que el seu grup, això, malgrat alguns temes puntuals que es podran parlar, doncs, globalment entén que hi ha d'haver un abans en aquesta línia de simplificació, d'agilitat i de facilitar la reactivació econòmica del país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor president, simplificar, facilitar l'accés per part dels emprenedors..., tot això està molt bé i aquí ens hi trobarà, perquè nosaltres hem defensat sempre declaracions responsables com un mecanisme de facilitar l'economia.

Ara bé, aquesta llei..., li'n faré una *cata* ràpida. Miri, els articles 397, 399, que parlen dels equipaments comercials. És una esmena a la totalitat al model comercial català. Perquè, si aquest és l'element substancial..., aquí no estem parlant de simplificació, aquí del que estem parlant és de sortir de la trama urbana conso-

lidada, que defensava el model de petit i mitjà comerç, i obrir la possibilitat a l'ampliació de les grans superfícies comercials. Això no és un model de simplificació.

O elements en l'àmbit cultural, com el desmuntatge del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts; o, què passa amb la Institució de les Lletres Catalanes... Una sensació que, enmig dels 618 articles, senyor president –enmig de 618 articles–, hi ha una mica de tot. I aquí cal endreça. I vostès, és evident, ho han dit, no ha passat pel Govern. Però no ens agradaria pensar que ens trobarem davant d'una situació inamovible com ens hem trobat amb l'impost de successions. No ens agradaria pensar això, perquè ja hem viscut un escenari –ahir el vam viure en el debat de pressupostos–, que això és un compromís del seu Govern i que no es pensen moure.

Li demano que plantegi que aquesta llei necessita una reforma profunda, necessitarà segregar aspectes molt importants, perquè, en definitiva, amb 618 articles, perdón'm que li ho digui, a vegades hi ha més la sensació d'un calaix de sastre que d'una llei.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Jo li admeto, senyor Puigcercós, que aquesta llei un cert calaix de sastre ho serà, ja li ho admeto. El que passa, que és un calaix de sastre que té un fil conductor. I aquest fil conductor quin és? La simplificació de l'Administració –altres no hi deuen estar d'acord, però vostè sí–, l'agilitat de l'Administració –altres no hi deuen estar d'acord, però vostè sí– i la reactivació econòmica, que suposo que sí que hi està tothom d'acord. (*Remor de veus.*) Aquest és el fil conductor que té aquesta llei.

A partir de...

La presidenta

Un moment, president. (*Pausa.*) Continui.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, presidenta. A partir d'aquí, doncs, voluntat de parlar absolutament de tot; no és una llei que es vulgui imposar. El que passa, que en les converses que tindrem, i que seran, per altra banda, lentes, en el sentit que hi haurà mesos per parlar-ne..., jo també els demano agilitat en el tràmit parlamentari en un sentit, i és que si aquesta llei finalment pot aconseguir reactivar l'economia del país o ajudar-hi, és obligació de tots no retardar-ho massa.

I aquest és l'ofertament que jo els faig: treballem, treballem bé, treballem fi i aprofitem-ho amb el màxim de majories possibles.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre l'existència d'un pla de privatitzacions
previst pel Govern (tram. 317-00047/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Miralles i Conte

Bé; gràcies, presidenta. Senyor president, voldríem conèixer si el Govern té un pla previst de privatitzacions, què afectaria i el seu calendari.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, si vostè observa el projecte de pressupostos, veurà que certament hi ha alguna partida que parla de possibles privatitzacions, no d'un tema en concret, però sí que hi han ingressos previstos per alguna privatització, i en el transcurs de la legislatura és possible que se n'estudiïn algunes, també; en aquest moment no li'n puc precisar cap, perquè seria avançar criteris que ara com ara el Govern encara no té consolidats, i fins que el Govern no els tingui consolidats és evident que no en parlarem de manera pública, no?

Algunes d'aquestes coses que s'estan estudiant ja formen part d'estudis que havia fet el Govern anterior, que també tenia en planificació algunes privatitzacions d'algunes coses que en el seu moment comentarem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Miralles i Conte

Bé, senyor Mas, vostè és un neoliberal de manual, en els continguts i també en la forma. I crec que, en aquest moment en el qual se'ns demana més política i més democràcia, li intuïm mesures econòmiques i de caràcter de serveis públics injustes, des del nostre punt de vista, que s'han confirmat amb la proposta de pressupostos. Però vostè també té el costum darrerament d'externalitzar la política, com a bon neoliberal. I ens tenen acostumat a fer titular de diari, a fer conferències amb empresaris, via consell d'experts o darrerament amb una videoconferència amb inversors estrangers, on, el que diu vostè que no existeix, ho va explicar –ho va explicar.

Bé, per tant, el que és important en aquest moment –gran error seu– és aprofundir en la democràcia i en la política, i és per això que avui en Joan Herrera interpel·larà el seu Govern sobre propostes que farem en matèria de democràcia.

I el que sí que volem saber és quins equipaments, quins espais públics, quines empreses vostès privatitzaran. Perquè en aquest moment, si això es dona, suposarà o suposaria una pèrdua de control democràtic, empitjorar la situació de serveis públics, des del nostre punt de vista, tenir menys instruments per fer polítiques públiques. I això nosaltres no ho compartim. No compartim les privatitzacions, senyor Mas.

Sap què ha fet l'Ajuntament de París darrerament sobre el tema del servei d'aigües? Tirar enrere la privatització. Ha vist els resultats dels referèndums a Itàlia del passat cap de setmana? Energia nuclear, no; privatització del servei d'aigües, tampoc.

Què faran Aigües Ter Llobregat? Està previst? Ens ho amaguen? Hi ha algun projecte? Què privatitzaran?

Bé, senyor Mas, és bo que rectifiqui, des del nostre punt de vista, si no vostè passarà a l'enciclopèdia com el retallador i el privatitzador, fent les polítiques fracassades de privatitzacions a la Catalunya del segle XXI que va fer la senyora Thatcher.

Senyor Mas, reflexioni, no sigui tan dogmàtic (*remor de veus*), canviï les seves propostes, per al bé del país i la seva gent.

(*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president. Demano als senyors diputats i diputades una mica de silenci.

El president de la Generalitat

Ja veu, senyor Miralles, que aquesta acusació de dogmatisme ha despertat un gran somriure general en tota la cambra, formulada per vostè, precisament per vostè.

Dit això, doncs, miri, nosaltres no amaguem re. Vàrem dir abans de les eleccions que aquest Govern faria operacions de col·laboració i de cooperació entre l'Administració de la Generalitat i els sectors privats del país. O és que no ho van sentir mai vostès, això? Bé. I si vostès ho van sentir i els ciutadans ho van avalar d'una manera tan gran, deu ser que els ciutadans de Catalunya estan absolutament equivocats i vostès, en possessió de la veritat absoluta? O és que els ciutadans de Catalunya en això no deuen tenir opinió? És que no ho vam dir una vegada; ho vam dir una, dues, tres, quatre, cinc, deu, quinze, vint, cent. I, per tant, és un tema més que conegut.

I vostès, quan estaven en el Govern, van mantenir operacions de cooperació entre l'Administració pública i els sectors privats. I això era dogmatisme neoliberal, senyor Miralles? O era una altra cosa, això? O és que quan vostès fan les coses estan ben fetes i quan les fan els altres estan mal fetes? (*Forta remor de veus.*) Que potser aquesta deu ser la diferència, no?

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dispositiu policial i les detencions amb motiu de l'intent d'aturar l'activitat del Parlament i sobre les actuacions que cal fer perquè no es torni a repetir aquesta situació (tram. 317-00045/09)

La formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, la pregunta que ahir li anàvem a realitzar era la que anava referida a la necessitat d'aprimament de l'Administració pública catalana i especialment del sector públic empresarial català, perquè creiem que és necessari que les retallades vagin en els ajustos en aquest sector i no pas en el benestar i en la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes.

Però, donats els fets que es varen produir ahir, senyor president de la Generalitat, nosaltres avui volem saber quina és la valoració del president de la Generalitat de Catalunya del dispositiu policial que ahir es va realitzar, quin és el nombre de detencions que ha fet el Govern de la Generalitat i quin és el nombre de les detencions que han fet en funció del recull d'imatges que han estat fent el seguiment dels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana de Catalunya, i quines són les accions que pensa emprendre el seu Govern per evitar que es tornin a produir situacions com la d'ahir.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, sobre el dispositiu policial és matèria opinable, evidentment, no? Ahir ens vam trobar amb una circumstància excepcional. Vostès deuen recordar que totes les manifestacions que s'havien fet per part d'aquest moviment eren manifestacions que es deia que hi hauria pacifisme total, absència de violència total. I allò que se'ns havia dit, i que molts varen creure, segurament, es va convertir en una espècie de *kale borroka* organitzada en els carrers, en aquest cas, del voltant del Parlament de Catalunya. I, per tant, del pacifisme que s'havia anunciat es va passar a la violència, a la intimidació i a la coacció. I en aquest sentit és evident que el dispositiu policial segurament estava previst en unes circumstàncies de major tranquil·litat i es va haver d'enfrontar a una *kale borroka* organitzada per part de gent d'extrema violència, com molts de vostès van poder, doncs, copsar, no?

Segon, es van produir detencions; concretament el conseller d'Interior en deia sis. I en vindran més si podem, perquè, amb les gravacions que tenim i amb les denúncies que s'estan fent, tota persona que iden-

tifiquem que va fer un acte violent se la denunciaria. I jo espero que no només se la denunciï, sinó que, en aquest cas, a més a més, acabi en els tribunals amb la fiscalia operant per acusar aquesta gent de delictes que estan perfectament tipificats.

La presidenta

Té la paraula... (*veus de fons i rialles*), té la paraula.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltíssimes gràcies, molt honorable presidenta. Moltes gràcies, senyor president. Ho deia la diputada Tura, avui, a la jornada d'avui, d'ençà..., ahir es produïen trenta-quatre anys de les primeres eleccions legislatives a Espanya, després que entre tots poguéssim recuperar la democràcia.

Alguns que vam tindre la sort de tindre com a mestre, gran mestre estimat, el professor Solé Tura, vàrem aprendre la vàlua de la democràcia, la vàlua de la nostra arquitectura constitucional.

Crec que ahir el que es va produir és un gravíssim atemptat contra el nostre model democràtic. Per tant, senyor president, jo li demano que el que no es pot a partir d'ara és seguir mantenint la permissivitat, perquè la passivitat no es pot convertir en permissivitat. Li demano actuació. I, per tant, el Partit Popular vol el compliment de la llei i vol també que aquestes actuacions es facin amb contundència i amb fermesa.

Nosaltres avui presentem a la Mesa, i ja està registrat, un informe en què demanem que es faci un informe jurídic a la Mesa del Parlament de Catalunya per tal que s'iniciïn les accions legals pertinents per part d'aquesta cambra.

Però, a més, senyor president, crec que, segons el Codi penal, l'article 494, ahir, els instigadors de la manifestació, pot instar-se a la fiscalia que siguin i que tinguin responsabilitats penals i criminals. I, per tant, insto el Govern de la Generalitat i el president de la Generalitat que iniciïn a la fiscalia les accions penals perquè no es torni a produir mai una situació com la que vàrem viure ahir tots els demòcrates a casa nostra.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, això que demana vostè, senyora diputada, està fet per part del Govern des d'ahir. Ni li diré que arriba tard, perquè, a més a més, coincideixo amb la seva apreciació, i per tant hi ha coincidència plena en aquest sentit que vostè exposa. Però està fet des d'ahir. Ja des d'ahir el Govern es va posar en contacte amb la fiscalia; sabem que la fiscalia està amb la màxima bona predisposició per actuar en aquest sentit i per obrir aquestes diligències. I espero que això no acabi només en l'àmbit de la fiscalia, sinó que passi a l'àmbit dels tribunals i que hi hagi un càstig exemplar

per a aquella gent que va fer un atemptat flagrant a la nostra democràcia i al nostre Parlament.

I tingui present que el nostre Govern serà en aquest sentit, no belligerant, perquè seria una expressió, diguem-ne, que ens equipararia amb la gent que utilitza la violència, però serà contundent i serà tremendament exigent, més enllà de si els operatius policials són opinables, si es van produir d'una manera o es van produir d'una altra. Però sobre el precedent que s'ha creat, jo ahir ho vaig dir, amb paraules que em sembla que eren ben clares, no es poden traspasar les línies vermelles. I ahir es van traspasar aquestes línies i això té conseqüències.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la dignitat de les institucions d'autogovern i la revisió de les declaracions del portaveu del Govern (tram. 317-00048/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, si m'ho permet, no li faré cap pregunta avui. A diferència del senyor Puigcercós, l'excepcionalitat del que va passar ahir em porta a compartir amb vostè unes reflexions i a no formular cap pregunta concreta. I en tot cas, si s'hagués d'avaluar, i jo crec que s'ha d'avaluar, el dispositiu d'ahir, ho farem en seu parlamentària, en un altre àmbit, no ara aquí en el torn de preguntes.

La reflexió que vull compartir amb vostè, més enllà de les declaracions que van fer uns i altres ahir sobre com s'havia de reaccionar i actuar davant dels fets, és sobre el valor i la dignitat de les institucions d'autogovern; sobre la gravetat dels fets en el sentit que la llibertat, la continuïtat i la dignitat d'aquestes institucions d'autogovern van quedar ahir compromeses; que tots plegats hem de treballar per refer aquesta dignitat, la seva continuïtat i la llibertat i el dret d'exercir en llibertat el que representa el Parlament de Catalunya i el conjunt de les institucions d'autogovern –el mateix president, el Govern i el Parlament de Catalunya–, i que és a aquest Parlament a qui li correspon la representació del poble de Catalunya, que l'ha d'assumir amb plenitud i amb resposta a totes les sensibilitats i a totes les preocupacions que té el poble de Catalunya.

I en aquest sentit, simplement, senyor president, jo insisteixo en aquesta idea, la dignitat de les institucions ahir va estar en risc, un risc molt evident, no havia passat mai en trenta-un anys; vam estar a punt –i jo crec que, per sort, no va passar– de trencar la normalitat democràtica i de l'exercici de la sessió parlamentària; vam salvar-ho, va començar el Ple a temps, ens en congra-

tulem tots plegats, i crec que val la pena de treballar en aquesta direcció plegats per assegurar les garanties de l'estat de dret.

I ara li formulo una petició, que pot semblar que queda lluny d'aquestes qüestions. Li demano, senyor president, que, a la llum del que acabo de dir, justament, revisi l'actuació del portaveu del Govern, analitzi les seves rodes de premsa, i, molt concretament, per sobre de tot, la darrera, i en benefici d'aquesta dignitat de què jo li parlava li reclami que defensï l'acció del Govern i deixi la discrepància per a la seu parlamentària.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, jo, com vostè em demana, doncs, revisaré tot el que calgui revisar, eh? Només li demano que, de tota manera, vostè també revisi quan feia de portaveu del Govern com feia vostè les rodes de premsa. I aleshores ho revisem tot, ho posem tot en el mateix calaix, ho agitem com si fos una coctelera, i a veure què en surt, de tot això, i a veure què en surt, eh?

Però, vaja, escolti'm, deixem-ho estar, perquè em sembla que tampoc vostè volia transformar aquest tema en el tema del dia, em dona la impressió. Jo m'agafó al 95 per cent de la primera part de la seva intervenció per dir-li que estic plenament d'acord amb el que vostè ha dit, però no només estic plenament d'acord amb això sinó que aprofito la seva pregunta com a cap de l'oposició per agrair l'actitud de tots els grups parlamentaris i de tots vostès, perquè la primera manera d'actuar amb dignitat és que els parlamentaris es comportin d'una manera absolutament digna i amb un sentit institucional ple. I això, feliçment –feliçment–, ahir a Catalunya va passar, sense excepcions. I que hi hagi un tancament de files d'aquest Parlament, amb alçada de mires, amb generositat, sabent que ahir no era el dia per introduir, doncs, petites discussions o grans discussions..., aquesta altura de mires també reforça la nostra democràcia. I no només reforça la nostra democràcia, sinó que a més a més enforteix el país, el seu esperit i la seva ànima, i dona un bon exemple i dona un bon missatge també de cara a la ciutadania.

I això no és mèrit d'un govern, ni d'un president, ni d'una presidenta; això és mèrit de tots vostès, i de les persones que treballen en el Parlament, i de les forces de seguretat –més enllà del dispositiu policial; el conseller d'Interior està a la seva disposició per analitzar-lo–, i dels mitjans de comunicació, que d'una forma o d'una altra tots plegats varem defensar un sistema que, tornem-ho a dir, és un sistema perfectible, segur, però és el nostre, ha costat molt de guanyar-lo i l'hem de defensar amb ungles i dents i per tots els mitjans que democràticament siguem capaços de fer.

En aquest Parlament tenim moltes discrepàncies, avui han quedat ben clares i ben evidents en alguns casos, no?, però són discrepàncies civilitzades, que es fan per l'ús de la paraula, que es fan per la via del diàleg; a

vegades de l'acord, a vegades del desacord. El que no és admissible, i això ho varem saber defensar tots amb dignitat, és que el suposat diàleg es faci a través d'es-tomacar la gent i per part de gent que es comporten com autèntics cafres.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre el contingut i la valoració
de les reunions tingudes amb les màximes
autoritats europees (tram. 317-00049/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, sempre és important, sempre, però sobretot en moments difícils i complexos, que un govern es guanyi el respecte i la credibilitat. Per això, assegurar el respecte i la credibilitat del Govern de Catalunya ha estat de manera insistent un dels objectius de la força política que representem. I això s'aconsegueix amb fets i sobretot amb la manera de com afrontar les situacions, especialment aquelles que són molt difícils. I si es fan les coses que calen, com calen i quan calen, per dures que aquestes siguin, al final això no deixa de ser la millor inversió per a un país i per a la seva gent.

Per això, president, nosaltres posem molt en valor les reunions que en poc temps ha tingut amb les més altes institucions europees. No feia ni cinc dies que era president que ja va ser rebut pel president de la Comissió Europea, el senyor Durão Barroso, i ara fa poc vostè va ser el primer president d'un govern no estatal rebut pel president del Consell d'Europa, el senyor Van Rompuy.

Que Catalunya a través del seu president tingui veu pròpia i directa amb les institucions europees per nosaltres és d'una rellevància cabdal, i més en els moments actuals, i més amb les exigències actuals; parlant directament és quan es poden valorar i avaluar el rigor, la serietat, la credibilitat del que s'està fent des de Catalunya per remuntar i corregir la delicada situació dels recursos públics.

I tant és així, president, que la mateixa Comissió Europea, que està fora i al marge de qualsevol combat polític, ha dit que els ajustos de Catalunya són de proporcions inèdites, cosa que desautoritza alguns que demanaven que aquesta encara fos el doble del que s'està fent. I també la Comissió Europea ha dit que Catalunya està fent els deures i que quan diu que alguns no fan els deures no s'ha de per què sentir alludida. Per això nosaltres posem en valor això, pel que representa i sobre-

tot també pel prestigi que dona al nostre Govern i per tant també al nostre país.

Per això, president, li volem preguntar quin és el contingut i el valor que dona a les reunions mantingudes amb les més altes instàncies de la Unió Europea.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, deixi'm dir-li, ara que vostè parla precisament de repercussió exterior, i en aquest cas bàsicament dintre de la Unió Europea, deixi'm dir-li que una de les conseqüències del que va passar precisament ahir, i que no és bona per al país, és la repercussió que el que va passar ahir en aquest Parlament i en els seus voltants ha tingut a la premsa internacional. Avui Catalunya pot dir que va defensar bé la seva democràcia, i és mèrit de tots plegats, però malauradament ahir la imatge del país no va ser bona. I la que avui es transmet en els mitjans internacionals no ens fa cap mena de favor, i menys en un moment en què necessitem confiança de l'exterior cap a nosaltres. I de cara a aquesta confiança és precisament, doncs, la meua voluntat d'estar molt proper a les autoritats de la Comissió Europea, del Consell Europeu, en aquest cas del president d'Europa, en podem dir, el senyor Van Rompuy, que em va rebre fa uns dies, i, a part d'altres missatges, nosaltres varem intentar transmetre-li un missatge de serietat i de responsabilitat per part de l'actual Govern de la Generalitat, i que confiïm que el camí que hem iniciat és un camí que ens portarà a fer els deures.

Fer els deures, evidentment, no és fàcil –no és fàcil. No hi ha re més fàcil que gastar els diners que no es tenen. Això és evident. Però també és veritat que al capdavant necessitem que a Europa hi hagi confiança respecte al que nosaltres representem. Formem part d'un estat que és l'Estat espanyol, que té el crèdit que té, i això en aquest moment ens perjudica des del punt de vista de la nostra imatge exterior –no és el mateix formar part de l'Estat espanyol que formar part d'Alemanya o que formar part d'alguna altra realitat europea–, però dintre de les nostres capacitats, dintre de les nostres limitacions, nosaltres hem d'anar a semblar bones llavors perquè d'aquí a un temps puguem recollir-ne els fruits, i els fruits vindran precisament d'un treball seriós i d'un treball responsable.

La presidenta

Acabada la sessió de control, reiniciem el punt vuitè de l'ordre del dia, que són les interpellacions. I, per al seu bon govern, substanciarem aquest matí quatre interpellacions, i reiniciarem a la tarda, a les quatre de la tarda, que hi haurà la darrera interpellació i a continuació cinc mocions.

Interpellació

al Govern sobre l'espai català de comunicació (tram. 300-00057/09)

Per tant, ara toca la interpellació al Govern sobre l'espai català de comunicació, que l'ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

(Pausa llarga.)

Senyor diputat, ja pot començar.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable vicepresidenta, en els mesos que portem des que es va constituir el nou Govern hem aprovat ja una sèrie de mesures, sempre amb aquells epígrafs de confiança, rigor i seriositat que ara fa uns moments hem sentit esmentar al president de la Generalitat. Avui analitzarem les que afecten l'espai català de comunicació. Hem de dir ja d'entrada que les mesures que han aprovat sobre aquest espai ni responen a la generació de confiança, ni al rigor, ni a la seriositat, ni a la història.

L'espai català de comunicació és un espai que laboriosament s'ha anat construint a partir d'una situació inicial de desert absolut, situació provocada pels quaranta anys de dictadura que pretenia anorrear la nostra llengua i eliminar absolutament la nostra voluntat de ser, la nostra capacitat política. Durant trenta anys, dels vuitanta ençà, hem anat construint pacientment una nova realitat, sense tenir ni el poder polític suficient ni tampoc el pressupost necessari, però disposant en canvi d'allò que és més important, d'allò que és fonamental: la nostra voluntat de construir, la nostra voluntat d'existir.

Va començar amb dificultats, però va començar, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, abans Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ara el millor sistema públic de comunicació de l'Estat i un dels millors d'Europa, i és en la nostra llengua, i és nostre.

Després va venir l'Agència Catalana de Notícies, que en la primera etapa diguem-ne lliberal conservadora va tenir dificultats –si vol després les hi precisaré, perquè vostès en van ser responsables–, però que, malgrat tot, va començar a existir, i amb els governs d'esquerra va fer un salt endavant, i amb una direcció força encertada ara es trobava en una fase en què dona servei a més de dos-cents cinquanta clients, i ha esdevingut una font fonamental per a molts mitjans de comunicació, i comportant-se com una eina estructural del sector de la comunicació, té prestigi, i havia iniciat ara la darrera fase del projecte amb la internacionalització, i amb l'obertura de les corresponsalies de Nova York, París i Berlín, i l'edició en anglès, per tal que la visió catalana guanyi influència i credibilitat al món. Això és el que volia el Ramon Barnils quan ens parlava d'aquestes idees; volia que no passessin coses com aquesta, senyora vicepresidenta, que diu: «La premsa internacional culpa Catalunya del dèficit espanyol.» Com no ens ha de culpar del dèficit espa-

nyol si resulta que totes les fonts on beu la premsa internacional assenyalen Catalunya com la causant del dèficit espanyol? Perquè la font on beuen és precisament d'*El Mundo*, la secció internacional d'*El Mundo*, o d'*El País*; totes dues, totes dues edicions, fan ressaltar que són les autonomies i concretament la catalana les causants del dèficit, quan vostè i jo sabem que això no és així. O que, per exemple, a l'edició americana de la revista *Time* desaparegui tot el procés sobiranista que s'està produint en el nostre país i que Catalunya no aparegui al mapa de les hipotètiques nacions que seran estat en un futur immediat. Tot això està passant ara, governant vostès.

El darrer projecte, de tota manera, que es va posar en marxa va ser el Baròmetre de la comunicació i la cultura, un instrument reconegut com a fonamental per estudiosos de la comunicació i responsables d'equipaments culturals i mitjans de comunicació de tots els territoris de la nació. El baròmetre, com encara se'l coneix popularment, i esperem que duri, és una eina al servei de les polítiques culturals i de comunicació, perquè fa una radiografia de la nostra realitat en aquests àmbits, i és fonamental perquè aquesta radiografia que representa el baròmetre serveix per planificar les polítiques de l'Administració alhora que serveix també a les empreses per explorar amb detall el comportament dels ciutadans a l'hora de consumir cultura i comunicació, i prendre en conseqüència les decisions estratègiques pertinents, alhora que també serveix, i molt, a l'àmbit universitari per fer treballs sociològics; en definitiva, per generar coneixement.

El baròmetre té una extensió comarcal i territorial que no té cap altre indicador, i tot el sector el valora com un molt bon instrument tècnic per valorar consums i audiències, més enllà de l'EGM i Sofres, per a televisió, amb enquestes directes. És un projecte recent, que s'ha de consolidar amb els anys i que el sociòleg Salvador Cardús defineix com una estructura cultural d'estat, perquè ens havia independitzat dels instruments que treballen amb una perspectiva que determina allò que és i que no és rellevant, a sis-cents quilòmetres de la seu d'aquest Parlament, i perquè, en paraules del mateix Cardús, «introdueix racionalitat i precisió en la definició del territori, la identitat i la pertinença, l'espai comunicatiu català».

El baròmetre, però, sempre ha tingut grans adversaris, aquells a qui ja els està bé un país de segona, mal conegut i, per tant, difícil de governar. És massa ambicions per als que es conformen amb anar fent, i s'ha anticipat al futur, però és que és una eina necessària per a tenir-ne, de futur.

Ara vostès, un govern intítulat «dels millors i nacional», estronquen aquest projecte, redueixen l'activitat i el potencial de l'Agència Catalana de Notícies i limiten la capacitat i l'activitat de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Ho fan amb mentalitat de comptable i sense gens de perspectiva nacional, contravenint les mateixes paraules del portaveu del Govern, del seu Govern, del Govern del país, el nostre Govern també, que fa poc més d'un mes garantia en aquesta cambra una aportada clara i rotunda per TV3, per Catalunya Ràdio i l'Agència Catalana de Notícies,

amb l'objectiu que esdevinguin més forts, perquè juguem un paper important per al país. El balanç no pot estar més allunyat d'aquesta realitat.

Amb tres instruccions i justificant-ho amb raons econòmiques, esmicolen o afebleixen tres instruments cabdals de recuperació nacional, cultural i lingüística del país, al mateix temps que fan més evident la seva, diguem-ne, sensibilitat amb la nova proposta de convertir la Institució de les Lletres Catalanes en una espècie de consell assessor, eliminant-ne l'autonomia que ara té com a organisme que vetlla pels escriptors catalans i per la difusió de la nostra literatura. I sobre aquest tema l'escriptora Maria Barbal ens demanava, els demanava sobretot a vostès, que fessin servir el cap i el cor; el cap, perquè la Institució de les Lletres Catalanes pugui continuar la seva digníssima feina, i el cor, per, en el manteniment i ampliació de la seva activitat, no en la seva reducció, honorar les persones que com Antoni Rovira i Virgili i Mercè Rodoreda, l'any 1939, camí de l'exili, fins a l'actualitat, amb noms com Josep Maria Benet i Jornet, Maria Antònia Oliver, Josep Maria Castellet, Jaume Cabré i Montserrat Abelló, entre d'altres, han treballat i s'han sacrificat per defensar i mantenir un patrimoni que és de tots, que és nostre.

Miri, honorable vicepresidenta, la determinació que vostès posen a retallar, desestructurar, afeblir i esmicolar organismes i institucions que estan concebuts per a salvaguardar la nostra cultura i la nostra llengua i que han actuat i actuen com a instruments de regeneració, de revitalització i de projecció de llengua, cultura i de la manera de ser nostres no ens sembla casual. Pensem que només pot obeir a una determinada intenció, pensem que hi ha un càlcul. Sembla talment que la lluna de mel que vostès mantenen amb el Partit Popular els condiciona de tal manera que, en lloc d'aplicar la política que se li suposa a una força de país, apliquen la política que volen aquells que van organitzar una campanya a tot l'Estat per a acabar amb l'Estatut que aquest Parlament va votar sobiranament el 30 de setembre de l'any 2005.

En aquest relat Catalunya, el país, hi perd, i el PP, la FAES, hi guanya. Què fan, vostès? Negociants com són, han aprofitat almenys el casori, la lluna de mel que se'n deriva, per revisar la situació de les emissions de Televisió de Catalunya al País Valencià? No em digui que no hi han pensat, que s'han repartit el govern de moltes institucions del país amb un pacte de ferro amb el Partit Popular i no han pensat a solucionar una qüestió com la de TV3 al País Valencià, que no requereix ni un euro de despesa, que requereix només voluntat política.

Honorable vicepresidenta, estarem amatents a la seva resposta, i confiem que ens pugui dir que hi haurà canvis en la direcció correcta, que seran en la direcció correcta, en la direcció que el país es mereix. Sentiríem moltíssim que finalment fos el professor Mishkin la inspiració, l'inspirador de les seves polítiques.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora vicepresidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Diputats... Diputat Mòdol, no pateixi, que el Govern té molt clar el model comunicatiu català que té en ment. Però no tiri pilotes fora, vostè, parlant d'aquesta lluna de mel amb el Partit Popular, per, d'alguna manera, defugir la seva responsabilitat de no haver estat capaçs de permetre que uns pressupostos important per al país, que a més a més són conseqüència d'una situació heretada, tiressin endavant amb la seva abstenció.

Vostè sap que l'acció del Govern, per ser efectiva, requereix establir clarament quines són les responsabilitats que el Govern té i que, en aquest cas, no pot ni vol defugir, perquè formen part del nucli més essencial de les seves obligacions i responsabilitats. I vostè ho sap, i em consta, perquè ho hem debatut moltes vegades, que la televisió i la ràdio nacionals de Catalunya formen part d'aquestes obligacions, d'aquestes obligacions més substancials i indefugibles, i, a més a més, és voluntat del Govern col·laborar en l'enfortiment d'aquestes eines comunicatives de primer nivell, que segueixen jugant un paper fonamental i principal en la construcció de Catalunya i en el seu relat nacional.

De la mateixa manera que li dic això, ho faig extensiu a l'Agència Catalana de Notícies, com una eina principal de nodriment informatiu per als mitjans de comunicació. És allò que em diu que deien, explicar la realitat en clau catalana. Per tant, estic convençuda que en això coincidirem.

I també és segur, suposo que hi coincidirem, que el Govern considera que l'espai de comunicació català és un element cabdal, d'importància, per garantir, sobretot, la plena presència de la nostra llengua en els àmbits dels mitjans de comunicació i, sobretot, assegurar, com li deia, una cosmovisió catalana en el procés de narració i explicació de l'actualitat.

I, per tant, en aquest sentit, volem que aquest espai, més enllà de la seva existència, exerceixi un lideratge clar i indiscutible, un lideratge clar i indiscutible pel que fa referència al consum d'informació per part dels ciutadans de Catalunya. I és per això que celebrem que, efectivament, la televisió nacional de Catalunya segueixi exercint el lideratge en audiències televisives. També és en aquest sentit que celebrem que les dues ràdios líders en el país siguin ràdios fetes en català. I a més a més també ens felicitem perquè en el capítol de la premsa impresa siguin ja sengles capçaleres generalistes d'abast nacional que garanteixen la preponderància especialment del català en el consum de diaris. I aquesta posició d'avantatge de l'espai de comunicació català té la màxima importància, atès que, com li deia, aquest és un element de vertebració, cohesió i construcció nacional, no únicament –vostè ho entendreà– des de la vessant lingüística, sinó també des de l'angle social, cultural i territorial.

I tot això entenent que l'espai de comunicació català no és quelcom que s'hagi de construir únicament des de la vessant pública i amb recursos públics, vostè ho sap. Nosaltres creiem que no, que aquesta és una visió reduccionista que menystindria, a més a més, la capacitat i la força de la societat catalana i que reduiria l'espai de comunicació català a un exercici d'enginyeria mediàtica i governamental, abocada sense dubte al fracàs i a l'empetitiment del dit espai.

Pel Govern, el manteniment i la potenciació de l'espai de comunicació català és una tasca que l'executiu català fa de manera conjunta amb el món empresarial, cultural i associatiu del país. I aquest treball conjunt, sumant iniciativa pública i privada, és el que històricament ha donat més rendiment i el que creiem que és el que el país necessita.

I això no vol dir que no hi hagi responsabilitat, que no sigui en exclusiva dels poders públics. En aquest sentit el Govern n'és conscient, i així ho ha manifestat en repetides ocasions, de la importància que juguen en la preservació de l'espai de comunicació català els mitjans de comunicació de titularitat pública.

Així doncs, la televisió i la ràdio públiques i nacionals de Catalunya són eines que el Govern entén que són insubstituïbles d'ençà del seu naixement, li recordo que amb un govern de Convergència i Unió. És per això que, en un moment que des de diferents àmbits vinculats a la política espanyola, i ahir mateix en aquest Parlament, es qüestionava la utilitat i la sostenibilitat d'aquests mitjans, el Govern ja ha anunciat en repetides ocasions la seva inamovible, la seva innegociable voluntat de seguir comptant amb uns mitjans de comunicació públics que a Catalunya ocupin un lloc indiscutible.

El Govern considera prioritària l'existència, la preservació i la potenciació d'uns mitjans de comunicació públics des del rigor, des del lideratge i amb els valors propis de la societat catalana i, sobretot, anteposant l'interès públic a qualsevol altra consideració, permetent, d'alguna manera, que la ciutadania disposi d'eines informatives, com li deia abans, d'interpretació de la realitat en català i des de la catalanitat.

I és també responsabilitat del Govern, en un mercat informatiu que, com el català, no garanteix la rendibilitat econòmica de certs projectes, assegurar a la totalitat dels mitjans de comunicació la possibilitat d'abastir-se d'informació de qualitat elaborada en català i que doni trasllat informatiu a la realitat de tot el país. I aquesta és la responsabilitat que s'exerceix a través de l'Agència Catalana de Notícies, agència que el Govern s'ha compromès a potenciar –a potenciar– un cop introduïts uns nous criteris de millora de la seva gestió que resultaven inajornables i que després li'n faré menció, per tal de garantir la seva pervivència. Per altra banda, recordar-li també que el projecte de l'agència catalana també és un projecte nascut a l'empara d'un govern de Convergència i Unió.

I en aquest sentit, i situats en l'àmbit dels mitjans de comunicació de titularitat pública, val a dir que la seva cabdal i extrema importància no ha de ser ni cap excusa ni cap impediment per a la introducció d'elements de millora de la seva gestió; no ens ha de fer por.

No ens ha de fer por tot allò que sigui optimitzar els recursos econòmics i personals de què disposem. I crec que aquest és un debat que hauré de fer i és un debat valent.

Per anar endavant, acabant aquesta primera intervenció, deixi'm que li digui que el Govern seguirà apostant per les polítiques actives de promoció dels mitjans de comunicació, que seguirà mantenint les línies d'ajut econòmic existents –naturalment, aquestes línies d'ajut econòmic, com pot entendre, seran convocades de manera immediata–, però que s'ajustaran als criteris d'austeritat i ajust pressupostari que regeix tota l'austeritat del Govern.

Vostè sap, senyor diputat, que l'espai de comunicació català no és un invent acadèmic, ni tampoc és un invent ni un concepte que es pugui patrimonialitzar per cap formació política, sinó que és una qüestió de país –vostè i jo hem coincidit moltes vegades en aquest sentit–, és una qüestió de país i és una realitat i una necessitat de Catalunya sencera que no admet ni segrestos ni visions segmentades, fruit d'interessos partidaris. Una realitat que, amb més consistència en el present que en el passat, ha anat acompanyada del procés de construcció nacional de Catalunya. I una necessitat per garantir no només la plena normalitat de la nostra llengua en els mitjans de comunicació, que també, sinó també la interpretació, com li deia abans, de la realitat des d'una òptica catalana.

I el Govern, com li deia, és conscient d'aquesta realitat i, sobretot, d'aquesta necessitat, i per tant, en aquest sentit, es mantindrà al costat de tots aquests projectes que tinguin entre els seus objectius l'enfortiment d'aquest espai de comunicació català. I ho farem, com li deia abans, des d'una òptica institucional, sense ànims de tutela ideològica, sense cap tipus de sectarisme, atenent en exclusiva l'interès general del país, com és propi, per altra banda, d'un govern seriós, com l'actual, que sap anteposar, com li dic, les necessitats del país i de la seva gent a qualsevol altra consideració i que és sabedor, des de fa molt de temps, que l'espai de comunicació català és una realitat que, per seguir sent-ho, segueix necessitant la col·laboració i el compromís de tots.

I ho farem treballant, com li deia abans, amb rigor, sense apriorismes ni perjudicis. Ho farem de la mateixa manera que governs anteriors de Convergència i Unió van ser capaços d'engegar, de crear en el si del Parlament, amb la col·laboració de tots els grups parlamentaris, TV3, Catalunya Ràdio, l'Agència Catalana de Notícies, o bé d'establir les bases, com vostè sap, perquè hi hagués una oferta privada de ràdio en català o perquè els grans diaris editats a casa nostra optessin per la normalitat posant a disposició dels lectors una edició en la llengua pròpia de Catalunya.

Tindrem l'oportunitat, en tot cas, en la rèplica, de contestar més concretament tots aquells temes que vostè m'ha comentat sobre l'agència de comunicació o sobre altres temes que consideri d'interès.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'illustre diputat Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats..., honorable vicepresidenta, és veritat, i li ho reconec, eh?, en les converses que hem tingut hem compartit moltes vegades aquesta visió que vostè esmentava sobre el futur de la llengua, de la cultura, dels mitjans de comunicació, la indústria audiovisual del país, en definitiva, sobre l'espai català de comunicació, que és de tots, no és patrimoni de ningú, i en què entre tots, davant de les tendències que el que volen fer és arraconar-lo, minimitzar-lo o fins i tot eliminar-lo, nosaltres hem de fer els possibles per fer-lo créixer, per enfortir-lo. I aquí jo sé que a vostè la hi trobarem, però quan li parlava, a vostè..., tinc una certa incomoditat, eh?, perquè m'hauria agradat tindre aquest debat amb el portaveu del Govern, que és el que em sembla que és qui està marcant en gran mesura la política de mitjans del Govern de la Generalitat i que és amb qui hauríem d'aclarir una sèrie de coses, perquè sí que va fer ell unes manifestacions que a la hora de la veritat aquest Govern no està complint.

Quan li parlava del professor Mishkin..., li explicaré qui és el professor Mishkin. Si vostè va a veure un documental que ha guanyat un Oscar, que es diu *Inside Job*, el fan al cinema, aquest Mishkin surt per allà, és un professor de la Universitat de Columbia que va tornar a la Universitat de Columbia..., hi surten els de Columbia i els de Harvard, que al seu Govern em penso que n'hi ha més d'un, i surten fent..., després d'estar en el Govern, provocant les condicions de la bombolla financera, i després tornen a la universitat a refer-se, en certa manera. Però aquest Mishkin va cobrar, a més a més, una quantitat important per fer un informe on deia que la bombolla islandesa no existia –li recordo..., no cal que li recordi com està la situació a Islàndia. Ho deia tres setmanes abans que explotés la situació, no? I deien unes coses però en passaven unes altres. I això és una mica el que li passa al seu Govern, que diuen unes coses però en passen unes altres, o en fan unes altres.

Escolti, no me n'ha parlat, del baròmetre; espero que me'n parli. Però en el tema de l'Agència Catalana de Notícies..., me l'han reduïda a la mínima expressió, quan era un model d'èxit. I quan va començar –quan va començar–, per això li parlava del període lliberal conservador, va començar amb un govern de Convergència i Unió, és veritat, i amb pactes amb socis, amb *partners* privats. Però sap quin acord havia fet el Govern de la Generalitat amb el *partner* privat? Que si la cosa anava malament li tornaven els calés, els diners al *partner* privat. És una manera singular, em reconeixerà, de fer les coses, i a més a més amb diner públic. I, a més a més, van intentar tancar-la; la van salvar altres persones. I ara és un model d'èxit que vostès haurien de «mimar», no de tancar, perquè li retiren una part important de la seva assignació i li tallen les ales.

De la mateixa manera que s'ha de lluitar contra la imatge que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals costa molts diners als catalans. Bé, un servei públic de comunicació potent, modern, que entreté, que informa, ens costa encara no cinquanta euros per català o catalana i any, un cost assumible. Però és que a més a més, i ho podem recordar, perquè també som fedataris de la història, quan va arribar el primer Govern d'esquerres la corporació arrossegava un deute de 900 milions d'euros, perquè, amb aquesta singular manera d'entendre la gestió pública, amb governs de Convergència i Unió, en lloc de dotar la corporació amb els recursos que li pertocaven pressupostàriament, vostès no li donaven recursos però l'autoritzaven a endeutar-se, l'avalaven; en lloc d'aportar-hi diners, l'avalaven. D'aquesta manera la corporació va generar un dèficit..., ai, un deute, de 900 milions d'euros, com li deia, que ocasionava prop de 35 milions d'euros d'interessos cada any. Aquests eren governs també de Convergència i Unió. I si parlem de la història, parlem de la història.

Clar, ara la corporació té un repte: Esports3, no es veu en parts del país, s'hauria de poder veure, requereix aportacions concretes perquè l'emissió d'aquest canal arribi a tot arreu del país. O l'emissió en alta definició, que es veu a Barcelona però no es veu en les comarques, per exemple, de Lleida, de Girona o de Tarragona. Tot això és fer política de país.

De totes maneres, una última dada, i la hi dono: sap el que val la retallada que han fet als pressupostos de l'ACN i el baròmetre? No arriba a una hora, a tot estirar una hora i mitja, d'espoli fiscal. Una hora i mitja. Vostè i jo parlarem durant mitja hora. I tota la retallada que fan a la corporació és encara no mig dia d'espoli fiscal.

Jo demano al Govern de la Generalitat, el meu grup demana, que es replantegin la política. En tindran l'oportunitat en la moció que els presentarem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Per replicar té la paraula l'honorable vicepresidenta.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Diputat, no pateixi que la política de comunicació del Govern és responsabilitat de tot el Govern; per tant, tots en som coresponsables.

Miri, per explicar-li molt ràpidament aquests dubtes que vostè posava sobre la taula. Miri, model d'èxit de l'Agència Catalana de Notícies. Doncs, sí. Però deixi'm que li digui una cosa, la situació heretada era insostenible: l'any passat l'Agència Catalana de Notícies va tancar l'exercici amb 1 milió d'euros de pèrdues, 1 milió d'euros, eh?, sobre una xifra de negoci d'1.500.000 euros; del 2009 al 2010 es va passar d'unes despeses de personal de 2.537.000 euros a 3.624.000; més d'1 milió d'euros, no? Per tant, inaudit en temps de crisi. No sé si ho veu, no? L'any 2010 l'Agència Catalana de No-

tícies va estrenar unes instal·lacions que han fet passar el preu de lloguer de tres mil euros a onze mil euros el mes; en temps de crisi, inaudit. Model d'èxit? Model abocat al fracàs.

I, per tant, per fer viable l'Agència Catalana de Notícies, el que cal és actuar amb rigor. I, per tant, per garantir la viabilitat de l'agència s'han pres unes mesures determinades: s'ha canviat el director; la figura del gerent ha quedat amortitzada –per cert, s'ha posat el director que havia estat el responsable de Catalunya Ràdio quan havia tingut les audiències més altes de la història, que vol dir una aposta significativa i una voluntat del Govern per potenciar l'agència–; s'han amortitzat també totes aquelles places que d'alguna manera no formaven part del nucli substancial de l'Agència Catalana de Notícies, no?; s'ha reajustat la secció del món internacional, però l'agència segueix presencialment, vostè ho sap, a Brussel·les, a Londres, però a més a més, juntament amb aquesta presència internacional, es manté actiu el portal CNA, en anglès, i adreçat a facilitar als mitjans internacionals l'actualitat catalana més transcendent. Importantíssim, això, també, senyor Mòdol. Vostè n'està convençut, ho suposo, crec, com jo, no? Per tant, aquesta és la veritable raó de ser de l'ACN, que havia estat, certament, jo crec que en base a aquestes xifres que li he dit, menystinguda als darrers temps.

Sobre el baròmetre. Doncs, deixi'm que li digui una cosa. El baròmetre l'elabora Fundacc, una fundació privada, al patronat de la qual, com vostè sap, li pertany prendre les decisions que estimi oportunes, i el Govern està present en aquest patronat. I nosaltres vam manifestar, en un temps d'austeritat i de crisi, que crèiem excessives les aportacions de diner públic que requeria el baròmetre per al seu funcionament, que anaven per sobre dels 2 milions d'euros, d'un pressupost de 2 milions i mig d'euros.

Per tant, escolti, el que va fer el Govern va ser proposar una reducció de pressupost al patronat per tal de garantir la seva continuïtat, una reducció d'un 45 per cent, és cert –és cert–, però per garantir, li ho repeteixo, per garantir la seva continuïtat. I el patronat i el Govern han acordat la creació d'un equip de treball que es repensarà el baròmetre, perquè l'ajustarà a les necessitats reals de l'espai de comunicació català, i farà possible, amb aquesta disminució progressiva de les aportacions de diner públic, assolir a partir del 2014 gairebé l'autofinançament.

Per tant, vostès deixen sobre la taula unes acusacions de voler desmantellar l'espai de comunicació català, i deixi'm que li digui que aquest només es desmantella quan es confonen amb una parcel·la de caire únicament governamental que pot desdibuixar-se. Vostè sap que, pel que fa a la televisió pública catalana, no s'ha canviat res de res; una altra cosa és, com jo abans li deia, que caldrà repensar i caldrà obrir debats.

I l'espai de comunicació català també es desmantella quan s'obliden els mínims conceptes de rigor per a la gestió i s'aboca un instrument com l'ACN a un projecte de fallida econòmica. I també es desmantella quan, en el Baròmetre de la comunicació i la cultura, es dimensionen projectes faraònics, que són insosteni-

bles en el temps i sobretot des del punt de vista financer en temps de crisi. I també l'espai de comunicació català es desmantella quan projectes com Comunicàlia, per parlar també d'un tema de mitjà de comunicació de proximitat, es gestiona amb ineptitud, que s'aboca també a la fallida econòmica. I l'espai de comunicació també es desmantella quan es vol convertir en una finca particular i s'acaben fent llistes de periodistes bons i dolents.

Per tant, jo crec que vostès, nosaltres, compartim la necessitat de potenciar l'espai de comunicació català, un espai que a més a més ens ha de permetre donar una visió catalana al món, que ens ha de permetre enfortir encara més la nostra llengua, la nostra cultura, i que ens ha de permetre, en definitiva, seguir amb aquesta construcció nacional del país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques retributives dels consellers, els alts càrrecs, el personal eventual, el personal directiu de les empreses públiques i els diputats i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes (tram. 300-00058/09)

A continuació tenim la interpel·lació al Govern sobre la política retributiva dels consellers, els alts càrrecs, el personal eventual, el personal directiu de les empreses públiques i els diputats i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Molt honorable vicepresidenta del Govern, diputats i diputades, avui voldria introduir en aquesta cambra un tema que ens afecta a tots, no és un tema de crítica al Govern, sinó més aviat és un tema d'autocrítica global, espero que prou original per presentar-se en aquesta cambra.

Vivim en uns moments en què de tots és sabut que la credibilitat de la classe política està sota mínims; fa molt de temps que en tenim indicis. Aquesta impopularitat de la classe política i la seva falta de credibilitat segurament té algunes raons justes i algunes injustes, però, lògicament, ens hem de centrar en les justes. Constatem en els darrers temps que hi ha un autèntic allunyament de la ciutadania envers els polítics, i això es detecta en nombroses enquestes i estudis. Elecció rere elecció hi ha un progressiu augment dels vots en blanc i els nuls, i van apareixent nous partits que intenten canalitzar i donar respostes a la classe política tradicional que s'ha pogut anar allunyant de la ciutadania.

Un altre indicatiu el vam poder viure ahir mateix en aquest Parlament, amb l'intent d'una part dels «indignats» d'aturar el normal funcionament d'aquesta cambra, cosa, doncs, denunciada per tots.

Entre tots hem de fer passes per tal de trencar aquesta tendència, hem de fer que la ciutadania recuperi la il·lusió per la política, que senti que els polítics i la política els som útils i propers, que els escoltem i que podem solucionar els seus problemes.

En aquest sentit, cal que des de les institucions catalanes engeguem entre tots i amb urgència mesures de regeneració democràtica, una sèrie de mesures que han d'anar, al nostre parer, en la següent direcció: hem de donar una imatge i fer una realitat d'austeritat; els responsables polítics hem de donar exemple i ser austers en les despeses que ens afecten, i ho hem de fer sempre però molt especialment en l'actual situació de dificultat que estan passant tantes famílies i sectors socials del nostre país.

Hem d'oferir, hem de garantir proximitat; cal cercar fórmules per apropar els representants polítics a la ciutadania; cal que no perdem el contacte amb la ciutadania, amb les seves problemàtiques, amb les seves il·lusions.

Un tercer factor molt important seria el de la participació. Tenim una ciutadania adulta, activa i cívica que vol prendre part de les grans decisions que afecten el seu país o el seu municipi. Cal, per tant, desenvolupar mecanismes de democràcia participativa, com ara hem tingut recentment en l'exemple de les consultes populars, completant-la amb la democràcia representativa. Crec que calen importants canvis a la Llei electoral i ja fóra hora que a Catalunya abordéssim aquesta responsabilitat.

I un cinquè factor vital d'introducció és el tema de la transparència. Hem de posar a disposició de la ciutadania el màxim volum d'informació necessària possible. Aquesta informació l'hem de fer pública i fàcilment accessible.

És per això que el grup de Solidaritat creu que, si emprenem un seguit de mesures en aquesta direcció, podrem començar a recuperar la confiança i l'escalf per part de la ciutadania. No donem tants de trumfos al *Polònia*, siguem valents i canviem coses que el poble està exigint que es canviïn.

Avui la nostra interpel·lació concreta, honorable senyora vicepresidenta, té relació amb dos dels principis que esmentàvem abans, elements que ens afecten a tots per igual: austeritat i transparència.

És per això que Solidaritat Catalana per la Independència fa la següent interpel·lació al Govern, amb aquestes preguntes. Voldríem demanar, senyora vicepresidenta, quin és el capteniment del Govern en aquests moments amb relació a la política retributiva dels consellers, alts càrrecs, eventuals, personal directiu de les empreses públiques, així com dels mateixos diputats del Parlament i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes.

Com bé deuen saber, el passat 3 de maig de 2011, el nostre subgrup va fer públiques les retribucions de tots els diputats i de totes les diputades al Parlament de Catalunya. Ho vam fer amb afany de transparència. Però és ben trist que aquestes informacions no hagin estat públiques i que no estiguin a l'abast de la ciutadania. I nosaltres ens preguntem per què. Al Regne Unit, a França, a Alemanya, els ciutadans tenen accés directe a saber les retribucions de cadascun dels càrrecs públics electes. Aquí és una cosa molt difícil de conèixer. Com pot ser que aquesta informació no sigui pública ni publicitada per donar exemple de transparència? Preguntem per què. Tenim alguna cosa a amagar o a avergonyir-nos pels sous que percebem els diputats? Em penso que no hauria de ser així.

Per què molts diputats i diputades cobren uns complements de càrrec desorbitats per tasques que no suposen ni gaires hores de feina ni gens de responsabilitat, moltes vegades, tenint en compte que el sou base que cobrem ja és prou digne? I per què no es fa públic tot això? Com pot ser que es donin situacions tan surrealistes com que un diputat que visqui a la ciutat de Barcelona percebi una indemnització anual de 21.605,22 euros per desplaçaments, 21.000 euros de desplaçaments, per a desplaçaments dins de la ciutat, i exempts de tributació? Això és de molt mal explicar davant dels que ens voten, davant de la ciutadania. Li posaré un exemple molt clar, senyora vicepresidenta: com pot ser que el conseller d'Interior, Felip Puig, per donar un exemple, que va amb cotxe o helicòpter oficial i escorta, cobri d'aquest Parlament, d'aquesta casa, un complement per desplaçaments superior a 21.605 euros anuals, exempts de tributació. Com ho podem explicar, això, a la ciutadania?

Però és que, a més, com vostès deuen saber, el meu subgrup va presentar a la Mesa del Parlament fa poques setmanes una sèrie de mesures de retallades en les retribucions dels diputats i les diputades d'aquesta cambra, una reducció que suposaria un estalvi als catalans i les catalanes de prop de 5 milions d'euros l'any. Doncs, bé, jo voldria demanar per què aquesta proposta ni tan sols ha estat considerada per la Mesa, la qual va adduir que en el moment present no escau considerar la proposta, un nou «ara no toca». I nosaltres, des de Solidaritat, demanem: si no s'escau ara, amb tot el que està plovent, quan s'escaurà, això? –quan s'escaurà, això? Per tant, ens preocupa que ni tan sols es prenguin en consideració la proposta.

I vull anunciar que des d'ara endavant cada any des del nostre grup farem públiques totes les retribucions de tots diputats i les diputades, si no ho fan vostès. I també invitem a la generalització d'aquesta praxi tan democràtica a totes les àrees del nostre Govern i del nostre Parlament i Administració pública. Aquest, el dels diputats, n'és un exemple, però es pot estendre a d'altres càrrecs polítics, com és el cas dels consellers, alts càrrecs, etcètera.

Molt honorable senyora vicepresidenta, creiem que cal ser molt transparents pel que fa als nomenaments d'alguns càrrecs i les retribucions que percebem. A més a més, aquestes retribucions han d'estar justificades per

les tasques que s'han de desenvolupar; ho devem als nostres electors i a tots els ciutadans.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., diputat Strubell, escolti, no hi ha res a amagar. Miri, jo el convido ara, si agafa l'ordinador i se'n va a la mateixa web del Parlament..., si no, cal que vagi a Google i hi posi «retribucions dels parlamentaris» i li sortiran una a una totes les retribucions dels parlamentaris, amb tota la seva exactitud. Per tant, escolti, tot està penjat a internet, tot és públic, no hi ha res a amagar.

A banda d'això, deixi'm que li digui que jo segurament no podré respondre com vostè voldrà a tota la seva interpellació, a la que vostè m'ha formulat, no per manca de ganes, li ho asseguro, ni per manca de transparència, tampoc, sinó perquè competencialment la seva formulació és dispersa, jo diria que una miqueta tendenciosa i també, si m'ho permet, i no s'ho prengui malament, un xic demagoga.

Com vostè sap, la política retributiva dels diputats del Parlament no correspon al Govern, sinó que és el mateix Parlament, en l'elaboració del pressupost, qui decideix, previ acord i a proposta del grups parlamentaris aquí presents, les retribucions. No obstant això, li expressaré una reflexió. Aquest Parlament, seu on rau la representació del poble de Catalunya, ha fet un gran esforç de contenció i de reducció de la despesa en el marc de restricció pressupostària. Per donar-li unes xifres, per donar-li uns indicadors, aquest any ha suposat un estalvi de més de 6 milions d'euros al pressupost, a tots els capítols i partides. I en anys anteriors, doncs, primer es van congelar i rebaixar significativament i després..., rebaixar les retribucions dels diputats. Per tant, m'agradaria que això ho veiés dintre d'aquesta normativa.

D'altra banda, aquest Govern tampoc pot decidir sobre la política retributiva dels càrrecs electes de les administracions catalanes; l'autonomia de l'Administració local, com molt bé sap vostè, és un principi consagrat no únicament a la Constitució, sinó també i especialment en l'Estatut d'autonomia. Però deixi'm, sí, que em manifesti al respecte, perquè, ja com he anunciat públicament, jo crec que les diputacions, els consells comarcals i alguns ajuntaments haurien de fer i faran, allà on nosaltres siguem decisius, un esforç no únicament en la contenció de la despesa, sinó també en l'ajustament de tots els capítols pressupostaris, no?, i també en determinades retribucions. Perquè els càrrecs electes han de ser els primers –en això li dono tota la raó– a donar l'exemple si lideren un govern.

Deixi'm, però, que li faci una «salvetat», no? Perquè hi ha moltes entitats locals petites, miri, concretament 410, de mil habitants, dels 947 municipis que té Catalunya, on la dedicació i el servei que els càrrecs elec-

tes hi presten tenen un reconeixement econòmic tan minso i tan reduït que estic convençuda que no compensa de cap de les maneres tot el temps, dedicació i esforç que hi presten. I, en aquest sentit, deixi'm que faci especialment esment del Grup d'Esquerra Republicana, en aquest sentit, que hem de reconèixer positivament la seva contribució necessària per a la posada en marxa de les retribucions dels càrrecs electes. I ho dic, això, perquè també se'ns acusa que tot allò que fa herència, olor del tripartit, doncs, nosaltres ho traïem del mapa. No. Doncs, escolti, allò que està ben fet nosaltres ho reconeixem i ho mantenim.

Deixi'm que li digui que aquestes retribucions no reconeixen la seva activitat i dedicació; molt sovint no són unes retribucions, aquestes, com deia, dels càrrecs locals, que reconeixen la seva activitat i dedicació, que molt sovint no és suficientment reconeguda. I aquí és on el Govern ha de continuar ajudant aquests càrrecs si volem assegurar sobretot un lideratge responsable i amb implicació amb els seus conciutadans.

I finalment, com li he dit, en allò que sí que som competents pel que fa a la política retributiva d'empleats públics, consellers, alts càrrecs, personal eventual o de confiança i personal directiu de les empreses públiques catalanes, li faré les següents consideracions.

Miri, els empleats públics, els funcionaris i el personal laboral han estat els més afectats, com vostè sap, per la reducció salarial i la forma d'estalvi que ha aplicat no el Govern de la Generalitat, sinó el Govern de l'Estat. Per primera vegada, també, en democràcia s'ha fet allò que és més fàcil de fer: rebaixar la nòmina dels empleats públics en lloc de procedir a la racionalització en l'estructura política, organitzativa i de despesa corrent de l'Administració. Per això nosaltres no ho hem volgut fer; per això el Govern de la Generalitat, el nou Govern, ha fet una reducció i ha fet sobretot una reestructuració de l'estructura política del Govern. D'altra banda, també deixi'm que li digui que els consellers han vist minorades les seves retribucions en un percentatge important en termes constants i congelades per a aquest 2011. Però no vull deixar de fer una reflexió al respecte, justament pel paper de la dignificació també de la política: responsabilitat i dedicació absoluta que té un membre del Govern, i més encara en una etapa complicadíssima que vivim, segurament no estan compensades justament.

Dit això, els governs dignes i competents el que han de fer són gestos, i és necessari que qui encapçali i dirigeixi el país en doni exemple. I això, evidentment, també implica els alts càrrecs, que han vist minorades les seves retribucions aquests darrers anys i congelades el 2011. I li he de dir el mateix sobre la responsabilitat i la dedicació que se'ls exigeix amb relació a la compensació justa. Però és que, a més de dirigir les polítiques departamentals en uns moments molt durs, han d'exercir a més a més moltes més competències i funcions, fruit de l'aprimament a què s'ha sotmès el Govern de la Generalitat. I és aquí on més que mai podem aplicar la màxima del president de la Generalitat, que s'ha de fer més amb menys. I aquest fer més amb menys, senyor diputat, també afecta els càrrecs de confiança, aquells que nomenem directament, que

s'han reduït respecte a l'anterior Govern en un 43 per cent, i també han sofert la mateixa retallada retributiva de forma proporcional als funcionaris.

Deixi'm dir també que també hi ha hagut una reestructuració del personal directiu de les empreses públiques catalanes. I, de fet, el Decret de pròrroga de pressupostos va establir un conjunt de mesures d'estalvi i de reducció que s'hauran de justificar els propers dies. I per passar comptes sobre reducció i estalvi, que és un fet que s'ha d'implementar i consolidar, i sobre el qual seran convenientment informats en aquest Parlament... Perquè properament el Govern aprovarà un acord d'homogeneïtzació, supervisió i control de les retribucions, contractes subscrits pel personal directiu i altres personals de les empreses públiques amb funcions directives.

És per tot això que el Govern de la Generalitat, tot i reconèixer l'enorme responsabilitat i dedicació dels seus càrrecs, entén que és l'hora de predicar amb l'exemple i, per tant, supervisar, controlar i, sobretot, fer complir allò que estableixen les regles, els reglaments o els acords de govern.

I també aquest Govern aposta per la transparència i per la qualitat democràtica, i en aquest sentit hem de treballar tots junts també per la millora de la qualitat democràtica, per recuperar també els valors i la dignitat de la política. I deixi'm que li digui que segurament recuperar la il·lusió per la política, tornar a fer que la gent s'enamori de la política, no es farà únicament amb segons quins gestos demagògs; sinó que es farà amb rigor, es farà amb seriositat, es farà amb mesures de regeneració democràtica i es farà també amb austeritat. Austeritat que li diré que és un valor, però que sobretot també és una necessitat i, principalment, és una convicció d'aquest Govern de la Generalitat.

Finalment, sàpiga, senyor diputat, que la prioritat d'aquest Govern –ho diem per activa i per passiva, però no per això és menys important– és aixecar el país de la crisi, és crear ocupació, és prestigiar la funció pública de tot el personal al servei de l'Administració, els càrrecs, els empleats públics, també el Govern. I un bon govern i una bona administració s'han de fer respectar, però també han de ser respectats, i això és el que demanem i això és en el que treballarem. I creiem que en això també hem de recuperar la il·lusió i recuperar que la gent es torni a enamorar de la política.

Gràcies.

La presidenta

Per a la contrarèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé. Em produeix una tristesa molt profunda que amb una intervenció meva aquí davant del Parlament s'hagi dit la paraula «demagògia». És a dir, jo mantinc absolutament el que he dit. És a dir, en el temps que vostè ha fet servir per a la rèplica, jo m'he fet portar exactament aquesta part de la web del Parlament, que

vostè diu: «on tot és públic» –lògicament, és una cosa que tots coneixem perfectament–, i aquí no surt un sol nom de cap diputat, no hi ha cap informació individualitzada; és una cosa genèrica, és una cosa que no informa els ciutadans que volen saber allò que poden saber els ciutadans francesos, britànics i alemanys.

Bé, jo volia dir que, realment, he quedat una mica sorprès que, davant d'algunes de les coses més punyents que jo hagi pogut dir, vostè no m'hagi respost. Davant de les dietes de transport per a un diputat de la ciutat de Barcelona que, quan nosaltres n'informem o som presents quan s'informa els ciutadans que els diputats cobren més de vint mil euros per desplaçaments dins de la ciutat de Barcelona..., crec que és una cosa de molt mal explicar i és una cosa que jo crec que aquesta cambra faria bé de trobar la manera d'explicar o de superar o de racionalitzar. Perquè és una cosa és que un insult per a un obrer, o per a un estudiant, o per a qualsevol treballador, qualsevol mare de família o qualsevol persona que s'ha de desplaçar per fer la seva feina dins de la ciutat, veure que es cobren, com a diputat, aquestes exorbitants quantitats. Penso que no és cap demagògia, senyora vicepresidenta, és una de les realitats a les quals hem de començar a fer front si volem canviar la cara de tot això, si volem donar credibilitat, respectabilitat i aquesta paraula tan bonica que vostè ha fet servir, de «dignificació». Hem de *dignificar* la labor dels polítics, i penso que algunes coses de les que he dit estan absolutament en la línia de poder-ho fer entre tots.

M'estranya que vostè hagi parlat d'empleats públics i de càrrecs locals. Jo voldria també fer un petit homenatge, lògicament, a tots aquells regidors de les petites poblacions que fan una feina abnegada, sense cobrar o cobrant quantitats absolutament minses. No anava per aquí la meua crítica. La meua crítica anava pel fet que determinats alts càrrecs de confiança del Govern del qual vostè és vicepresidenta..., s'hagin apujat fins al 45 per cent, en les últimes setmanes, les retribucions. És això que hem d'explicar: com és el fet que set alts càrrecs de la Generalitat, que exerceixen com a caps de gabinet dels delegats en els àmbits equiparables a les vegueries, han vist incrementat el seu sou en dotze mil euros bruts l'any? Són coses d'aquestes que xoquen frontalment amb l'austeritat que diuen vostès defensar. Com pot ser que...?, malgrat que jo sóc independentista i defenso la independència de la meua nació, però el que realment resulta sorprenent per a la ciutadania catalana és veure que càrrecs semblants del nostre Govern cobren més que els ministres a Madrid, eh? Vull dir, són coses que crec que caldria, entre tots, que expliquéssim.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Miri, senyor Strubell, jo crec que... –president...–, jo crec que hauria de fer un exercici, perquè el que no es

pot fer és dir mitges veritats ni llençar acusacions sense cap rigor. Perquè això, sap què passa?, que això desprestigia la política, això la desprestigia.

Jo el convido que agafi l'ordinador –que segur que el té aquí–, que entri a la pàgina web del Parlament. A la primera pàgina veurà on hi han tots els diputats detallats, els 135, cada un amb la responsabilitat que té assumida. Després haurà de fer un exercici, que és canviar, anar a una altra pàgina web, i mirar aquí quin és el sou que correspon per cada una de les responsabilitats... –sí, escolti, és un exercici, jo crec que senzill, no?–, per cada una de les responsabilitats que fa.

Una altra cosa... (*Veus de fons.*) No, home, perdoni, per mi i per vostè també. O no ho és, per vostè? (*Veus de fons.*) I què es pensa que són els ciutadans? Per favor!

El vicepresident primer

Senyora vicepresidenta, perdoni. Diputat Uriel Bertran, li demanaria que no expressés les seves opinions en veu alta. Està parlant la vicepresidenta; deixi-la parlar, si us plau.

La vicepresidenta del Govern

No falti al respecte als ciutadans, senyor Bertran, no menyspreï la intel·ligència dels ciutadans. En tot cas, està prou clar i crec que és prou transparent.

I jo voldria dir-li una cosa. Jo crec que generant dubtes... Jo li he dit abans que em semblava que la seva intervenció era un xic tendenciosa i demagoga; ara puc assegurar que és populista i demagoga en la seva totalitat. I em sap greu i ho lamento, perquè així no es recupera la dignitat de la política, i necessitem recuperar-la. I els primers que l'hem de recuperar som nosaltres mateixos, i el primer passa per no generar dubtes com aquests. Sí, per no generar dubtes com aquests. Perquè una altra cosa és que vostè, doncs, cregui que no és mereixedor del sou que rep. Doncs, miri, aquesta és la seva responsabilitat, senyor Strubell; però aquesta no la faci efectiva ni la faci extensiva a la resta de diputats, quedi-se-la per a vostè. No generi dubtes, perquè això, com li deia, no ajuda a prestigiar la política.

Austeritat, sí, per necessitat i per convicció, i, a més a més, està demostrat en xifres. Transparència, tota. I rigor, també, rigor també tot. Perquè deixi'm dir una cosa: hem de, també, posar els elements per tal que lliurement –lliurement– tothom es pugui dedicar a la política, i això significa no deixar que la política sigui únicament un ofici d'alguns pocs o de rendistes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Interpel·lació

al Govern sobre la qualitat democràtica
(tram. 300-00059/09)

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la qualitat democràtica. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies. Jo volia començar, vicepresidenta, explicant els motius pels quals avui fem aquesta interpellació. La fem, perquè entenem que avui parlar de qualitat democràtica té tot el sentit: té el sentit d'una demanda compartida pel conjunt de la societat, expressada en moltes mobilitzacions, en moltes reflexions; perquè entenem, a més, que avui en la sortida econòmica de la crisi hi ha una crisi de legitimitat, quan avui són molts els governs que apliquen el que els manen els mercats i no pas el que expressen els ciutadans, i perquè és, per tant, el moment de parlar de qualitat democràtica perquè, a més qualitat democràtica, el que farem és aconseguir una sortida més equitativa de la crisi, també amb legitimitat i amb autoritat.

Però, li ho confesso, aquesta interpellació sobre qualitat democràtica té un altre sentit, i té el sentit des que al nou Govern de la Generalitat li comencem a detectar tics que expressen una manera de fer i que destil·la arrogància i prepotència. I li explicaré per què.

En una roda de premsa recent, sobre la llei..., vostès en diuen «de l'òmnibus», no?, bé, per entendre'ns, la llei «de l'abús», eh?, el portaveu del Govern va fer les següents declaracions; escoltin-ho bé: «No amagarem cap debat; al contrari, els abordarem tots. Ara, el que tampoc farem és passar-nos quatre anys analitzant vuitanta lleis, perquè això és el que genera desafecció de la política i això és el que genera incomprensió.» Atenció: «Si hi ha algun grup parlamentari que no tingui més feina a fer que anar arrossegant-se, doncs, ells sabran què fer.» «No passarem quatre anys analitzant vuitanta lleis», «Això és el que genera desafecció política.» Partint d'aquesta base, vicepresidenta, que el debat genera desafecció política, i funcionant amb aquests criteris, és com es fan lleis com la llei «de l'abús», que d'una sola llei es canvien vuitanta lleis.

Es pot viure amb normalitat que algú parli que els grups parlamentaris «s'arrosseguen» pel Parlament? Que ens arrosseguem pel Parlament? No, debatem en el Parlament, discutim en el Parlament, aprovem o rebutgem lleis en el Parlament. I el que jo afegeixo és que, quan avui el portaveu del Govern fa aquestes declaracions, sap què fa, senyora vicepresidenta? Degradar aquesta institució, degradar el sentit de la deliberació, el sentit del parlamentarisme, el sentit de la democràcia.

Per tant, no és d'estanyar que a partir d'aquesta concepció s'arribi a fer una llei, sí, «de l'abús», perquè és un abús modificar amb una sola llei vuitanta lleis; deteriorant des del meu punt de vista, des del punt de vista de molta gent, les institucions democràtiques i el mateix

concepte, sí, de la democràcia. Durant anys s'ha intentat fer lleis en codecisió amb la societat; hi podíem estar d'acord o no, però es van fer lleis –la Llei d'habitatge– parlant amb múltiples sectors. Avui es fan lleis prenent decisions en despatxos. Durant anys vam construir els consensos, amb el Pacte nacional per a l'habitatge, amb el Pacte nacional per a la immigració. Avui es fan lleis fent que t'arribin esmenes potser d'un gabinet jurídic. El més greu és que tot apunta que les incorporacions d'aquesta llei, lluny d'agilitzar el funcionament de l'Administració, el que fan és incorporar els suggeriments, les peticions, les reivindicacions, els interessos de determinats lobbys –sí, sí, sí, no riguin, no riguin–, i és aquesta llei –permetin-m'ho– la pista d'aterratge per a interessos de lobbys en la legislació catalana. De fet, dóna la sensació que aquesta és una llei que incorpora modificacions legislatives –permetin-me que hi afegeixi– com alguns grups parlamentaris presenten esmenes al Congrés dels Diputats, tramitant textos que vénen redactats directament per gabinets jurídics que defensen interessos privats. Sí, d'això se'n diu «lobby», «tasca de lobby», i en el Congrés dels Diputats tots sabem que hi ha grups parlamentaris que presenten lleis que vénen d'un gabinet o de determinats gabinets jurídics que treballen per a determinats interessos. És un estil que, jo els ho confesso, l'he vist, l'he viscut i l'he patit durant sis anys i mig en el Congrés dels Diputats, però és un estil que avui veig que s'incorpora o, millor dit, es reincorpora en el Govern i en la manera de legislar del Govern de la Generalitat.

Hi ha un acudit que circula a la xarxa: «–Què tenen a veure una prostituta, un passerell, una moto al mig d'un bosc i l'ús privat de les instal·lacions sanitàries públiques? –La llei “de l'abús”.» Saben què passa?, que això, que és un acudit en el «tuit», és una broma de mal gust per al funcionament de la democràcia; sí, una broma de mal gust en el funcionament de la democràcia. Diuen que ho fan per permetre major agilitat administrativa, però la realitat –la realitat– hi té molt poc a veure, perquè la semiprivatització de la sanitat pública, la redefinició dels espais naturals protegits, obrir pas perquè les motos puguin circular per totes les dreceres, la perversió del concepte de «vivenda» de protecció oficial, tenen poc a veure amb l'agilitat administrativa.

I, a més, tots aquests elements, i això sí, tenen un denominador comú: que volen liquidar polítiques públiques i que volen que tot es faci des d'una lògica privada, i ho volen fer de forma ràpida, accelerada i, si pot ser, sense debat. Ho fan tot, ho fan de cop i, a més, dificultant el debat al conjunt de la societat.

Mirin, avui, per fer aquestes reformes el que cal és escoltar la gent, els interlocutors socials, els agents socials. I, per tant, si avui vostès fan les coses d'aquesta manera, el que fan és dificultar encara més l'articulació d'opinió per part de la societat, generant encara més frustració, generant, sí, indignació.

Per això, el primer dels objectius, senyora vicepresidenta, n'és un i clar. El que busca aquesta interpellació és una cosa molt senzilla: que aquest Parlament digui al Govern que els procediments s'han de respectar. I que, per tant, comencin de zero, que no acceptem les seves maneres. I que, per tant, retirin la llei «de l'abús».

I que, si volen modificar vuitanta lleis, ho facin, modificant-les, i que les discutim una per una, amb el consens de la societat, i no d'aquestes maneres tan matusseres que el que fan és degradar aquesta institució.

Hi ha, però, un segon motiu que ens porta a fer aquesta interpellació, que va més enllà, fins i tot, li dic, de les seves formes, que és que creiem que avui el que necessitem és fer passos endavant en la millora de la qualitat democràtica. Sap que, a proposta del nostre grup, fa cinc mesos que a aquest Parlament va entrar una proposta d'una ponència per elaborar una llei de transparència i d'accés a la informació pública, i la realitat és que continuem sense avançar. Nosaltres vam fer un escrit perquè realment aquesta ponència es constituís. Però també li dic que avui les demandes de la societat van molt més enllà d'aquesta ponència i de la Llei de transparència i l'accés a la informació pública; i aquí és on volem situar algunes reflexions.

Li ho dic, li ho confesso, li ho accepto: sé que moltes propostes van més enllà de les parets d'aquest Parlament, i, de fet, des d'Iniciativa Verds i d'Esquerra Unida ja hem dit que hi ha coses que avui no tenen sentit. Per exemple, el règim general dels diputats, en aquest cas a les Corts: ha de ser el mateix que per a la resta dels ciutadans, exceptuant aquells diputats que no van poder cotitzar per la lluita antifranquista, que és per això pel que es va fer; nosaltres això ja ho hem dit en el Congrés dels Diputats. Nosaltres ja hem dit que cal un règim d'incompatibilitats més estricte i que hi ha d'haver transparència en els patrimonis personals en l'entrada i en la sortida de la política, i, de fet, hem plantejat una cosa que alguns van veure com una pel·lícula nord-americana –ho deia el candidat de Convergència i Unió a les darreres eleccions generals–, vam plantejar un registre de lobbys al Congrés dels Diputats. Alguns deien: «El senyor Herrera ha vist moltes pel·lícules americanes.» No, no, veia el que passa al Congrés, eh?, a la Carrera de San Jerónimo i en els hotels del davant. Doncs bé, nosaltres tot això ja ho hem presentat.

Però també crec que avui hem d'anar més enllà, i és evident que avui a Catalunya –i a l'Estat, per descomptat– tenim dèficits, i aquests dèficits s'expressen de múltiples formes. I, miri, només per posar-ne un exemple, avui tenim manca d'instruments eficaços per prevenir i combatre la corrupció. L'Estat espanyol és, amb Luxemburg, l'únic estat de la Unió Europea que no compta amb una llei d'accés a la informació. Cal una regulació dels referèndums millor, perquè avui és restrictiva i és anacrònica. No hi ha cap tipus de regulació de lobbys. A Catalunya no tenim cap llei electoral pròpia que modernitzi també l'Administració electoral.

Per això nosaltres entenem que és urgent que avui aquest Parlament situï determinades propostes –hi entraré en detall en el torn de rèplica–, perquè el que cal, en definitiva, és avançar en la qualitat democràtica del país, amb una política, si m'ho permeten, amb les parets de vidre, amb una política que és representativa, amb una democràcia que és representativa però que introdueix aquells elements de la democràcia deliberativa, que entén que les situacions són complexes i que calen instruments per dialogar i interlocutar amb la so-

cietat i, de forma deliberativa també, prendre les solucions que s'han de prendre.

Per això el que entendrem és que, en aquesta interpellació..., ja li dic que el que busquem és que parin amb les seves maneres matusseres de governar i, sobre-tot, de legislar, i que, en segon lloc, obrim un procés perquè des d'aquest Parlament aprovem instruments, eines per fer una qualitat democràtica molt més intensa que la que avui tenim.

Gràcies, presidenta... o president.

El vicepresident primer

President, president. (*Rialles.*) Hem de posar retrovisors en el faristol. Bé, en tot cas, gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula la vicepresidenta del Govern per respondre, en nom del Govern, a aquesta interpellació.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, copresident. Senyores i senyors diputats... Senyor Herrera, diputat, miri, jo, aquesta interpellació..., aprofitaré per explicar el contingut i la conveniència del que volem que esdevingui aquesta llei que vostè en diu «d'abús», jo en dic «llei de simplificació, d'agilitat i re-estructuració administrativa i de promoció econòmica», no? Perquè aquesta és una llei important, i per això, doncs, crec que és important també que la puguem explicar aquí. I és important que ho puguem fer ara que es troba en exposició pública, per tant, que tothom té l'oportunitat de fer-hi aquelles reflexions i aquells suggeriments que cregui importants, no? Perquè jo crec que, com més es conegui aquesta llei, segurament millor s'entendrà i millor podrem iniciar un debat seriós, jo diria que necessari, des del rigor i que, sobretot, és el debat que esperen els ciutadans que fem.

Per això mateix, el passat dia 7 de juny –vostè ho sap– es va decidir prorrogar fins al dia 20 d'aquest mes l'exposició pública del projecte. Jo crec que ha estat una mesura molt encertada, però aquesta no serà l'única vegada que tindrem oportunitat de parlar-ne, no? Avui en parlaré, en parlaré quan es debatin, si n'hi han, les emenes a la totalitat, en parlaré durant la tramitació de la llei en comissió, en ple... Per tant, aquest Govern té i tindrà la voluntat de parlar i d'entendre's amb la resta de forces polítiques, perquè entenem que aquesta és una llei molt important per al país i és una llei que requeriria el màxim consens, i espero trobar-lo també en el seu grup.

Perquè vostè sap que el Govern té l'obligació de governar i d'impulsar lleis, en definitiva, que siguin necessàries per sortir de la crisi, per generar benestar, per simplificar l'Administració, i també per posar-la al servei del ciutadà. I especialment en una societat democràtica..., aquesta és una obligació de tots els governs, no?, però, en una societat democràtica que, a més a més, viu sota els efectes de la crisi i d'una crisi econòmica molt greu, jo diria que aquesta obligació es converteix en una urgència, no?, i, per tant, si no ens esforcèssim tots plegats a trobar-hi solucions, les solucions necessàries, jo diria que els ciutadans no ens ho perdonarien.

Per tant, permeti'm que li exposi una reflexió que tal vegada, potser, no compartirà, diputat senyor Herrera, però que hem de tenir molt present, no? Miri, fa una mica més de cinc mesos, la formació política que integra el Govern es va presentar als ciutadans amb un missatge encoratjador, dient que calia arromangar-se, que calia arromangar-nos tots i treballar de valent, sense pors, per superar la crisi; i aquest missatge va ser ben valorat i acceptat pels ciutadans, que ens han portat a governar en nom seu i per la seva confiança. Tres setmanes enrere, més o menys, en les passades eleccions municipals, també vam reiterar el mateix missatge, li ho asseguro, i, quan des de l'oposició una i altra vegada se'ns volia presentar com uns malvats que només pensàvem a desmuntar l'Estat del benestar, la societat, majoritàriament, també ens va tornar a donar la confiança, no? Jo aquí no em vull vanter de res, en absolut, eh?, però sí que voldria recordar que la societat catalana té molt present que ens hem d'esforçar tots plegats a trobar solucions per superar la crisi.

I aquest és l'objectiu de la Llei de simplificació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'economia: simplificar, simplificar l'Administració, fer-la més àgil, posar-la al servei de les persones i, sobretot, per damunt de tot, buscar la manera de reactivar l'economia. I això és el que ens demana la societat i, si m'ho permet, això també crec que és el que vostès volen, cadascú des de les seves posicions, però jo crec que tots i cada un dels diputats d'aquesta cambra compartim aquest objectiu.

I molt possiblement –i ho dic amb tota la humilitat– nosaltres, segurament, senyor Herrera, no tenim tota la veritat, estic convençuda que no la tenim i que potser no ho encertem tot d'entrada. Per això hi ha el Parlament, per això hi ha govern i oposició, i vostè ho deia perfectament: des d'aquí hem de fer propostes per ajudar que les persones i les famílies de Catalunya puguin recuperar ben aviat la confiança, la illusió i el benestar. I estic convençuda que amb l'esforç de tots ens en sortirem, no?

Però deixi'm que li digui també que, per la seva singularitat, pel seu abast i, fonamentalment, pels objectius que pretén, aquesta és una llei que cal impulsar a l'inici de la legislatura però que també és una llei que no es pot eternitzar en la seva tramitació, perquè, si té una demora en la seva tramitació, també tindrà una demora en els seus objectius, no? Per tant, jo els demanaria que es mirin el projecte i que puguin fer-hi totes les millores i aportacions –em consta que se l'han mirat– i, sobretot, que tots plegats ens donem pressa –jo sí que això li ho demano– per donar resposta a les necessitats dels ciutadans.

I és cert el que vostè deia, que l'activitat legislativa, en circumstàncies normals, necessita un procés de debat ampli i serè. Jo no li ho discutiré mai, això. Però també crec que vostè em discutirà que, en situacions extraordinàries, es necessiten actuacions decidides i que respectant i complint sempre –sempre– els principis de debat, el que cal ara de manera puntual és tramitar lleis com aquesta, com la proposada, sense encantar-nos, amb la finalitat de reactivar l'economia i millorar l'Ad-

ministració. Només així crec que uns i uns altres podrem treballar per sortir de la crisi.

Per tant, com li deia, aquesta Llei de simplificació, agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'economia té, com el seu nom indica, uns objectius clars que cal aconseguir amb urgència.

En primer lloc, aprimar l'Administració, en la línia de poder fer més amb menys cost per al ciutadà. I en aquest sentit l'Administració ha de donar el màxim servei possible, però ha de ser molt curosa amb els recursos dels ciutadans, i en temps de crisi encara ho ha de ser més.

En segon lloc, hem de fer tot el possible per facilitar la competitivitat i la productivitat en l'àmbit econòmic; estic convençuda que vostè també n'és conscient i ho comparteix. I aquest no és un objectiu menor, i, si m'ho permet, tampoc és un objectiu ni de dretes ni d'esquerres; jo crec que aquest és un objectiu –superar la crisi– de país –un objectiu de país.

I, en tercer lloc, aquesta llei, gràcies a petites modificacions a l'articulat de lleis anteriors, també permetrà arranjar alguns problemes detectats en d'altres normes i que afecten o bé el treball de l'Administració o bé el procés de recuperació econòmica.

Tot plegat, no li negaré que fa un text voluminós, dens, però estic convençuda que amb l'ajuda de tots, amb bona fe i amb ganes de treballar tots junts podrem portar endavant aquesta iniciativa legislativa. Els ciutadans, i jo li torno a reiterar que crec que no entendrien..., i, per tant, en aquest sentit, crec que cal ser ben transparents i treballar, com dèiem, encara que el volum sigui important.

Perquè en algun moment sí que potser se'ns ha acusat de falta de transparència, no?, i jo voldria posar sobre la taula que aquest és un avantprojecte que s'ha sotmès a un procés..., que en aquest moment està en un procés d'informació pública per decisió del Govern, amb el benentès que té caràcter potestatiu. És un procediment més garantista, atès que és un tràmit on tots els ciutadans, les associacions, agrupacions i empreses poden presentar alegacions, més enllà, molt més enllà del procediment que només té en compte els possibles interessats.

Així, en aquest avantprojecte, deixi'm que li digui que es conjuga el tràmit d'audiència als interessats amb el tràmit d'informació pública, per decisió unilateral del Govern. I aquesta decisió s'ha pres amb la voluntat de fer efectiu el principi de transparència, però també de recollir aquelles observacions que el ciutadà, cercant la complicitat, com li deia, de la societat civil, ens doni per tal reactivar l'activitat productiva. Per tant, deixi'm que li digui, vostè ho sap, que aquest avantprojecte no ha estat ni aprovat pel Govern, i, per tant, pensi que encara tindrem temps d'incorporar-hi moltes coses.

Però nosaltres no volem dificultar el debat, i a tall d'això, deixi'm que li digui, senyor diputat, i deixi'm que li posi de manifest que la darrera legislatura més d'una trentena d'iniciatives legislatives promogudes pel Govern no es varen sotmetre al tràmit d'informació pública. Per tant, jo li demanaria que no ens acusés de

dificultar el debat, perquè, ans al contrari, jo crec que la urgència del moment marca l'excepcionalitat de la norma i és en aquest sentit que hauríem de treballar. Perquè, a més a més, si ens entretinguéssim posant pegues i dificultats insubstancials, amb baralles de campanar ideològic, jo crec que els ciutadans no ho entendrien, no?, perquè, vostè ho ha dit, fora del Parlament hi ha una gran majoria social que reclama que necessita canvis, i segurament, tot i que li reconec que aquesta llei no té cap vareta màgica ni farà miracles, però, estic convençuda, i li ho dic des de la plena convicció, que serà molt útil i que també ens ajudarà a donar confiança i a demostrar als ciutadans que no calen quatre anys per poder fer una llei, sinó que, ans al contrari, quan les circumstàncies ho requereixen, doncs, aquestes tiren endavant.

I aquesta és la voluntat del Govern amb aquesta Llei de simplificació, agilitat i reestructuració administrativa, perquè el que cal és disposar de les millors lleis possibles per anar tirant el país endavant, i si cal modificar coses que no funcionen, doncs, ho farem, tant si es tracta de lleis que s'hagin aprovat en la darrera legislatura com si s'han aprovat en anys anteriors. I li adverteixo que aquí hi han moltes, moltíssimes normes que es modifiquen que fan referència a governs en què hi havia Convergència i Unió, però és que els temps han evolucionat i, efectivament, les normes també ho han de fer. Per tant, les normes i els instruments, faci qui els faci, els inventi qui els inventi, si m'ho permeten, funcionin o no, és el nostre deure, el de vostès i el de tothom treballar perquè funcionin i perquè s'adaptin.

Acabo. Jo crec que és important, i ho dèiem abans, que generem confiança als emprenedors, a les persones disposades a crear llocs de treball, i també que siguem capaços des d'aquesta cambra de generar il·lusió. I si hem de debatre, doncs, sis-cents articles, des de la claredat i des de la democràcia, des de la transparència, els ciutadans han de veure en el seu Parlament que hi haurà la voluntat de fer-ho posant-hi tot l'esforç. I jo li asseguro, diputat, que des del Govern hi trobarà la mà estesa per intentar, doncs, arribar i cercar tots aquells acords que siguin possibles amb la seva formació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta. Per fer el torn d'interpel·lació, té ara la paraula el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. Senyora Ortega, gairebé em convenç, eh?: el passerell és una de les causes que estan afectant claríssimament la recuperació econòmica i que afecten l'agilitat administrativa; el fet que les motos puguin circular per la muntanya, també, i, per descomptat, que es pugui fer un ús privat d'instal·lacions públiques sanitàries està afectant clarament l'agilitat administrativa.

Senyora Ortega, siguem seriosos i rigorosos. Vostès han fet una llei per atendre –per atendre– els lobbys que els

han vingut a picar a la porta i després per privatitzar molts serveis. I aquesta no és una manera ni de governar ni de fer. Un govern té l'obligació de legislar, i tant!, però un govern té l'obligació de no fer nyaps, i més quan un nyap el que fa és atemptar contra les pràctiques democràtiques. Passar de set dies a quinze dies el tràmit per al·legar no és arreglar la situació, és fer un pedaç, és ficar un pedaç. I el que reivindicuem és que el que facin sigui tirar enrere el procés, perquè és inacceptable des del punt de vista democràtic.

Miri, jo no estic d'acord que vostès el que facin és fer que en el territori hi hagi menys protecció del medi ambient, ni estic d'acord amb la lògica de la privatització. Però això és el que legítimament haig de poder discutir, i no d'una sola..., no d'un sol tràmit, sinó amb la serenitat, amb la interlocució i amb la creació d'opinió de la societat i de la societat civil organitzada. I això és el que vostès no estan respectant.

Miri, avui es tracta de passar d'una democràcia purament representativa a una democràcia deliberativa. Jo els ho confesso, nosaltres tenim aquest objectiu. Però és que vostès el que fan és carregar-se fins i tot els tràmits i les formes de legislar que estaven preestablertes i que hem estat construint. Jo sé que aquesta crisi de segle XXI no es pot resoldre amb una democràcia de segle XIX o de segle XX, però és que vostès, permeti'm, amb aquestes maneres de legislar fins i tot van a un caràcter previ. Per tant, primer objectiu, que aturin el procés, no que facin un pedaç, no que posin un pedaç, que aturin el procés.

I, segon objectiu, que la Generalitat avanci, i avanci en tres línies: en participació de la ciutadania, directa; en transparència i accés a la informació, homologant-nos, per tant, a les millors pràctiques que existeixen a Europa, i en lluita contra la corrupció. I avui és possible acordar, senyora Ortega, impulsar l'elaboració, per exemple, d'una llei electoral catalana basada en els principis de proporcionalitat, pluralisme, sota el principi d'«una persona, un vot», que modernitzi l'Administració electoral. Avui és possible, en quatre mesos, aprovar un pacte anticorrupció que nosaltres reclamem des del primer dia d'aquesta legislatura i des de l'anterior. És factible!

Avui és possible iniciar de forma immediata els treballs per a la constitució de la ponència conjunta per a l'elaboració de la llei per la transparència i l'accés a la informació, i ho hem de fer. Hem fer pública, nosaltres entenem, la declaració de béns de diputats i diputades que així ho vulguin, per després reformar el Reglament del Parlament perquè la declaració de béns dels diputats i diputades sigui pública. Podem aprovar un projecte de llei de regulació i de foment de la participació ciutadana que estableixi procediments obligatoris de participació ciutadana en l'elaboració dels avantprojectes de lleis i de reglaments, i això d'acord amb l'Estatut.

Avui és factible regular la revocació de mandats de càrrecs electes mitjançant una consulta popular, amb totes les reformes legislatives que facin falta. Però si això ho està reclamant la societat, per què no ens hi posem a l'alçada? Per què no plantegem regular la prorrogació de les lleis mitjançant una consulta popular? Això,

senyora Ortega, és més democràcia. Per què no instem que el Govern de l'Estat faci una reforma de la Llei electoral, també, per garantir la proporcionalitat, el pluralisme, la transparència i fomentar la participació? Per què no aprovem una iniciativa reglamentària, ciutadana, per fer possible que la ciutadania pugui proposar reglaments que desenvolupin lleis?

Podria continuar amb tot un seguit de propostes que les portarem a aquesta cambra, i tant que sí!, però el que li dic, senyora Ortega, és que avui, si realment volem aprofundir en la qualitat de la democràcia, cal que comencem a treballar perquè aquests instruments tirin endavant.

Acabo ja, amb una última reflexió. Vostè sap que avui, en els carrers d'Itàlia, hi ha molta indignació, i que hi ha molt de malestar, que hi han governs que s'equivoquen, igual que hi ha governs que, a vegades, l'encerten, i tant!, però resulta que avui a Itàlia, perquè hi ha instruments de participació, això es pot expressar per part de la ciutadania, això es pot expressar per la via dels referèndums, això es pot expressar de múltiples maneres.

Des d'Iniciativa Verds i des d'Esquerra Unida el que li diem a aquest Govern és, en primer lloc, que el que no pot ser és que ens facin passar per l'adreçador, perquè ens estan fent passar per l'adreçador, dient-nos que aquesta llei per l'agilitat administrativa i la millora econòmica passa per fer les reformes que estan fent. No és veritat; és mentida, senyora Ortega, és mentida!

I, en segon lloc, els estem dient: «Fem reformes en profunditat per millorar i per aprofundir la nostra qualitat democràtica, perquè la democràcia representativa tingui instruments i elements de democràcia deliberativa, i perquè avui la demanda de la ciutadania –transversal– que cal millorar les formes de fer tingui aquests instruments que s'implementin.»

Senyora Ortega, aquest no és un debat ni d'esquerres ni de dretes, hi estic d'acord, és un debat de més democràcia o menys democràcia. I, si vostè coincideix amb mi, espero que la setmana vinent voti a favor de cadascun dels punts que li plantejarem. Si no, el que demostrarem és que, sent d'esquerres o sent de dretes, hi ha gent que, en l'aprofundiment de la democràcia és, permeti'm'ho dir de forma, vaja, molt *light*, tebi, o, de forma una mica més dura, que simplement li fa por l'aprofundiment de la democràcia.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula la vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies. Senyor Herrera, li agraeixo els seus comentaris. Ara, és allò de «demostrí'm què és democràcia i voti allò que jo vull», no? Doncs, potser aquí no, eh?

Però, bé, deixi'm que li digui una cosa. Miri, el Govern vol aprofundir en tot el que fa referència a qualitat de

mocràtica, sí, clar que sí. I, miri, em permetrà que li parli de dos grans eixos d'actuació en pro de la qualitat democràtica, un amb caràcter introspectiu, dos que és..., amb caràcter introspectiu, perquè aquest Govern està decidit a mirar cap endins i a analitzar i aprofundir en la transparència i en la qualitat democràtica de la mateixa organització de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

I per fer-ho només cal que miri vostè el Pla de govern per a la legislatura per comprovar que en tots i cadascun dels vuit eixos hi podrà trobar referències a la necessitat de disposar d'una administració més bolcada en la transparència, en el servei als ciutadans, etcètera; especialment, en l'apartat 7, en l'eix «Administració», es centra precisament a assolir una administració àgil, sostenible, al servei del ciutadà. I, per altra banda, també hi ha la voluntat de desenvolupar polítiques que assegurin la màxima transparència i la participació de la ciutadania en l'elaboració dels processos normatius que els puguin afectar.

I mirant cap enfora, doncs, la voluntat també de presentar davant del Parlament un nou projecte normatiu que reguli les consultes populars, ho vaig dir anteriorment, i que desplegui, sobretot, en la seva integritat, la totalitat de l'article 122 de l'Estatut de Catalunya, no? Es tractaria de regular no només les consultes populars no referendàries, sinó el conjunt de mesures de consultes que s'estableixen en el mencionat article del nostre Estatut. Aquesta és una llei ambiciosa, aquesta és una llei necessària i que necessita també de la participació de tothom, però és un dels projectes normatius d'aquesta legislatura, com ho és també la Llei electoral. I jo estic convençuda, i em dirà que sóc una optimista convençuda, però estic convençuda que podem arribar a un acord aquí a la cambra, no?

Però també combinar aquesta voluntat de voler augmentar la transparència i la qualitat democràtica, tant des de dintre de la Generalitat com des de fora. És en aquest sentit que hem creat, també, des del Departament de Governació, un programa d'innovació i de qualitat democràtica que té entre altres funcions la de coordinar les accions promogudes pels diferents departaments en matèria de qualitat democràtica. I és veritat que hi ha un projecte consistent en l'elaboració d'una possible llei de qualitat democràtica..., que, de moment, no ens ha convocat a ningú.

Per tant, jo crec que la voluntat de treballar-hi hi és i hi és per part de tots. Ara, posar en risc que la llei que pretén fer aquest Govern, una llei que pretén agilitzar l'Administració, que pretén racionalitzar-la i que pretén reactivar l'activitat econòmica, ultrapassa tots els límits de la qualitat democràtica, em sembla una barbaritat. Perquè, miri, com li deia jo abans, aquest avantprojecte de llei, que ja n'hem parlat i que ja el tenim tots, pensi que de moment no ha passat ni pel Govern i està, com els deia, a exposició pública, no? Clar, vostès ens demanen a nosaltres el que vostès no fan. Vostès, en més d'una trentena d'iniciatives legislatives, doncs, no varen fer aquest procés, i ara l'exigeixen. Per tant, escolti, nosaltres el fem, i el fem, doncs, perquè és una potestat del Govern fer-ho i perquè així ho ha cregut necessari. Ara, deixi'm dir-li –deixi'm dir-li– que la necessitat de

la situació econòmica i social que pateix el país requereix que aquest Parlament sigui un parlament molt actiu en aquest moment i requereix que no s'hagi de tramitar..., una llei, que en definitiva el que farà serà afavorir aquesta reactivació econòmica, s'estigui debatent durant mesos, mesos, i jo diria un any o dos anys.

Escolti'm, jo crec que tots hem de ser conscients de la responsabilitat que tenim; jo crec que tots, en aquest sentit, hem de veure què hi podem aportar a aquesta llei, des de l'acord, des de la discrepància, però jo crec que el que hem de fer tots possible és que la puguem debatre amb totes les garanties –amb totes les garanties–, per tal que tothom hi pugui participar, però sobretot intentant no dilatar en el temps una llei que, en definitiva, ens reclamen els ciutadans, que ens reclamen per promoure l'activitat econòmica i que és més necessària que mai.

El Govern tindrà la mà estesa, el Govern té la voluntat d'arribar a acords, però el Govern el que no pot fer és paralitzar i deixar passar el temps per tal de no dur a terme una llei que, en definitiva, necessita uns objectius que s'han de complir amb certa celeritat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable vicepresidenta.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de mobilitat (tram. 300-00060/09)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades..., el motiu d'aquesta interpel·lació, conseller, és plantejar-li els nostres interrogants sobre la política de mobilitat del Govern, sobre la política de mobilitat de la qual vostè és el responsable de l'impuls, del disseny, de les modificacions i també del seu finançament mitjançant el projecte de pressupostos que s'ha presentat aquí, al Parlament.

Li plantejarem avui no només referències al transport públic en matèria de finançament, sinó també a aquelles que fan referència al tema de grans infraestructures, especialment a una d'elles, vinculades a la mobilitat, evidentment, i també a aquelles que fan referència als acords de mobilitat en un territori específic, en el Maresme, que ja s'han tractat aquí, en aquesta cambra, però que és hora de començar a tenir algunes respostes.

Començarem primer per la lectura dels pressupostos, una lectura dels pressupostos..., ja discutirem, en parlarem en comissió, globalment i específicament, dels

pressupostos, però una lectura dels pressupostos, conseller, ens porta a veure que en matèria de finançament del transport públic anem enrere.

A vostè li va quedar un pressupost de 2.407 milions d'euros, globalment, d'inversió en matèria de transport públic, ja sigui per al funcionament de les estructures, que han de funcionar i han de fer-les funcionar, com per a inversions importants. Sobre això es fa una baixada, una baixada considerable, perquè el percentatge del 6 per cent, gairebé, de baixada del pressupost general són molts milions, des del punt de vista pressupostari. Però el que ens preocupa fonamentalment són alguns aspectes, que li passo a assenyalar.

Ens preocupa, per exemple, que els consorcis del transport del Camp de Tarragona, de l'àrea de Girona i de l'àrea de Lleida tinguin una baixada tan espectacular: el del Camp de Tarragona, disminueix un 23,73 per cent, el pressupost, gairebé 2 milions d'euros menys; el de l'àrea de Girona, un 22,73 per cent; el de l'àrea de Lleida, un 22,14 per cent. I són més greus, senyor conseller, perquè són estructures noves, tendres, que necessiten consolidació i que sobretot defineixen una política concertada, organitzada, estructurada a nivell territorial més enllà de l'àrea metropolitana, de l'àrea de l'ATM, de l'àrea metropolitana.

Com a conseqüència d'aquestes xifres, qui pateix, conseller? I aquí ve també una altra preocupació: tot el capítol de transferències a les administracions locals i el capítol de transferències a les empreses privades que han de fer el servei de transport de passatgers. I, per exemple, una altra xifra que nosaltres trobem realment molt seriosa –molt seriosa– és la disminució en matèria de transferències corrents del pressupost de la Direcció General de Transports i de Mobilitat en aquella partida anomenada «Empreses privades».

Les que van a entitats locals són preocupants, per què, conseller? Perquè, tot i que són quantitats minses, petites, ajuden a estructurar, a fer la micropolítica de mobilitat que necessitem a molts municipis de Catalunya.

Pel que fa a les empreses privades, la baixada és substancial: de l'any passat a aquest any la baixada és d'un 53 per cent en la transferència d'aquests recursos, 27 milions i mig d'euros menys en aquestes transferències a les empreses privades.

Sospitem, conseller, que vostè ha pogut parlar amb les empreses privades i dir-los: «Escolta'm, us pagaré a partir del 2012.» Amb la qual cosa és possible –ho sospitem, eh?, ho sospitem; vostè m'haurà de dir si és així o no, o què passa, eh?– que estiguem carregant el deute a les empreses; estem fent les empreses deficitàries. Amb un perill: amb el perill que puguin sostenir, aquestes empreses, els seus serveis. I amb un segon perill: el perill que, vostè ja ho ha dit a la cambra, s'ha de revisar el Pla de transport de viatgers de Catalunya; hi ha línies, eh?, ho va dir vostè, que segurament necessiten una revisió. I, per tant, el segon perill és la retallada dels serveis que teníem fins avui.

Pensi, vostè, que aquesta rebaixa pot indicar –pot indicar–, conseller, que vostè està traslladant el deute a

les empreses o que existeix l'amenaça d'una reducció radical de l'oferta de transport per carretera.

Però sospitem també en un altre tema. I faré una lectura molt breu de l'article 514, apartat b, de la llei òmnibus, aquesta llei de la qual es parlava abans per altres aspectes, però també en matèria de transports, en la qual ens trobem una autèntica perla que parla de l'amenaça que existeix sobre les empreses que treballen i les línies del transport de viatgers per carretera.

Què diu el 514, apartat b? Diu: «No es pot concedir, quant a concessions de línies, com a norma general, serveis regulars interurbans amb itineraris que coincideixen totalment o parcialment amb els del ferrocarril i que poden comportar una minoració no justificada del trànsit ferroviari», la qual cosa té una lògica, tindria una lògica, si el país estigués net i si haguessin de fer la construcció, ara, de les línies. Però fixi's vostè, conseller, que aquesta norma de la llei òmnibus, el 514, apartat b, és una bomba de rellotgeria sobre les empreses del transport i sobre el sistema actual de transport públic.

Jo li demano, i li ho demanarem també, però voldria sentir la seva explicació, que retirin de la llei òmnibus moltes coses, però aquesta en especial, perquè realment avui no ens podem donar el luxe de fer un canvi i una transformació substancial de l'actual oferta de serveis eliminant aquestes línies. Estic pensant que, per exemple, com que el ferrocarril de la Generalitat d'Igualada a Barcelona té línies i serveis, la Hispano Igualadina deixarà de circular entre Igualada i Barcelona, o que, des de Vilafranca del Penedès, també deixarà de funcionar el servei de transport de viatgers entre Vilafranca i Barcelona, i viceversa, perquè ja hi ha una línia ferroviària. Per tant, senyor conseller, pregunta que queda sobre aquesta taula en aquest sentit.

La política de les grans infraestructures. Llegim a la premsa, senyor conseller, que diu que el Govern paralitza el metro del nord de Barcelona fins trobar els diners. Per tant, tot allò del tram central de la línia 9 del metro, que és el tram fonamental per a la mobilitat de la ciutat de Barcelona, està paralitzat. Vostè declara en algun mitjà de comunicació..., que diu: «Mentre reparem les tuneladores, buscarem la fórmula econòmica per poder pagar-les.» Però acte seguit diu: «Però no vull sistemes extrapressupostaris.» Per tant, senyor conseller, ens haurà d'explicar quants anys pensa vostè tenir aturades aquestes obres.

El sistema extrapressupostari no és un sistema pervers. El va aplicar el seu partit quan estava al Govern. Nosaltres ens queixàvem dels tipus d'interès i del tipus de negociació que feien amb el mètode alemany, però no ens queixàvem que existís aquest mètode, perquè, si no, hi hauria obres, senyor conseller, que no es podrien fer. La línia 9 és una línia fonamental que relliga la mobilitat de la ciutat de Barcelona; aquesta línia que comunica la fira, les universitats i diversos sectors econòmics de la capital de Catalunya. Per tant, no ens ho podem permetre, senyor conseller, que això s'aturi. De Maragall a Camp Nou, passant per Lesseps, Sarrià i Zona Universitària impera el silenci; si ho escoltem no sentim res, perquè vostè ha donat l'ordre que això

no tiri endavant; qüestiona el sistema del finançament, però no tenim una solució. I el temps de manteniment de les tuneladores, senyor conseller, vostè sap que també és limitat. Per tant, ens haurà de dir com pensa donar solució a aquest tema.

Em referiré també, com a motiu, com a preocupació d'aquesta política de mobilitat sense rumb, al tema dels acords territorials de mobilitat. Als consorcis ho són, acords territorials de mobilitat. Però parlem del Maresme, precisament. En aquesta cambra el va interpellar el senyor Milà, també avui present, i vostè li va dir, li va respondre, diu: «Jo espero que tota aquesta ronda de converses» –23 de febrer– «ens permeti tenir un escenari prou clar perquè d'aquí a quinze dies la decisió que adoptem en forma de moció sigui una decisió que tingui el suport ampli d'aquesta cambra.» No sabem si ha fet la ronda de converses ni amb qui ha parlat. No va tenir sort el senyor Milà, perquè el grup majoritari va votar en contra d'aquella moció i, per tant, no ha prosperat. Però, en canvi, sí que aquesta cambra ha votat en comissió, senyor conseller, diverses propostes de resolució que diuen: donar continuïtat a l'acord signat entre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el Consell Comarcal del Maresme, i adaptar-ne l'execució a cada exercici pressupostari, i, dos, convocar la mesa de negociació de l'acord a què fa referència la lletra a per desenvolupar els objectius que té assignats.

El dia 20 de maig s'adreça vostè a l'alcalde de Mataró, a l'anterior alcalde de Mataró, i li diu que ho té tot en revisió –resposta que vostè ens dona en moltes ocasions a diversos temes que li plantejem– i que, per tant, serà informat quan es prengui una decisió. I, oh sorpresa!, ens trobem avui a la premsa que diu: «La Generalitat confirma que no es faran les rondes i els accessos de Mataró...», que és un dels tants punts d'aquest acord –un dels tants punts d'aquest acord–; diu: «La Generalitat confirma que no es faran les rondes i el secretari de Mobilitat del Govern, Damià Calvet, diu que no es faran de forma definitiva.» Unes obres, que havien estat adjudicades, 60 milions d'euros gairebé, l'octubre de l'any passat, vostès, des del desembre fins al juny de l'any 2011, no han mogut un dit perquè això funcionés.

A més a més, senyor conseller, com vostè bé sap i els diputats i les diputades saben, aquí hi ha una aportació de l'Estat, ja assignada, de 100 milions d'euros per a tota la mobilitat en aquesta zona del Maresme.

Volem saber què pensa fer, amb qui s'ha reunit, quan pensa convocar aquesta taula i si pensa o no..., o si és veritat aquesta notícia, o si vostè, amb relació als accessos de Mataró, pensa o no realment, senyor conseller, doncs, prendre aquesta decisió.

Tots aquests interrogants planen sobre la política de mobilitat del Govern. Espero, conseller, les seves respostes.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'ho-

norable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Labandera, senyores i senyors diputats..., bé, senyor Labandera, vostè m'ha fet una interpellació que, segons l'enunciat que va presentar el seu grup, bé, era terriblement genèrica, no?, sembla d'aquestes preguntes que se li fan al president sobre la situació política, i aquí hi pot entrar de tot: vostè em parla de mobilitat, i la mobilitat, allò, pot ser per carretera, per ferrocarril, per avió... En fi, escolti'm, jo havia preparat, doncs, unes línies generals de quins són els nostres criteris polítics, però en qualsevol cas, miri, m'estimo més i penso que vostè valorarà més que intenti respondre les qüestions que m'ha plantejat. Però ja dic d'entrada que no ho podré fer amb la minuciositat i amb el detall que vostè voldria, i amb la precisió, perquè entendra que és absolutament impossible que aquest conseller, doncs, domini al detall tot i cadascun dels aspectes que afecten la seva conselleria, que és una conselleria àmplia, i que ho pugui dominar sense previ avís.

Vostè es refereix inicialment al tema pressupostari i a més ho ha vinculat amb el que vostè ha dit «la revisió dels projectes», eh?; ha dit més o menys: «Senyor conseller, cada vegada que li demanem per un projecte, vostè em diu que l'estan revisant.» Doncs, miri, perquè entengui per què hem hagut de fer aquesta revisió. La revisió l'hem de fer perquè els números no quadren, simplement, i així de clar. És a dir, la previsió d'execució d'obres que em vaig trobar a la conselleria i els recursos que hi havien per al seu finançament ens conduïen a l'absurd, ens conduïen a un impossible, no quadra de cap manera. I, per tant, hem hagut de fer una reprogramació de tot allò que estava previst fer i quadrar-ho amb les xifres del pressupost; un pressupost, a més, que és molt dur, el d'enguany, per la restricció que l'afecta, però, a més, més dur encara és amb aquesta conselleria. Vostè ha parlat d'ajustos del 6 per cent. Escolti'm, suposo que devia estar pensant en el Departament de Salut o potser en el d'Educació; en aquesta conselleria l'ajust se situa en el 33 per cent, al qual hem d'afegir un 17 per cent més, que és allò que necessitaríem per pagar tots aquells compromisos adquirits l'any 2010 amb càrrec al pressupost, teòricament amb càrrec al pressupost 2010, però que no tenien consignació pressupostària. I per mi, per aquest conseller, pagar els deutes és una qüestió del tot prioritària, eh? I he hagut de reconèixer en aquesta tribuna, ho vaig fer, doncs, en el darrer Ple, que em queia la cara de vergonya, i ho torno a dir avui, pensar que a organismes com l'Agència Catalana de l'Aigua ens estem finançant en part amb càrrec als proveïdors.

És clar, és un pressupost ajustat. Si resulta que el pressupost de la Generalitat ha d'encabir totes les peticions que vostès ens fan aquí, no hi cabem..., bé, no hi cap, per descomptat, en el pressupost, amb una reducció, doncs, de més de 2.000 milions d'euros que hem fet, i allunyant-nos molt d'allò que els seus col·legues de Madrid, el Govern de Madrid, ens demana que hauria de

ser el dèficit que hauríem de retallar enguany i que el situen a la vora de 5.000 milions d'euros.

Hi ha hagut una baixada en les inversions en transport públic, evidentment, com hi ha hagut una baixada global. Una reducció de les aportacions a les autoritats del transport metropolità de Lleida, Girona i Tarragona; també és cert. Però també és cert que, mirin, la crisi és un problema, però la crisi també pot ser una oportunitat. I la crisi és una oportunitat per fer les coses més ben fetes. I amb les modalitats diverses de transport, la crisi econòmica és allò que ens ha de permetre poder racionalitzar els diferents modes. Tenim oferta de transport que no té acceptació ciutadana, eh?, i té una acceptació ciutadana que és tan mínima i tan a vegades testimonial que millor que la satisfem amb uns altres mètodes o amb uns altres modes de transport. Allò que a vegades, doncs, els alcaldes diem, no?: «Aquella línia d'autobús, si hi poséssim un servei de taxi a la carta cada vegada que un ciutadà la volgués utilitzar, ens estalviaríem molts diners.» Doncs, exactament, m'estic referint a coses com aquestes. I això és el que farem. És a dir, les autoritats del transport de Girona, Tarragona i Lleida només es veuran afectades en modes que tenen un ús molt baix. Li podria, ara, a continuació, fer la relació de totes aquelles millores que introduïrem en el transport urbà amb autobús arreu de Catalunya, però crec que aquest no era l'objecte de la interpellació. I suposo que agrairà més que doni resposta a les seves preguntes que no pas que faci una llista d'aquells guanys que inclourà aquest pressupost.

L'altra qüestió. S'ha oblidat, vostè, de l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona. No ha dit res. Ja l'entenc. Ja l'entenc, senyor Labandera. Perquè l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona, que finançem Generalitat, ajuntaments i Estat, ha rebut exactament l'any 2010 una aportació el 12 per cent inferior que l'any anterior per part de l'Administració general de l'Estat. Per tant, li demano el seu ajut per tal d'aconseguir que l'Estat no ens vagi rebaixant cada any l'aportació a l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona, perquè, és clar, si no ens dona diners l'Estat, ho haurem de pagar entre tots, que vol dir ajuntaments, Entitat Metropolitana del Transport i Generalitat, i anem bastant, bastant ajustats.

La llei òmnibus. Miri, vostès tenen un problema amb la llei òmnibus: se la miren malament –se la miren malament–, escolti; li han agafat mania d'entrada, li han agafat mania. (*Remor de veus.*) Sí. I vostès són un partit de govern. O sigui, ja n'hi ha d'altres que qualsevol cosa que sigui agilitar, fomentar, promoure determinades, doncs, activitats econòmiques els gira els seus esquemes mentals. Però no entenia que fossin vostès. Una llei que el que vol és agilitar i possibilitar que en aquest país sigui més fàcil fer coses positives, que sigui més fàcil crear empresa, que sigui més fàcil crear activitat econòmica, que, per exemple, siguem capaços de situar com a criteri general el règim de comunicació prèvia per obrir una activitat econòmica i no hàgim de passar necessàriament per la finestreta de l'autorització prèvia –ull, contràriament al que mana la Directiva comunitària de serveis, com sap vostè–, que institucionalitza el sistema de comunicació, simplement, i no d'autorització, i contrà-

ria, diguem-ne, a la més simple eficàcia, doncs, escolti, és una llei que al final pot tenir aspectes que són discutibles però és terriblement positiva. He dit «lleis» i ho he dit malament, perquè no és ni tan sols projecte de llei; no és un projecte que ni tan sols hagi passat pel Govern. Per tant, estem en el moment on tots vostès i la societat han de presentar propostes. Facin-ho. En comptes de deixar anar tantes crítiques, «i volen fer això i volen fer allò», diguin-ho, i en parlarem; estem en disposició de poder-ho fer. Però no contribueixin a la cerimònia de la confusió, perquè crec que no és bo.

Amb la línia 9, parlem clar. I, miri, permeti'm també que li ho digui. Escolti'm, ens hem trobat moltes sorpreses amb la calendarització de les obres del metro, línia 9, Sabadell, Terrassa... Hi ha hagut ocultació sistemàtica de terminis; ningú no sabia res. Als diputats de l'oposició –el senyor Rull, no sé si està aquí–, al pobre senyor Rull, que és un diputat més que treballador, eh?, li era impossible aconseguir les dates aproximades d'acabament o de realització de les obres de la línia 9, de metro de Sabadell o de metro de Terrassa. Escolti, aquesta és la realitat.

I nosaltres parlem clar. Jo he dit que tant amb la línia 9..., perdó, que tant amb Sabadell com amb Terrassa mantindrem els compromisos de l'anterior Govern: 2012 i 2015; ho repeteixo: compromisos de l'anterior Govern; no hem canviat res. Altra cosa és que fos que s'hagués comunicat públicament. Nosaltres ho hem dit, i ho hem comunicat; ho he comunicat a Terrassa i ho he comunicat a Sabadell.

La línia 9. El nostre objectiu en el tram fins a aeroport i Zona Franca està clar. I en els altres dos casos hem aturat les tuneladores per manteniment. Els ho explico i els ho dic així, clar. Perquè sap què passa? Que abans, per saber si les tuneladores funcionaven, el senyor Rull se n'havia d'anar allà i parlar l'orella, eh?, vejam si estaven funcionant o no. (*Veus de fons.*) No, no, escolti, senyora Prados, que és així, que no els ho explicaven –que no els ho explicaven–, que no els ho deien, que era secret –que era secret. Miri, escolti, si no els ho explicaven a vostès tampoc, doncs, encara el problema és més gran, no? Però no ho explicaven. Nosaltres això ho expliquem, nosaltres ho expliquem.

Aleshores, senyor Labandera, sistemes extrapressupostaris: s'han acabat –s'han acabat. I sap per què s'han acabat? Per responsabilitat. En aquest moment Catalunya –que no jo– tenim compromesos pagaments fins l'any 2044. I òbviament no seré conseller el 2044, ni tan sols sé si seré ciutadà d'aquest país o membre d'aquest col·lectiu que se'n diu la humanitat, no ho sé, però en tot cas el que no vull és que els que en aquell moment siguin ciutadans de Catalunya hagin de pagar una hipoteca que els hàgim deixat nosaltres.

Sap vostè el que representen els pagaments diferits en el pressupost del Departament de Territori i Sostenibilitat d'enguany? Més del 40 per cent del nostre pressupost. L'escaig l'hi deixo pel dia que comparegui en la comissió; aleshores l'hi explicaré. Més del 40 per cent! La Unió Europea ens diu: «No us passeu del 10 per cent que prendreu mal.» Portugal ha pres mal perquè ha fet molta obra

sense capacitat de finançar-la, i aleshores ha hagut de recórrer a mètodes d'aquests originals. Per tant, no podem recórrer a aquests sistemes; hem d'anar a endeutament bancari, hem de buscar altres vies, però no pagaments diferits. Ja s'ha acabat això de vendre's estacions; no ens vendrem estacions per continuar fent túnels.

I per últim, el consorci del Maresme. Jo li vaig dir, senyor Labandera, i li vaig dir al senyor Milà, que avui està aquí, que parlariem amb tothom. Ho vam fer. Vaig parlar amb l'alcalde Baron, amb el regidor Bassas, amb el president del consell comarcal, Josep Jo, amb el senyor Mas, Lluís Mas, de la plataforma. Però, escolti'm, també vaig dir que hi havien unes eleccions municipals i que havia de parlar amb els nous responsables del govern del territori. Ara ho haig de fer. Des de dissabte tenim un nou alcalde a Mataró; espero que em confirmin qui serà el president del consell comarcal, i no dubti que posarem fil a l'agulla, parlarem amb ells i ens posarem d'acord i comunicarem quina és la nostra decisió final.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Senyor Recoder –gràcies, president–, conseller, jo sóc mestre d'escola, i vostè s'ha comportat com aquells nens que no saben la lliçó i es posen agressius o busquen culpes fora. (*Remor de veus.*) Vostè venia sense informació, conseller. Ho ha reconegut; diu que no ha portat informació. I després ha començat amb aquesta andanada sistemàtica d'atacs a l'anterior Govern, etcètera.

Jo el que li dic és que són realitats. I li he fet preguntes molt concretes, senyor conseller. I no voldria tampoc frivoltzar-li el debat, però vostè no m'ha contestat pràcticament a res. Perquè, miri, vostè li diu... Comencem pel tema del Maresme, per exemple, no? Vostè li diu al senyor Milà: «En quinze dies haurem parlat amb tots.» Allò és el 23 de febrer; quinze dies són principis de març. Convergència i Unió, amb alguna altra ajuda inestimable, eh?, tomba la moció sobre el Maresme. I vostè el 20 de maig, dos mesos després, escriu al senyor Joan Antoni Baron, li diu: «La qüestió de la ronda de Mataró, com les d'altres projectes que s'havien encarregat amb anterioritat a la constitució de l'actual Govern de la Generalitat, s'haurà d'ajustar d'acord amb la conjuntura econòmica.» Resposta extraordinària de puntualització; una obra encarregada amb un valor de 60 milions d'euros i amb uns diners finalistes que vostè no ens diu on són.

El que passa, que vostè té un problema, senyor conseller, que li ho hem advertit en comissió i des d'aquesta tribuna: vostè té una conselleria amputada. Vostè ha de compartir tot el paquet de la política de mobilitat d'aquest país amb altres dos consellers: amb el senyor Mas-Colell i la seva deriva ultraliberal, i amb una

espècie de semiconseller, que és el senyor Gordó, que és el que li ho licitarà. Per tant, vostè no té capacitat de decisió. I vostè no sap, perquè no m'ho ha dit, eh?, o m'ho dirà ara –jo estaria content de marxar avui amb una única resposta, miri el que li dic–, què ha passat amb els diners finalistes que l'Estat va deixar per a aquest programa? Són finalistes, no és una cessió... (*Veus de fons.*) No, no, no se'n van gastar. No és una cessió, perquè no es poden gastar. Això un interventor, de la Generalitat ni de cap departament, no ho permet. I vosaltres ho sabeu, això; ho sabeu. Ara, senyor conseller, vostè m'ha de contestar sobre les coses que jo li pregunto, i aquesta no té resposta.

I la qüestió està: els enllaços a Mataró, els farà o no els farà? Vostè ratifica aquestes paraules que diu la premsa que diu el senyor Damià Calvet? Les farà o les farà? Possiblement, si no les fa, farà content algun diputat d'aquest hemicicle. Perquè el candidat del seu partit, el candidat del seu partit, del partit del senyor Recoder, va fer campanya sobre aquest tema, i de tots és coneguda la posició que té sobre aquesta qüestió. Ara, de totes formes... I alcalde actual, eh?, i alcalde actual. Però, de totes formes, vostè ha de dir: les farà o no les farà? I on són els 100 milions? Que els té Mas-Colell, els 100 milions, i està pagant altres coses? Digui-ho. Aquesta és la qüestió que és la clau en aquestes coses, i no podem seguir amb una cerimònia de la confusió. Aquesta és la qüestió important. Vostè té una conselleria amputada i li falta capacitat de decisió, li han tret l'òrgan important de decisió, de control de les obres.

És interessant que em tregui el tema del ferrocarril de la Generalitat de Terrassa, perquè el senyor Rull va anunciar el maig del 2012; vostè li va dir a l'alcalde de Terrassa, també, que sortirien el primer trimestre del 2012, que s'acabarien aquestes obres, i en la resposta escrita que em dona a mi em diu «al llarg del 2012», que, senyor Recoder, vostè deu saber que «al llarg del 2012» es pot convertir, pel que diu algun tècnic de la seva casa, és a dir, de la casa que vostè governa, que és el departament, que pot ser ben bé el 2013.

L'altra qüestió important, sobre la línia 9. Miri, el que jo li plantejo és: vostè no vol recórrer al sistema extrapresupostari per acabar el tram central de la línia 9, que és el fonamental per a la mobilitat de la ciutat de Barcelona, és el gran avenç per a la ciutat de Barcelona. I una qüestió que és important: jo hipoteco el capital públic però li deixo a la ciutat de Barcelona resolt un tema important de mobilitat per uns quants anys? És una hipoteca, deixar a la gent escoles i instituts nous, hospitals, sistema ferroviari i un sistema de metro més complet, és una hipoteca, o és una inversió que els llege, és una herència bona que li deixo a la gent? Aquest és un element de reflexió final que vostè hauria de fer.

Després em planteja, diu: «Oferta de transport públic que no té satisfacció pels ciutadans.» Té raó; és possible que hi hagi alguna qüestió d'aquest tipus. Però sap què passa? Que alguna de les ofertes, alguna de les ofertes en què pot passar, aquelles que es poden substituir per un servei de taxi, és en municipis molt petits, i jo li he parlat de línies importants.

I sobre la nostra animadversió a la llei òmnibus. Jo crec que vostè no s'havia llegit el 514.b. I el disculpo, perquè és una llei molt complexa. Jo tampoc me l'he llegida tota, eh? Però he llegit allò que correspon al meu negociat parlamentari. I vostè no sap el que diu el 514.b, perquè no parla de promoció econòmica, eh? El que diu és: «Aquelles línies que són paral·leles al tren no es poden concedir.» Això no és promoció econòmica; això és desastre econòmic, en tot cas, per a les empreses concessionàries del transport públic. Parlem amb elles, eh? Parlarem amb elles, i els direm a veure què en pensen. Alguns estan demanant hora als grups parlamentaris per explicar els efectes de la llei òmnibus pel que fa al transport a les seves empreses. Per tant...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí, senyor president; gràcies, de seguida acabo. Una cosa importantíssima, conseller: jo vull una informació precisa. I a més a més li presentarem una moció, una moció que el que vol és justament impulsar les polítiques de mobilitat del Govern, perquè no les podem distingir del conjunt de desesperació comptable que és el seu discurs en moltes ocasions.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Senyor Labandera, miri, senyor Labandera, jo li haig de confessar una cosa. Clar, jo sóc diputat d'aquesta cambra des de fa uns mesos, no?, i ho havia estat fa uns anys, i en el seu moment havíem compartit escó a la Comissió d'Infraestructures, en aquell moment; crec que la portaveu del seu grup era la senyora Tura, eh?, en sembla recordar. Jo a vostè el recordava com un diputat treballador –ho dic seriosament, eh?–, un diputat que dominava els temes, un diputat que s'esforçava i que feia la seva feina i que la feia bé. I ara, quan he tornat a aquesta cambra, m'he trobat el mateix diputat; segurament amb els anys tots hem madurat i tots hem canviat. Per tant, vagi per davant el meu respecte per la seva feina, la valoro moltíssim, ho dic molt seriosament. I és per això, també, que, davant d'una interpel·lació que vostè em fa sobre política de mobilitat, que jo què sé, potser em podia preguntar per l'aeroport d'Alguaire, és que..., què vol que li digui, no?, o podria haver preguntat sobre el tren de la Pobla..., bé, és clar, ho he de saber tot, però diguem-ne que puc tenir una certa dificultat amb la precisió.

Jo porto un discurs aquí molt ben travat; porto un discurs molt ben travat sobre les prioritats del transport, i no li n'he llegit ni una coma –no li n'he llegit ni una coma. I ho faig per respecte a vostè i perquè penso

que els diputats s'ho mereixen, i més un diputat que hi posa molt d'esforç, no? Aleshores també li demano que ho valori, eh? Ja sé que no li he respost totes les preguntes amb la concreció que vostè voldria, però em comprometo a fer-ho en el moment, doncs, que determinem que és el millor. I en tot cas, l'última setmana, no sé si el dia 29, que vinc a la comissió a explicar el pressupost, i vindré acompanyat dels secretaris de la conselleria i vindré acompanyat dels directors generals, i allà hi haurà tota la intel·ligència de la casa que estarà a la seva disposició i a la dels altres diputats.

No tingui cap mena de dubte que qui dirigeix la política de mobilitat d'aquest país a nivell de la Generalitat, perquè en política de mobilitat hi tenen molt a dir, per exemple, altres administracions, ajuntaments i també Administració general de l'Estat, és el Govern de la Generalitat de Catalunya..., és, perdó, dins del Govern de la Generalitat de Catalunya, el meu departament, el departament que a mi m'ha tocat encapçalar. Que la licitació estigui ubicada en una empresa que nosaltres, diguem-ne, vicepresidim? Molt bé. Però, escolti'm, la direcció és nostra, de les obres que es fan, no les decideixen allà, ni les decideix cap altre conseller; és un tema que no és menor i per tant és un tema que és objecte sovint de debats dintre del Govern de la Generalitat, com no podia ser d'altra manera.

On estan els diners de la ronda de Mataró i la ronda del Maresme? Doncs, estan allà on havien d'estar, no estan a cap un altre lloc; estan allà, en el mateix lloc. En un cas estan a Madrid, perquè recorda, vostè, que el que hi ha és un compromís que a canvi o a mesura que es vagin presentant projectes aniran arribant a Catalunya. I en l'altre cas, ronda de Mataró, els projectes ja estan fets, ja està fet, l'obra està licitada i està adjudicada, i, per tant, estan aquí, a Catalunya, a disposició d'aquesta obra o del que decidim.

Ara, ha d'entendre que nosaltres hem d'acabar de parlar amb els nous representants territorials del Maresme. Si l'alcalde de Mataró fos el mateix que havia estat fins ara, jo tinc molt clara quina és la posició del senyor Baron. N'hem parlat, i n'hem parlat diverses vegades, i hem intercanviat opinions, i jo li he expressat els meus dubtes, li he expressat els meus dubtes que són els mateixos que vaig expressar des d'aquesta tribuna el dia que el senyor Salvador Milà em va plantejar la interpellació. Ara n'hauré de tornar a parlar amb l'actual alcalde, perquè, des de la posició institucional que jo ocupo, el meu interlocutor natural, lògic, normal i vàlid era l'alcalde de Mataró, no era el cap de l'oposició –no era el cap de l'oposició–; el meu interlocutor, qui fixava la posició, era l'alcalde de Mataró i no era el senyor Mora, que ara sí que la fixarà o m'ajudarà a fixar-la com a nou alcalde de la ciutat.

I, per últim, escolti'm, la pregunta que vostè ha fet sobre si és bo fer escoles, fer comissaries, fer hospitals, fer obra pública, encara que sigui amb càrrec a endeutament, és una pregunta que jo m'he fet moltes vegades. I fixi's que quan critico l'excés de pagaments diferits dedicats al finançament d'obra pública, sempre afegeixo la cua, dic: «Escolti...»; d'obres públiques que estan ben fetes, eh?, i ara d'aquí a uns dies inaugurarem el Palamós - Platja d'Aro, que espero que ens

hi acompanyi, o l'últim tram del Vic-Ripoll, que espero també que vostè ens hi acompanyi, conjuntament amb el portaveu del seu grup parlamentari, que va ser, doncs, en la mesura de la seva responsabilitat, impulsor d'aquest projecte.

Però el tema no és si n'hem de fer, sinó quanta n'hem de fer i quina càrrega podem suportar? El tema, per una família, no és comprar-se el pis, eh?, el tema és saber si el pis que es compra, que aquesta és la gran decisió, és un pis que anirà, portarà al costat una hipoteca amb unes quotes mensuals que podrà pagar o no. Aquesta és la pregunta que es fan les famílies: «Podré pagar les quotes de la hipoteca o no podré pagar les quotes de la hipoteca?»

Doncs, miri, la hipoteca que en aquest moment té el Govern de Catalunya i concretament aquest departament és una hipoteca que tenim moltes dificultats per pagar-la, i la pagarem, perquè és prioritari, perquè sabem que, si deixem de pagar als bancs, s'ensorren moltes coses, i, per tant, això, que ningú no dubti, que no ho deixarem de fer, però és una hipoteca gran que ens obliga a buscar altres sortides per poder fer aquestes obres que són necessàries, i coincideixo amb vostè en la seva importància.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió i la reprendrem aquesta tarda a les quatre, amb el punt dotzè de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a les quatre i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió plenària amb el punt dotzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques medambientals.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques medambientals (tram. 300-00061/09)

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, honorable conseller, diputades, diputats, fa aproximadament mig any que vostès governen el país. Sis mesos de govern, i la lletania més habitual per part de tots vostès és queixar-se del tripartit d'esquerres que ha governat el país o queixar-se de Madrid. Però i la seva acció de govern? Jo crec que n'hem de començar a parlar també, eh? Vull dir, de polítiques ambientals, ben poca cosa en aquest primer balanç que podem fer. No tenim ni un senyal –o ben poquets– de cap on volen portar la seva actuació de govern en aquest camp. De fet, tenen dividida en diverses conselleries aquesta acció, amb la qual cosa es fa difícil o més complex el seu seguiment. I sobretot no sabem quines són les orientacions a mitjà i llarg termini en matèria de polítiques ambientals i de sostenibilitat del Govern de Catalunya, perquè, en tot cas, a curt termini, malgrat les emfatitzacions que de tant en tant alguns de vostès fan en el sentit que són els més ambientalistes que hi ha a Catalunya, que són uns ambientalistes convençuts –cosa que jo no seré el que ho posi en qüestió–, els fets no acompanyen aquestes paraules.

Alguns exemples. Les abaixades pressupostàries en polítiques de sensibilització ambiental tenen una abaixada important, si les comparem amb el passat recent, no?, una abaixada mitjana de prop del 20 per cent; fins i tot, en algun cas, superiors a aquests percentatges, com per exemple les destinades a les polítiques de protecció i conservació del medi natural, fent l'agregació de les partides que corresponen als dos departaments que controlen aquesta matèria.

Nosaltres creiem que s'ha de considerar el medi natural com una infraestructura bàsica del país, perquè un país de qualitat ha de considerar el seu territori, doncs, des d'aquest punt de vista. Volem preguntar al Govern, volem preguntar al conseller si tenen previst, al llarg dels propers mesos, l'elaboració d'una llei de la biodiversitat i el patrimoni natural de Catalunya. Perquè, fent un seguiment de la compareixença que vostè va fer a la Comissió de Territori i Sostenibilitat i escoltant el conseller d'Agricultura i Medi Natural també en la seva compareixença, aquesta és una qüestió que no és que no ens quedés clara: és que no en tenim notícies.

I parlant de qualitat de país, no?, un país com el nostre, Catalunya, que és un receptor molt important de turisme, es pot permetre que els mesos d'estiu deixem de recollir els sòlids flotants del nostre litoral? Des de tots els punts de vista, és un fet, des de la nostra percepció, increïble.

I sabent, com vostès saben, com ho sabem tots, que la regió metropolitana de Barcelona té uns índexs de contaminació per sobre dels llindars permesos per la Unió Europea, excepte en aquella mesura que van adoptar a l'inici de legislatura, contradient alguna de les seves propostes electorals, i que va anar cap a la flexibilització de la velocitat a les entrades i sortides de Barcelona, encara no coneixem com pensa encarar el Govern aquest problema, que ho és –de contaminació atmosfèrica– no només en termes ambientals, sinó també de la salut de les persones. Quines mesures pensa adoptar el Govern per evitar les sancions de la Unió Europea?

Però jo el que li vull preguntar és sobre quelcom que des del nostre punt de vista, des del Grup Parlamentari Socialista, constatem vital per a Catalunya i per al seu desenvolupament econòmic, tant des del punt de vista de la creació d'empreses, de la generació d'ocupació, com també en termes d'innovació i de noves tecnologies. Les polítiques de sostenibilitat, és cert, són transversals; tan cert com és això, al seu departament li correspon l'impuls de la definició de les polítiques i d'aquesta mateixa transversalitat. Tothom ho diu: estem davant d'un nou paradigma econòmic, en el qual estan transitant tots els països del nostre entorn i en què Catalunya també ha de ser present.

Les polítiques ambientals, des del nostre punt de vista, les polítiques de sostenibilitat, han de ser, seran un vector clau de futur, un vector econòmic de primer ordre, un vector que possibilitarà el creixement econòmic dels països, un vector que contribuirà o ha de contribuir a Catalunya a la reindustrialització i l'impuls de sectors emprenedors en el camp tecnològic. No sabem res de quina serà l'estratègia per al desenvolupament sostenible de Catalunya en l'horitzó 2020-2025, cap allà on els vol portar el seu Govern, quines propostes ens fa.

Vostè sap, senyor conseller –aquest matí, a una pregunta d'un diputat de la majoria, vostè s'hi referia–, que per limitar l'augment de la temperatura per sota dels dos graus es necessiten polítiques per reduir els nivells d'emissió de gasos d'efecte d'hivernacle. I això passa per actuar en sectors que són prioritaris, que impliquen el 80 per cent d'aquestes emissions: el sector de la generació elèctrica, el sector de la mobilitat i el sector dels edificis.

Després del desastre de conseqüències inimaginables a Fukushima, hem de repensar el paper de l'energia nuclear, tornar a avaluar els riscos residuals de l'energia nuclear, i vostès saben –nosaltres així ho creiem– que l'element clau en el subministrament d'energia en el futur és la contínua i ràpida expansió de les energies renovables a Catalunya. No coneixem la posició del Govern. S'atreviran a fixar l'objectiu...? Avui m'ha semblat que podíem anar en aquesta direcció, però volíem que hi haguessin concrecions en aquest sentit, no? També ens esperarem a la presentació per part del conseller de torn del Pla d'energia de Catalunya, o d'aquesta modificació que volen fer; però s'atreviran a fixar l'objectiu de producció bruta en un 30, 35 per cent, com ja s'han plantejat Alemanya o Califòrnia, per a l'any 2020? Passarem de la retòrica a les accions reals? Perquè el sector de l'energia, sobretot el sector de les energies renovables, obre oportunitats per a la competitivitat econòmica i tecnològica, noves oportunitats d'exportació de les nostres empreses, de noves tecnologies i productes; en definitiva, un objectiu que segurament compartirem tots plegats, que és la creació, també, d'ocupació.

Però les polítiques de sostenibilitat no s'acaben aquí o, més ben dit, les oportunitats econòmiques de les nostres indústries no s'acaben aquí. El Govern, en aquesta revisió i en aquesta política de sostenibilitat i de canvi climàtic que m'ha semblat escoltar aquest matí –i en tot cas li demanem concreció–, promourà en els sectors industrials que disposen de documents

Bref l'adaptació a les millors tecnologies possibles, per fer-les competitives en el nostre entorn industrial? Hi ha algun pla en aquest sentit? Elaboraran algun projecte com a govern per tal que aquestes indústries, que tenen un pes molt important en l'economia catalana, no quedin obsoletes i puguin competir en l'entorn, ja no només dels països..., els vint-i-set països de la Unió Europea?

La transició cap a una economia més moderna i tecnològicament més sostenible..., sectors com el de l'aigua o el de la gestió de residus tenen una gran importància, no tan sols pel que fa a la seva gestió –que d'això en parlarem algun altre dia–, sinó també en el disseny de productes, sobretot en el camp dels residus, per reduir-ne la generació.

Senyor conseller, la superació de la crisi té diversos fronts oberts, que necessiten canvis i valentia política. Li volem demanar, volem que ens expliqui quina és l'estratègia del Govern de Catalunya, de l'actual Govern de Catalunya, per un desenvolupament sostenible del nostre país.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyora presidenta, senyor Terrades, senyores i senyors diputats, bé, molt bona tarda. Bé, senyor Terrades, vostè m'ha fet una interpellació amb un títol, doncs, diguem-ne, que dóna molt de si, eh? Com li comentava aquest matí al seu company de grup, el senyor Labandera, permet un discurs, diguem-ne, molt extens i, si més no, fins i tot podria ser molt dispers. Jo miraré de centrar-me, no?, però vostè m'ha fet un plantejament de les polítiques mediambientals en un sentit ampli, i en un sentit tan ampli que transcendeix el que és estrictament la competència fonamental d'aquest departament amb la direcció de les polítiques ambientals del nostre país, i afecte també, doncs, àmbits col·laboratius amb el Departament d'Empresa i Ocupació, específicament en el tema de l'energia, o el Departament d'Agricultura, específicament en el tema de la gestió dels parcs naturals.

En primer lloc, li haig de dir: escolti'm, no pensi que nosaltres estem únicament obsessionats i tenim com a únic argument la queixa de l'anterior Govern, o el retrovisor, o allò que abans en deien vostès «victimisme»; ara ja no en diuen «victimisme», no?, però recordo que parlaven de victimisme cada vegada que ens queixàvem dels incompliments de Madrid. Escolti'm, el mínim, eh?, i cap ganes d'estar pendents dels uns i dels altres, en absolut. Escolti, nosaltres som gent pràctica, que anem per feina, i tenim ganes de fer que aquest país, doncs, pugui vèncer i pugui passar amb nota els reptes que en aquest moment té realment plantejats. Ara, entendre també que és evident que a vegades, doncs, sobta sentir per part de vostès algunes

acusacions, quan són acusacions que, si tenen un fonament, és simplement amb unes polítiques que ens hem trobat i que hem de reconduir, que hem de modificar o que hem d'acceptar.

Em diu també que no he parlat de polítiques ambientals o que no coneixen gaire quines són les nostres intencions en polítiques ambientals. Li recordo, senyor Terrades, que a la primera compareixença extensa que vaig fer davant de la comissió vaig parlar, i molt, de polítiques ambientals. En vaig parlar molt, vaig dibuixar el que serien les línies mestres d'actuació d'aquest departament, i penso que vam poder tenir un debat, doncs, amb tots els grups polítics, que potser no va ser tan extens com haguérem volgut, perquè havíem de parlar també de tema d'infraestructures, havíem de parlar de política territorial o havíem de parlar d'habitatge, però Déu n'hi do, els intercanvis que vàrem arribar a tenir, els consensos que, si més no de paraula, vàrem arribar a bastir, i també les discrepàncies que vàrem arribar a evidenciar amb alguns grups de la cambra. Però, miri, permeti'm que li esmenti alguns dels temes que a nivell de planificació en aquests moments són objecte de la nostra dedicació.

El Pla d'energia i canvi climàtic. Aquest matí l'he esmentat així de passada, i em sembla que és un pla especialment important, perquè estem parlant del nou Pla d'energia del Govern de la Generalitat, que lidera el Departament d'Empresa i Ocupació, però que enguany no és només un pla que té per objecte garantir l'abastament segur, energètic, d'aquest país els propers anys, sinó que és un pla que treballa en l'horitzó del 2020, també, a transformar la política energètica en una política que compleixi aquells objectius que aquest matí, doncs, en parlàvem amb el senyor Espadaler, aquells objectius als quals ens hem compromès, com a membres de la Unió Europea, fins a l'any 2020. Per tant, integració de la política energètica i de la lluita contra el canvi climàtic és un dels eixos fonamentals de la política d'aquest departament que penso que val la pena, doncs, subratllar.

En segon lloc –ho he esmentat aquest matí, però vull tornar-ho a fer aquesta tarda–, tenim un pla de mitigació del canvi climàtic, un pla que afecta aquelles emissions difuses que no estan dins del pla de comerç d'emissions de la mateixa Unió Europea, que nosaltres estem adaptant per al període 2013-2020. És un pla que és important i que abraça molts fronts, perquè quan parlem d'emissions difuses, a diferència de les que estan dins de la normativa de comerç, com poden ser aquelles cent setanta instal·lacions i escaig que tenim detectades, sigui cimenteres, sigui indústria ceràmica, sigui siderúrgiques, doncs, que les tenim, ho repeteixo, molt ben identificades, aquí estem parlant ni més ni menys que dels tubs d'escapament dels vehicles a motor, que utilitzen combustible fòssil, o del gas metà, que genera la descomposició dels residus orgànics. Per tant, és un pla d'una gran complexitat, però en el qual, ho repeteixo, estem treballant i ho estem fent, crec que d'una forma, doncs, molt ben orientada.

Del Pla de qualitat de l'aire, pel qual vostè em demanava, doncs, vull donar-li alguna explicació més. Nosaltres el mes de gener vam prendre una decisió,

que era modificar una de les setanta mesures del Pla de qualitat de l'aire de Barcelona i una quarantena de municipis de l'entorn. Però vàrem explicar alhora i ens vam comprometre que immediatament començàvem a treballar en un pla d'abast global, amb una revisió del conjunt de mesures. Bé, això està ja en una fase d'elaboració molt avançada, ho estem fent amb la col·laboració dels principals experts del nostre país en la matèria, tant aquells que poden estar més d'acord amb les mesures que pensem aplicar o que voldríem aplicar com aquells que han estat més crítics amb la mesura que vàrem eliminar el mes de gener. Tindrem una proposta del pla finalitzada a finals d'aquest mes, eh?, a finals del mes de juny; per tant, és una cosa que va de dies. El sotmetrem a consideració dels experts, i a partir d'aquí ja podrem iniciar-ne la tramitació formal, i, òbviament, doncs, vostès tindran l'oportunitat de dir-hi la seva.

I tornant, allò, deu metres enrere, permeti'm també que insisteixi que en la qüestió del canvi climàtic, tant del Pla d'energia i canvi climàtic, com el Pla de mitigació, com les altres iniciatives que volem adoptar, som coneixedors que és difícil poder complir els objectius de la Unió Europea sense una implicació molt estricta de tot el territori i molt àmplia. Es va iniciar, ara fa dos anys, allò que se'n va dir «el pacte d'alcaldes contra el canvi climàtic», un pacte a nivell europeu on Catalunya i especialment els municipis de la demarcació de Barcelona, doncs, s'hi varen apuntar d'una forma massiva, instats també per la Diputació de Barcelona, que en aquest sentit va fer una magnífica feina. La nostra idea és continuar impulsant la presència dels nostres ajuntaments en els òrgans d'aquest pacte i, a més, poder tenir una col·laboració molt directa amb ells, per tal d'avançar en l'assoliment dels objectius, perquè està clar que, quan parlem de les emissions difuses, si no aconseguim una implicació dels ajuntaments, doncs, malament anirem.

M'insisteix vostè en una qüestió que és constant en el seu grup. Però, senyor Terrades, li ho dic sincerament, després del debat que hem tingut aquest matí o que vam tenir ahir en el tema de pressupostos, escolti'm, ja no cal venir cada vegada que pugen a la tribuna a insistir que «escolti, que en això han abaixat també el seu pressupost un 20 per cent». És que hem abaixat el pressupost en tots els àmbits i en tots els departaments d'aquest Govern, en tots i cadascun d'ells. Per tant, escolti'm, és un argument que el trobo una mica gastat. Vostè és lliure de dir el que vulgui, però sí, efectivament, hi ha hagut una baixada pressupostària. És clar, si hi han menys recursos, doncs, què hem de fer? No tenim altra solució que fer-ho. I, òbviament, hem prioritzat, com ja he dit una vegada i ho torno a dir en aquest moment, hem prioritzat que les baixades, doncs, diguem-ne, més febles siguin en aquelles conselleries que tenen una acció més directa en allò que en diríem «la garantia de la cohesió social en aquest país».

La situació de l'Agència Catalana de l'Aigua és una situació dramàtica. Vaig tenir ocasió fa uns dies de tenir una interpellació, de respondre a una interpellació des d'aquesta tribuna. Però vostè s'ha referit al tema del litoral. Doncs, permeti'm que li digui, més clar impossible: l'Agència Catalana de l'Aigua només –només–

pot garantir que desenvoluparà aquelles funcions que té assignades per llei. I això és: el subministrament en alta i la depuració de les aigües residuals. Tota la resta, tot això ho deixarem de fer. Tot, absolutament tot. Farem allò que ens marca la llei.

Aleshores... I per què no ho farem? Per falta de ganes? No, no, escolti, perquè no tenim recursos, simplement no podem –no podem. No estem pagant els proveïdors. Si no estem pagant els proveïdors, com vol que contractem barques per netejar la platja? També li diré una altra cosa: amb la feina que s'ha fet els darrers anys de neteja de les lleres dels rius, tenim constatat que les aportacions, diguem-ne, de brutícia –perquè tots ens entenguem– en el mar, des de les lleres, que són el principal aportador, han baixat una barbaritat. Per tant, el tema no és tan greu.

Totalment d'acord amb vostè també que el sector de l'economia verda és un sector de futur, hi creiem sincerament. I, fixi's, és per això que estem fent l'impossible per desencallar el mapa eòlic. Ara no vull entrar en per què se'n ha produït...

La presidenta

Senyor conseller, ha d'anar acabant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...–ara acabo, ara mateix, senyora presidenta–, per què ens ha passat el que ens ha passat. Però posar Catalunya allà on pertoca amb la generació d'energia elèctrica d'origen eòlic és un dels objectius que en aquest moment s'ha plantejat aquest Govern, tant en matèria de polítiques mediambientals, com en política energètica, com en política industrial. Estem fent accions importants també per promocionar el vehicle verd. Estem treballant a fons per millorar les xarxes de transport públic en el nostre país. Estem implicats a complir els objectius de la Unió Europea en el que és la generació d'energia elèctrica d'origen renovable, etcètera.

Senyor Terrades, m'agradaria també parlar-li de la darrera part de la seva intervenció, com és aigua i residus, però, si s'escau, ho deixo per a la rèplica.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la contrarèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyor conseller, escolti, en molts aspectes el seu partit i el meu tenen models diferents; models diferents que queden reflectits en l'aproximació que els uns i els altres fem, quan estem en els governs, en els pressupostos que sustenten l'acció de govern.

Vostè diu: «No segueixin insistint en el tema de les retallades.» Miri, jo li he de seguir insistint en un altre tema, que suposo que al llarg d'aquests quinze dies, tres

setmanes que hi hauran fins a l'aprovació dels pressupostos definitivament i de la Llei de mesures fiscals i financeres en podem seguir parlant. Vostès només es preocupen de contenir la despesa, però no parlen mai dels ingressos. Què en pensa, el Govern, d'algunes de les propostes que en temes ambientals o de taxes ambientals hem proposat el Grup Parlamentari Socialista? Per exemple, vostès estarien d'acord, com ja fan altres països del nostre entorn i algunes comunitats autònomes del nostre país, a aplicar un impost sobre la generació de les centrals nuclears radicades al nostre país? És que seria una aportació importantíssima de recursos. I això no és que en el nostre entorn no passi, eh? Escolti, a països d'Europa i a comunitats autònomes, li ho repeteixo, aquest és un criteri que estem aplicant.

És cert, vostè va comparèixer els primers dies de govern, a la Comissió de Territori i Sostenibilitat, a explicar quines eren, a grans trets, les línies d'actuació del seu departament en matèria ambiental. Però és que han passat sis mesos des que vostè va comparèixer o des que vostè va prendre posició de la conselleria i fins ara, i, més enllà de les bones paraules, seguim sense conèixer la concreció en alguns temes que des del punt de vista de la sostenibilitat a nosaltres ens semblen importants, no? Què faran vostès en el tema de residus? No coneixem si pensen mantenir el Pla territorial d'infraestructures sectorials, que en aquests moments segueix vigent, que jo sàpiga, o el pensen modificar. Pensen canviar els criteris? De moment el que coneixem és que l'únic que s'apuja és el cànon de deposició de residus i d'incineració, però més enllà d'això tampoc no coneixem quines són les polítiques i les propostes del Govern.

En el tema d'energia, que, com vostè deu haver notat en la meua intervenció i en les intervencions que al llarg d'aquests darrers quatre o cinc mesos s'han produït des del meu grup parlamentari, té una importància crucial... Jo ja sé que hi ha un altre departament que té la competència directa en aquest tema, però vostè té una altra competència, segons el Pla de govern, que és l'impuls de les polítiques de sostenibilitat i el disseny d'aquestes polítiques de sostenibilitat. Encara no sabem qui redacta o a qui s'ha encarregat –o a qui no– aquesta revisió del Pla de l'energia de Catalunya. Encara no els hi hem sentit ni una paraula..., ja sabem que Convergència i Unió és marcadament pronuclear, però, a diferència de tots els països també del nostre entorn, que a resultes del que ha passat al Japó s'han plantejat i, com a mínim, han obert un debat i una reflexió al voltant d'aquesta qüestió, al Govern de Catalunya no li hem sentit ni una paraula.

Molt ràpidament, en el tema d'empreses, el sector de la sostenibilitat és un sector o un vector on podem créixer exponencialment a Catalunya. La creació d'empreses no passa només per la simplificació administrativa, que, de fet, li he de recordar que l'anterior Govern va tramitar i va aprovar en aquest Parlament una llei que permet que el 90 per cent aproximadament de les empreses que es volen crear en el nostre país només ho hagin de comunicar i puguin obrir immediatament.

I en el tema de l'aigua –perquè veig que em queda poc temps–, escolti, nosaltres no farem com vostès quan

estaven a l'oposició. Ja m'hi comprometo en nom del meu grup parlamentari: sabem que tenim un problema com a país, i nosaltres no posarem pals a les rodes, com van fer vostès en els set anys en què el tripartit d'esquerres va tenir la responsabilitat de governar. Ara, estem disposats a parlar-ne, en quines condicions? Cal conèixer fil per randa les intencions del Govern. No ens podem assabentar per videoconferències o per notes de premsa del que vol fer el Govern en matèria d'aigua, perquè és un tema, com vostè sap, prou important en un país com el nostre, un país mediterrani, que tan aviat té sequeres importants com té, allò, èpoques de pluges també importants. Per tant, volem saber exactament, no pels diaris, no per videoconferències, les intencions del Govern en matèria d'aigua, per assegurar-nos a parlar i a buscar una solució a la situació delicada de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Gràcies, presidenta, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller per a la contrarèplica.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Terrades, senyor Jordi Terrades, escolti'm, nosaltres hem donat..., no diré «pistes», sinó que hem donat moltes informacions, pautes, i hem expressat clarament línies d'actuació que són clares i nítides sobre molts dels temes sobre els quals vostè m'ha volgut interpeïllar, no? Ara li respondré a algunes de les qüestions que vostè planteja.

Bé, jo no havia sentit això que vostès eren partidaris de posar un impost sobre l'energia nuclear; no, no ho sabia, eh? Només li faré una..., diguem-ne, li posaré un contrapunt en aquesta afirmació que ha fet vostè ara. Vostè sap perfectament, doncs, quin és el desequilibri de tarifa que tenim en aquest país. I també ens imaginem que el desequilibri de tarifa l'acabarem pagant els usuaris. Per tant, pensi –li ho deixo per a la seva reflexió– que imposar un nou impost sobre l'energia elèctrica d'origen nuclear vol dir desequilibrar encara més la tarifa, i, per tant, posar damunt de les economies familiars, diguem-ne, l'amenaça d'un increment. Li ho dic com a element de valoració. Pensin-s'ho. Miri, el senyor Sabaté el té al costat, en deu saber molt..., i, aleshores, segur que entre tots arribaran a treure bones conclusions, i jo també estaria disposat de poder parlar-ne amb vostès i arribar a conclusions, doncs, comunes.

En matèria de residus..., les nostres prioritats, la nostra prioritat és, en primer lloc, la minimització. I, per tant, quan parlem d'una mesura que no és neutral, que és la d'incrementar de deu a dotze euros el cànon per tona portada a l'abocador, doncs, estem fent una clara aposta a favor de la minimització. Perquè recordo que aquest és un cànon que es reparteix entre els ajuntaments –per tant, no se'l queda l'Administració que el recapta– i que els ajuntaments que menys reciclen són aquells que paguen en aquells que més reciclen. El que fem és: demanar als ajuntaments que es prenguin molt seriosament

el reciclatge, les polítiques separatives de residus i, sobretot –sobretot–, que la fracció que arriba a l'abocador contingui el mínim possible de matèria orgànica; perquè al final ja sap que molts dels problemes que tenim en el moment d'eliminar, doncs, ens vénen, precisament, d'aquí.

I, feta aquesta clara manifestació i declaració a favor de la minimització, la segona gran línia d'actuació és la valorització. És a dir, els residus serveixen per alguna cosa, no només per ser enterrats. I la política d'aquest Govern és aconseguir que allò que –una vegada ha passat per tots els processos de separació–, doncs, ens queda, poder-li donar un valor. Un valor de quina mena? Escolti'm, adob, un valor energètic..., en fi, totes les possibilitats que se'ns acudeixen. Bé.

M'ha parlat, també, de qui impulsa el Pla d'energia. El Pla d'energia l'impulsa, òbviament, el Departament d'Empresa, que és el titular de la política energètica de Catalunya; però, si el Departament d'Empresa ha decidit que sigui un pla d'energia i de canvi climàtic, ha sigut també perquè ha escoltat una petició, raonada i dialogada, feta per part del Departament de Territori i Sostenibilitat. Aquest és un govern divers, hi ha onze conselleries, però és un govern que té un projecte comú i on els consellers i conselleres, doncs, es parlen i miren de consensuar polítiques i, sobretot, treballen de forma col·laborativa.

Ha fet una crítica, m'ha semblat entendre, en aquesta qüestió que tant em sembla que els preocupa, que està dintre de la llei omnibus, que és el tema de passar del règim d'autorització al règim de comunicació prèvia, eh? –m'ho ha semblat. Bé. Que quedi molt clar: nosaltres no estem disminuint ni una garantia, ni una exigència; l'única cosa que estem fent és modificar el procediment. Res més. Com fan a Europa, com fa la directiva de serveis, eh?, la Directiva Bolkestein.

Per tant, escolti'm, no estem traient cap mena de garantia, només li diem: «Escolti, vostè comenci i nosaltres ja l'inspeccionarem.» Ara, imagini's que..., estant en l'època de l'any que estem, tots haguéssim de passar obligatòriament per la corresponent delegació d'hisenda perquè ens fessin la declaració de renda. Eh que això no funciona així? Eh que som ciutadans responsables? Fem la nostra declaració de renda i, si la fem malament, després, doncs, l'Administració tributària ja ve a reclamar-nos-ho. Diem exactament el mateix: això ho fem per agilitar la nostra economia i la capacitat de crear riquesa.

I, per últim..., senyor Terrades, en el tema de l'aigua jo no tinc la sensació que Convergència i Unió, des de l'oposició, posés pals a les rodes de res. (*Veus de fons.*) No..., escolti'm, una cosa és la crítica –una cosa és la crítica– a polítiques que no considerem, doncs, adequades o que no consideràvem adequades. Escolti'm, jo no era parlamentari la darrera legislatura, però m'he trobat amb una moció, promoguda per un diputat de l'oposició, per mirar de dibuixar un full de ruta per treure l'Agència Catalana de l'Aigua del pou on estava ficada. Per tant, em sembla que una actitud més constructiva és impossible de trobar, o sigui que no tinc cap sensació en aquest sentit. Home, sí que entenc

que hi ha hagut elements que han estat objecte de crítica, com és lògic.

Ara, dit això, tenim, doncs, tota la disposició de parlar amb vostè i amb els altres grups de la cambra per mirar de resoldre, de forma consensuada, un problema, que no és un problema d'aquest Govern, sinó que és un problema del país; i que és el problema que afecta l'abastament, que afecta el sanejament i que afecta l'instrument del qual ens varem dotar, que és l'Agència Catalana de l'Aigua.

No pateixi, senyor Terrades, que no se n'assabentarà ni per la premsa, ni pel boca/orella, sinó que nosaltres, personalment si convé, els explicarem, a vostè i a tots els portaveus d'aquesta cambra, què és el que volem fer; els demanarem el seu consell, i estem disposats –perquè no tenim, doncs, penso, millor opció que aquesta–, ara i en qualsevol moment, a prendre decisions de forma comuna per sortir del pou.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem, ara, al tretzè punt de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpel·lació
al Govern sobre les polítiques
d'habitatge (tram. 302-00039/09)

És la primera moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Comencem la presentació d'aquesta Moció subsegüent a la interpel·lació que vam fer al conseller Recoder sobre les polítiques d'habitatge del Govern.

Presentem set propostes: una proposta per la concertació, una proposta per la planificació, una proposta de futur, una proposta per la solidaritat, una proposta per l'austeritat, una proposta per la reactivació econòmica i una proposta per fer front a l'impacte més dolorós de la crisi. Abans de detallar-les, permetin-me que saludi al director general d'Habitatge, el senyor Carles Sala, així com a tots els diputats presents a l'hemicicle. Permeti'm, doncs, que detalli aquestes set propostes, que espero que rebin el suport de la cambra per poder, d'aquesta manera, tirar endavant unes polítiques d'habitatge al servei de la gent.

La proposta per la concertació. Tenim un instrument que és el Pacte nacional per l'habitatge; un instrument on hi participen les diferents administracions involucrades, representants de les dues regions municipalistes, del Govern de la Generalitat; on hi participa el sector, els promotors públics, els promotors privats, els defensors dels consumidors, les associacions de veïns,

els col·legis professionals... És l'instrument ideal per concertar les polítiques d'habitatge. Més enllà del contingut, l'instrument en si ja és positiu.

Per tant, el que demanem és que, després de sis mesos que està en marxa el nou Govern de la Generalitat, es convoqui, d'aquí a dos, el Pacte nacional per l'habitatge, la seva comissió de seguiment. I, com que som conscients que els escenaris pressupostaris de futur seran diferents de com els havíem planificat l'any 2007 quan es va aprovar el pacte, el que demanem és que el Govern presenti, per avançat, unes propostes de canvi si cal fer-les en aquest Pacte nacional, tant pel que fa als objectius com a les mesures. Evidentment, unes propostes per ser consensuades amb tot el sector.

En segon lloc una proposta de planificació. Tenim un altre instrument de planificació importantíssim: el Pla territorial sectorial d'habitatge de Catalunya, que ens permet, a més, veure en quins territoris hi ha més demanda d'habitatge i en quins el mercat no arriba a cobrir les necessitats, i on, a vegades, el mercat passa per sobre de les necessitats dels individus i està només per a les necessitats dels especuladors. I, per tant, hem de mirar a través d'aquest pla territorial en quins llocs podem fer les mesures més adequades; un instrument d'una visió de vol d'ocell del país importantíssim, que en dos mesos estigui aprovat.

En tercer lloc, tenim un objectiu que és l'objectiu de solidaritat urbana, previst a la Llei per al dret a l'habitatge, que determina que en vint anys el 15 per cent –no estem parlant de nivells europeus on són molt superiors, sinó només el 15 per cent– dels habitatges principals de cada municipi estiguin destinats a polítiques socials; és a dir que siguin habitatges amb algun tipus de protecció, habitatges dotacionals, etcètera.

La proposta per la solidaritat. Entenem que les reserves per habitatge protegit en futurs planejaments no s'han de modificar. És evident que pot haver-hi municipis dels que se'n diu de poca..., d'una complicitat urbanística molt menors, fins i tot, municipis petits, on la demanda no arriba a cobrir aquest planejament. Però, d'aquesta manera, nosaltres el que proposem és un tracte i és: Esquerra Republicana accepta aquesta modificació si en els llocs on hi ha més demanda, a les grans ciutats, s'articulen noves mesures suplementàries a les que hi ha ara, per, més enllà del que ja hi ha ara previst, tenir nous instruments legals que ens permetin tenir més sòl per habitatge protegit.

En cinquè lloc, una proposta per l'austeritat. El nostre país, a través dels pressupostos públics, amb els diners dels ciutadans, dels impostos que es recullen sobre les seves rendes i els seus negocis, periòdicament fa moltes promocions d'habitatge protegit; promocions d'habitatge protegit que, amb un règim de qualificació com a habitatge protegit petit, amb pocs anys passen al mercat lliure. Però en tota aquesta gran inversió en despesa que fem per a l'habitatge protegit, si no hi ha un termini de qualificació estable, llarg, s'evapora. Per tant, una proposta per l'austeritat, austeritat a mig i llarg termini, que es mantingui el règim actual del termini de qualificació d'habitatges, que en deu anys no pugui ser que un habitatge, que és protegit amb

els diners de tots, passi al mercat lliure amb el benefici d'uns pocs.

En sisè lloc, una proposta per la reactivació econòmica. Rehabilitació d'habitatges és el futur del sector, un sector que ha estat important, que s'haurà de redimensionar; però que, evidentment, ha estat important i ocupa llocs de treball. I, per tant, aquí hi ha un instrument, que és la inspecció tècnica dels edificis, perquè a partir d'aquí es pugui presentar davant del Parlament un programa per a la rehabilitació d'habitatges.

I acabo amb la setena proposta: per fer front a l'impacte de la crisi necessitem un pla de xoc per a les situacions de desnonament. Tenim una proposta sobre dació en pagament en aquest Parlament. Però sabem que això no és d'avui per demà i que hi ha moltes persones que es troben en aquesta situació que necessiten una resposta immediata.

Per tant, el que demanem és que aquest Parlament... –i acabo, senyora presidenta–, en el termini de dos mesos el Govern ens presenti un pla de xoc per fer front en aquestes situacions de desnonament per impagament de lloguer o de les quotes hipotecàries. Perquè cada vegada són més els milers de famílies que són desnonades del seu habitatge cada any, i és un fenomen social que creiem que cal donar-hi resposta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, nosaltres hem presentat una esmena en una línia, em sembla, a més a més, en aquesta moció, una bona moció, una moció estructurada, més genèrica que possiblement la que ha presentat també el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que discutirem seguidament, però que, en tot cas, reuneix tots els elements que ha de tenir la política d'habitatge en el nostre país, en línia de continuïtat –de continuïtat– en la feina que s'havia fet els anys anteriors, una bona feina, que estructura la política d'habitatge i respon a allò que hauria de ser, també, la responsabilitat del Govern en aquesta matèria.

Què posem? Què demanem en aquesta esmena? Demanem, sobretot, un factor importantíssim, que uns sectors de la política d'habitatge, que són, justament, les entitats, les empreses, els consorcis, les societats municipals de l'habitatge que estan patint, com totes les empreses del sector, des del punt de vista també de la seva titularitat pública, però com a empresa del sector, una problemàtica important, i que aquelles altres entitats, com poden ser el món cooperatiu, les societats d'interès sense afany de lucre, que també es mouen en aquest sector i que han atès demandes d'habitatge en sectors més vulnerables de la nostra socie-

tat, puguin tenir un recolzament per part de les polítiques públiques.

I és en aquesta línia que hem presentat aquesta esmena, que esperem que el propietari de la moció la pugui acceptar, però que va en la línia, també, d'allò que ja havíem plantejat als pressupostos del Govern de l'any 2010, que també tornarem a presentar com a esmena addicional als pressupostos de l'any 2011, que és la necessitat que l'estructura de titularitat pública i de titularitat social, que són agents de les polítiques de l'habitatge, tingui el suport del Govern de la Generalitat.

Avui no podem parlar de polítiques d'habitatge sense tenir presents alguns conceptes que, per nosaltres, són bàsics i que aquesta moció recull. La moció ens parla d'un element clau: una de les funcions de l'Administració és mantenir el servei públic de producció d'habitatges. Ens calen –ens calen–, tot i que hi hagi producció d'habitatges en el mercat que encara no s'hagin pogut vendre, uns serveis públics de polítiques d'habitatge. I, en aquest sentit, per nosaltres, és un element importantíssim que es pugui mantenir.

Una altra qüestió fonamental que surt també en el debat: no només estem davant de l'atenció d'una necessitat social, sinó que també estem davant d'un dels elements econòmics de dinamització de la nostra economia. Tot el que fa referència al sector, des del punt de vista de la rehabilitació, des del punt de vista de la producció d'habitatges, són, en època de crisi, elements fonamentals. Segurament que la producció de nou habitatge no tingui avui les possibilitats reals de sortir endavant, però sí tot allò que fa a la rehabilitació, que no és exclusivament la millora de la qualitat de l'embelliment, amb be alta, dels habitatges, sinó que fa referència en aquelles elements, que estan posats sobre la taula, de la millora de l'accessibilitat, la rehabilitació que millora la qualitat energètica, de l'energia, és a dir, l'aïllament energètic, per exemple, allò que combat la pobresa energètica dels nostres habitatges, que és un element important.

I, després, un altre element fonamental que hem de tenir en compte és el caràcter d'atenció social que tenen les polítiques de lloguer de l'habitatge. És molt important que aquestes polítiques no s'abandonin en un moment en què justament creix el nombre de famílies que té dificultats per accedir al tema de l'habitatge.

De totes formes, hi hauria algunes qüestions que a mi m'interessaria destacar, senyor Aragonès, de la seva proposta, que crec que, tot i que hi donarem suport i la hi votarem a favor, per nosaltres, són temes que haurien de tenir una certa revisió. Per exemple, vostè planteja mantenir les reserves per a habitatge protegit previstes en el planejament urbanístic aprovat. Som partidaris que, com a concepte, hem de tenir aquelles reserves per a la producció d'habitatge social que havíem manifestat en la legislació. Alguna revisió hauríem de fer, justament, per animar el mercat, i perquè segurament aquella figura d'habitatge de preu concertat, que es va fer en determinant moment, possiblement avui no tingui tanta vigència.

I la segona qüestió és en el termini de la qualificació dels habitatges, que és un element de debat general que jo crec que valdria la pena que en féssim una re-

lectura. Sent partidaris, com diu vostè, del seu manteniment, creiem que alguns matisos podríem trobar en el debat general.

Compti amb el nostre suport, i esperem, senyor Aragonès, que pugui acceptar la nostra esmena.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Per fixar ara la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Diputat Aragonès, jo ja li avanço que votaré a favor de..., o em posiciono a favor de la moció en els dos punts primers; en alguns punts amb més entusiasme que en altres, no? Però, referent al primer i al segon punt, trobo que aquests plans, tant el Pacte nacional d'habitatge com el Pla territorial sectorial d'habitatge, doncs, com que crec que no hem de tenir coses a mitges, i ja fa temps que s'estan treballant, més enllà que, amb les actualitzacions que s'hagin de fer o amb les mesures que s'hagin d'incorporar, podem estar més o menys d'acord, crec que serà bo que, d'un cop ja per sempre i definitivament, s'aprovin per aquesta cambra, no?

Pel que fa referència a impulsar, doncs, aquest objectiu de solidaritat urbana..., bé, i hem estat en coalició en les darreres eleccions a l'Ajuntament de Barcelona i, per descomptat que ho comparteixo, destinar el 15 per cent dels habitatges principals, que sigui en el termini de vint anys, em sembla absolutament raonable.

I el que sí que en el punt 4 no estic encara, allò, força entusiasmada, però les explicacions que vostè ha donat, doncs, les trobo ben argumentades. Crec que el meu posicionament és més proper a mantenir, doncs, l'habitatge protegit que hi ha en el planejament..., en el planejament ja establert més que aportar més sòl per a habitatge protegit; però, en qualsevol cas, doncs, també farà que jo, en aquest punt, faci marxa enrere en el meu posicionament.

Estic absolutament d'acord: no hem de fomentar aquí, doncs, que espavilats que en un moment determinat, per una necessitat veritable, certa, aconsegueixin un habitatge protegit, i, després, al cap d'un temps, se'l venguin, fent una jugada especulativa, absolutament d'acord.

En la qüestió de la rehabilitació, crec que ajuda a reconduir el sector de la construcció i de promoció de «vivendes», i, per tant, doncs, estic a favor, en aquest aspecte, que hi hagi mesures que promoguin la rehabilitació de les «vivendes». En qualsevol cas, m'agradaria que aquestes inspeccions..., home, siguin unes inspeccions..., hem de procurar que siguin molt rigoroses, perquè els propietaris, si no, podrien manifestar el seu enuig, amb raó.

En l'últim, tampoc es que estigui especialment, doncs, motivat, en el punt setè, perquè sí que és cert que les persones que pateixen una extrema necessitat..., i ja

tenim, segons els pressupostos que ens han presentat, seixanta-cinc unitats de convivència que reben ajuts per al pagament del lloguer...

La presidenta

Senyor Laporta...

Joan Laporta i Estruch

...i tres mil –acabo, presidenta, perdoni– ajuts personalitzats en el pagament del lloguer i de la hipoteca, crec que, Déu n'hi do, ja l'esforç que s'està fent. I això ho hem de contextualitzar sempre en el marc de crisi econòmica que patim.

En qualsevol cas, diputat Aragonès, a més a més, la moció és força general, i crec que, en fi, el meu posicionament, ja li ho dic, és a favor de la moció.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, honorable senyora presidenta. Bé, anunciem que votarem a favor d'aquesta moció, però amb l'escepticisme habitual que la pràctica d'aquesta cambra ens ha dut, que és que l'objectiu d'aquesta moció és la paperera de les bones intencions que no es porten a la pràctica; però no sense deixar de fer referència concreta a..., i, justament, una de les referències que ha fet el senyor Pere Aragonès respecte al punt setè, era que, quant al desnonament de les famílies que no poden pagar les quotes de les hipoteques o no poden pagar els lloguers. Ha fet referència que això, és a dir, la dació hipotecària, allò que..., el problema que es planteja no de no-pagament en el sentit del desnonament, sinó en el sentit de l'alliberament del deute un cop extingida la hipoteca per execució hipotecària –és a dir, per manca de pagament de les quotes de la hipoteca–, que ha dit que això no és una solució per a demà. No. És que no és una solució per a demà, és una solució per a mai.

Li recordo que aquí..., aquest tema va sortir ja en el debat d'investidura i va ser un dels compromisos de l'actual president de la Generalitat, en el debat d'investidura, el d'abordar aquesta qüestió, no aquesta específica, hi insisteixo, no aquesta referida al desnonament, sinó la referida a l'alliberament del deute un cop executada la hipoteca.

Què ens trobem després de, ja, sis mesos? Doncs, per una banda, que la proposició d'aquesta cambra enviada cap al Congrés dels Diputats ha arribat al no-res, a la comissió creada, d'estudi, per part d'un govern, en aquell cas l'espanyol, que diu que no pensa prendre cap mesura sobre aquesta matèria.

Per l'altra banda, una proposició de llei presentada per Solidaritat que no es porta al plenari, de la mateixa ma-

nera que Convergència i Unió, a través de la Mesa del Parlament, tampoc inclou les nostres esmenes a les mocions que es presenten, i no porta al plenari les lleis o les proposicions de llei que ha presentat. I, en conseqüència, amb una situació la qual és pura retòrica: es fan declaracions d'intencions, declaracions d'intencions que queden bé, però que la gent ja no es creu.

Crec que el toc d'atenció que vam rebre, ahir, per part de milers de persones indignades –deixem de banda, ara, la qüestió de la violència i la intimidació i les coaccions, que, sobre totes elles, s'hi ha d'exercir l'estat de dret i la democràcia–, és l'avís que la gent ja està farta d'un Parlament que només fa que parlar però no resol els problemes de la gent, els problemes reals: els problemes de les hipoteques, els problemes dels desnonaments, els problemes de les quotes hipotecàries. Perquè ja fa sis mesos..., i en aquests sis mesos, ni des del Govern, ni des de l'oposició, cap iniciativa ha anat endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, señora presidenta. *Consellers...*, señoras diputadas y diputados, nosotros coincidimos, desde Ciutadans, en que es ineludible la convocatoria de la Comisión de Seguimiento del Pacte Nacional de l'Habitatge y que se hagan propuestas, en todo caso, de cambio en las políticas de *habitatge* y revisar o, en su caso, ajustar los objetivos y las medidas del pacto a la situación económica y financiera y a las disponibilidades presupuestarias. Aprobar el Pla territorial sectorial de l'habitatge también, aunque es un poco optimista que se apruebe en dos meses, más si se han de introducir reformas, como indicó el *conseller*, pero estamos de acuerdo y creo que podremos llegar a un acuerdo para aprobar este plan.

Especialmente nos parece importante conseguir generar un parque de vivienda pública adecuada a las necesidades reales. La media europea está en un 18 por ciento, por lo que es absolutamente necesario alcanzar, como mínimo, ese 15 por ciento en un plazo de veinte años, que propone el señor Aragonès en su moción.

En coherencia con lo anterior, somos partidarios también de mantener la titularidad pública de la vivienda social, evitando su incorporación al mercado libre, e incentivar la incorporación de la vivienda desocupada en el mercado de alquiler, pero mejorando las garantías jurídicas de los arrendadores, tanto del cobro de alquiler como de su mantenimiento.

Nos parece imprescindible también el mantenimiento del plazo de cualificación de las viviendas de protección oficial, así como que se presente un programa para la rehabilitación de viviendas que pudiera ser una de las maneras de promover actividad económica en el sector de la construcción, además de mejorar la calidad de vida.

Por último, es necesario –y en eso creo que coincidimos todos los grupos– buscar una solución y elaborar un plan, el que sea, como sea, de choque, para paliar la situación emergente de desahucios por falta de pago o de pérdida de vivienda por impago de cuotas hipotecarias. Es imprescindible el mantenimiento de ayudas para el pago de alquiler y la mediación de la Administración.

Quiero decirle, señor Aragonès, que tendrá el apoyo de Ciudadanos, aunque hay un punto, el 4, que, por no verlo..., como mínimo no entenderlo, ni ver que pueda ser viable con el actual..., y porque no ha funcionado, pero viable con el actual presupuesto que se ha presentado, en este nos abstendremos y no votaremos a favor.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller..., senyores i senyors diputats, la coincidència de la moció d'Esquerra Republicana amb la temàtica que també contempla la nostra moció, que presentaré seguidament, em permetrà dividir l'argumentari en dues parts, per no repetir temes, especialment en aquells, doncs, que hi ha plena coincidència, que són pràcticament tots.

Nosaltres volem insistir en la importància dels punts relatius al Pacte nacional de l'habitatge i al Pla territorial sectorial de l'habitatge, perquè diu molt respecte a com abordar polítiques estratègiques per un país. Aquest dematí ho deia el Joan Herrera en la seva intervenció sobre qualitat democràtica: o la d'anar pel dret i escoltar només aquells sectors que ens interessin o córrer el repte, però també l'oportunitat, d'obrir la mesa a tots els sectors interessats. I, quan amb les propostes de reforma legislativa, per urgència, se'ns diu que «s'escoltaran els experts» i es defineix quins són els experts en què es pensa, es pensa només en els sectors promotors, en els sectors constructors, i els sindicats i les associacions almenys no hi apareixen. Si no és així, com el senyor Carles Sala contribueix en aquest moment al debat, doncs, ens felicitem molt, i ho voldrem veure a l'hora d'aprovar les propostes que contenen les dues mocions al respecte.

I el mateix respecte al Pla territorial sectorial de l'habitatge. Vostè s'hi va referir, que sí que era un compromís, està damunt de la taula i necessita ser aprovat immediatament. Després es podrà revisar en el marc, precisament, del pacte territorial i en el marc, naturalment, de l'adaptació que s'haurà de fer en l'actual situació econòmica. Però, cal planejament, com a marc de referència, per evitar qualsevol sospita d'arbitrarietat, qualsevol sospita de discriminació, i també per donar resposta a aquestes inquietuds, que ara manifestava la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, respecte a quin sentit té aquest tema de la

definició de «reserves específiques d'habitatge de protecció oficial».

També em vull referir aquí a la importància –per no fer-ho després– d'activar les polítiques de rehabilitació. Ho vam dir en la interpellació: és una irresponsabilitat econòmica, social i financera, de finances de la Generalitat, no obrir partida per a les ajudes a la rehabilitació, perquè és una política que genera ocupació, que retorna, i està demostrat, i ho saben –el senyor Carles Sala segurament que també li ho dirà..., o ara dirà que no–..., que està perfectament demostrat que es retornen més diners que els que es donen en ajudes en termes de fiscalitat. D'acord, una part anirà a l'Estat, però es retornen. I, a més, ajuden a la sostenibilitat dels edificis i a aquest Pla de mitigació del canvi climàtic que vostè s'hi referia.

I aquí vull dir una cosa. Si han de pagar, com nosaltres hem pagat cada any, les partides corresponents que encara no s'havien liquidat respecte als anys anteriors, facin plurianualitats, que no és pecat, no és el mètode alemany; és perfectament possible posar una partida enguany sabent que la convocatòria que hauran de fer al setembre o a l'octubre per a rehabilitació no l'haurà de pagar fins al 2012, i la que faci el 2012, l'any successiu. Així ho hem fet sempre. Aquesta és una pràctica perfectament legítima, legal des del punt de vista pressupostari, i ajuda a activar l'economia, perquè el que convoquem enguany no ho pagarà enguany, ho pagarà l'any vinent. I això no és despesa amagada, és plurianualitat.

I el mateix voldríem dir respecte a la importància de totes les reserves, del manteniment de les reserves en habitatge de protecció oficial. Aquest és un tema que debatrem i que té molt contingut polític i també jurídic. Un dels canvis fonamentals que hem fet en aquest país amb les reformes de la Llei d'urbanisme i de la Llei de l'habitatge és que l'habitatge de protecció oficial ja no és un edifici que ha rebut una subvenció del Ministerio de la Vivienda, amb *el yugo y las flechas*, és una qualitat de l'habitatge, és una qualificació del sòl, com ho és el plurifamiliar, l'unifamiliar aïllat, l'eixample o l'alineació de carrer. És una qualificació de sòl introduïda en el planejament que, per tant, s'ha tingut en compte en el moment de la reparcel·lació, i, per tant, ha contribuït a l'equidistribució de càrregues i beneficis.

Per tant, desclassificar sòl de protecció oficial, és a dir, treure-li la qualitat de protecció oficial..., a part que no aconseguirem mai assolir aquest objectiu de solidaritat urbana que com a mínim un 15 per cent del conjunt del parc d'habitatges es tingui en aquest àmbit de preu limitat. Perquè és cert que ara el mercat està molt baix i no ve d'aquí, però sabem que això es pot invertir en qualsevol moment. I és important que hi hagi un mercat secundari d'habitatge de protecció oficial amb tota normalitat, amb tota legalitat, amb la possibilitat d'entrar-hi i de sortir-hi, però que tingui el preu que li correspon, que també varia en funció dels mòduls. El que no podem és esmerçar recursos públics i recursos dels altres privats que han participat en la reparcel·lació perquè, després, per la via de canvi de qualificació, es converteixin en mercat lliure. I aquí no es tracta de tornar l'ajuda, la subvenció, de deu mil, de vint mil

o de quinze mil euros que hagi tingut, perquè ja ha vingut marcat amb la qualificació del sòl.

Pensin-s'ho, senyors i senyores diputats, sobretot el Govern; cal assolir els objectius de solidaritat urbana, cal tenir un parc d'habitatge de protecció oficial permanent, ampliable, adaptat, divers, en què hi hagi mercat i en què, per tant, la gent pugui escollir en aquests àmbits.

En la resta de punts, doncs, ens pronunciarem quan presentem la nostra moció. I naturalment donarem també suport a aquesta, perquè els punts són pràcticament coincidents.

Gràcies, senyories.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, crec que és del tot necessari, en començar la intervenció d'aquestes dues mocions que fan referència a la política d'habitatge i que insten el Govern a emprendre diverses mesures en aquesta matèria, que fem d'entrada un petit plantejament de quins són els criteris del Grup Parlamentari del Partit Popular en matèria d'habitatge. I creiem que és extraordinàriament important, perquè sovint es parla de polítiques d'habitatge en un determinat àmbit i s'ignoren altres àmbits, que el nostre grup parlamentari ho considera necessari i adequat.

I, miri, el primer que els diré segurament serà una cosa que a una part de la bancada d'aquest hemicicle no li agradarà, però nosaltres creiem que una part important de la política d'habitatge és la política fiscal, perquè habitualment la política fiscal el que fa és no només recaptar més o menys, a les administracions públiques, sinó que també el que fa és incentivar o desincentivar comportaments.

Per exemple, la política fiscal sobre l'adquisició d'habitatge el que ha fet durant els anys ha sigut incentivar la adquisició d'habitatges. I precisament quan més necessari és que hi hagi una certa agilitat en la compravenda d'habitatges i en el mercat de l'habitatge, que és precisament ara, que és quan hi ha més estoc d'habitatge buit, ara és precisament quan hi han reformes fiscals en el sentit de desincentivar l'adquisició de l'habitatge. Per tant, creiem que el marc fiscal és un element extraordinàriament important per tal d'incentivar i dinamitzar el mercat de l'habitatge. Primera qüestió.

Segona qüestió, imprescindible: adequar les polítiques d'habitatge a les realitats de cada moment. Ara no podem fer exactament les mateixes polítiques d'habitatge que podíem fer o que podíem exigir fa tres o quatre anys endarrere, en què es demanava que el Govern de la Generalitat impulsés la construcció de 160.000 habitatges protegits. Per què? Doncs, perquè en aquest moment, i al llarg d'uns quants anys ja, hi han més

de cent mil habitatges en estoc, pendants de trobar un comprador. Per tant, creiem que això és una qüestió que cal tenir en compte i que és necessari intentar conciliar la demanda amb l'oferta, sobretot en els moments en què l'oferta és molt elevada i la demanda, per diferents circumstàncies, és molt reduïda.

Tercera qüestió. Creiem que és imprescindible que els habitatges buits surtin al mercat, però, a diferència del que segurament pensa una part de l'hemicicle, no només creiem que això és absolutament imprescindible en el parc d'habitatges privats, sinó que també és absolutament imprescindible que ho sigui en el parc d'habitatges públics. És a dir, no és ni comprensible ni admissible que hi hagin més de tres mil habitatges de titularitat pública que en aquest moment estiguin buits. Cal adoptar les mesures necessàries de reforma dels mecanismes, d'agilització dels mecanismes d'adjudicació dels habitatges públics, per no tenir aquesta quantitat d'habitatges públics, sobretot quan es diu i quan es predica que és necessari o són necessaris nous habitatges.

Quarta qüestió, que segurament és òbvia i segurament és, per la nostra part, innecessària, però crec que molt adequada en el marc en què ens trobem: el dret a l'habitatge i el dret a la propietat no són drets incompatibles, sinó que són drets perfectament compatibles.

I, en darrer terme, el cinquè criteri, que segurament és el primer i és el gran criteri: el principal enemic de les polítiques socials en general i en particular d'habitatge no són precisament les polítiques d'habitatge, sinó que precisament són les polítiques econòmiques i concretament la situació del mercat de treball.

Sota aquestes premisses és sobre les quals ens posicionarem en la proposta de moció del Grup d'Esquerra Republicana i també, després, del Grup d'Iniciativa; les he explicat ara, després ja m'ho estalviaré, no?, però ara sí que em posicionaré sobre la moció del Grup d'Esquerra Republicana.

I, en aquest sentit, votarem favorablement, per exemple, doncs, la presentació del Pla territorial sectorial; creiem que és necessari. Segurament abans de la seva presentació s'hi hauran d'introduir modificacions; nosaltres estem d'acord que s'hi introdueixin modificacions, precisament per adequar aquest Pla territorial sectorial a les necessitats actuals del mercat de l'habitatge.

Donarem suport també als objectius de solidaritat urbana o a la demanda d'un pla de xoc per desnonaments en casos de lloguer o de manca de pagament dels crèdits hipotecaris.

En canvi, ens abstindrem, i segurament ho hauré d'explicar en la següent moció, però ens abstindrem en la petició de convocatòria de la Comissió de Seguiment del Pacte de l'Habitatge. És molt senzill, molt breument: nosaltres no vam donar suport a aquest pacte, nosaltres no formem part d'aquesta comissió; per tant, sonaria estrany que donéssim suport a la petició de convocatòria d'una comissió de la qual no formem part, i, per tant, podríem no assabentar-nos d'allò que s'hi explica, allà.

Ens abstindrem també al Programa per a la rehabilitació d'habitatges, cosa que no s'ha demanat absolutament mai quan governaven vostès.

I, finalment, votarem en contra de mantenir les reserves d'habitatge protegit, per diferents motius que, evidentment, no tinc temps d'explicar.

Per tant, senyora presidenta, anunciem que votarem favorablement els punts 2, 3 i 7 de la moció; votarem també favorablement –i en aquest sentit demano la votació separada de tots aquests punts–..., votarem separatament també l'esmena del Grup Socialista. Ens abstindrem als punts 1 i 6. I, en canvi, votariem en contra dels punts 4 i 5.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, secretari d'Habitatge, senyores i senyors diputats, ens trobem avui davant dos mocions que en alguns dels aspectes coincideixen però que en tot cas totes dos fan referència a la política d'habitatge del Govern i exigeixen que acordem diferents punts que en ares de la responsabilitat ja els avanço ara que alguns dels punts no els podem acceptar ni, per tant, votar-hi a favor.

Ja li avanço, per tant, senyor diputat, que aquest cop no podrem arribar a un acord amb la totalitat de la moció, ja que bona part del que se'ns demana és, d'una banda, de difícil compliment, tenint present la situació financera de la Generalitat i concretament la situació de la Secretaria d'Habitatge, i, a banda, ens demana coses que creiem que poden arribar a dificultar encara més l'accés a l'habitatge. Per tant, s'allunya en bona part del que creiem que ha de ser la nostra política d'habitatge, una política d'habitatge realista i adaptada al moment actual, perquè ens trobem amb un mercat, el de l'habitatge, molt inestable, subjecte a molts alts i baixos, com vostès saben, i molt afectat per la crisi econòmica. Per tant, la política d'habitatge que es va dissenyar en un determinat moment malauradament res té a veure amb la situació actual. I, per tant, el que li toca a aquest Govern a hores d'ara és actualitzar-la a la realitat actual. Caldrà, doncs, introduir modificacions legislatives per tal de fer una política més transparent i a la vegada, com he dit, més adaptada a la realitat que estem vivint actualment.

Entrant ja en els punts que ens proposa la moció, i en primer lloc en el fet de convocar la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional per a l'Habitatge, per part d'aquest Govern existeix el compromís que es convoqui una reunió de la comissió de seguiment on es proposarà una actualització de les mesures i objectius del pacte i es reflectirà el canvi de paradigma del sector de l'habitatge, que ha passat d'uns màxims l'any 2007 als mínims actuals. Ara bé, ja li avanço que segurament aquesta comissió, comptant els dos mesos, no s'arribarà a convocar el mes d'agost, però el que sí que li

assegurem és que aquest Govern l'acabarà convocant. Així mateix, i atesa la situació pressupostària heretada per l'anterior Govern, ja li avanço ara que els objectius s'hauran de redefinir també per aquest motiu.

Quant al segon dels punts, que suposa aprovar definitivament en el termini de dos mesos també el Pla territorial sectorial, li puc assegurar que el pla també serà aprovat per aquest Govern amb la major brevetat possible. Però, en tot cas, sí que li voldria recordar que la disposició addicional primera de la llei deia que no va passar d'aprovar en el termini d'un any, cosa que no va passar amb l'anterior Govern, no es va produir, i van passar més de tres anys sense que es portés a terme aquesta aprovació. Això sí, sí que es va publicar en un llibre, sí que es va difondre, sense estar aprovat definitivament.

Pel que fa al tercer dels punts, que suposa impulsar les mesures necessàries per al compliment de l'objectiu de solidaritat urbana de disposar d'un parc d'habitatges principals destinats a polítiques socials, també estariem d'acord que el Govern, seguint les mesures establertes en el Pacte nacional per a l'habitatge, impulsés les accions necessàries per al compliment de l'objectiu de solidaritat urbana, que seran establertes al Pla territorial sectorial.

Ara bé, pel que fa al fet de mantenir i augmentar les reserves per habitatge protegit previstes al planejament urbanístic, no podem estar d'acord amb aquest punt de la moció, com vostè ja sap, a causa del fet que, segons l'inventari de sòl per habitatge protegit dels treballs del Pla territorial sectorial d'habitatge, s'han superat els objectius establerts per a l'any 2016 al pacte nacional; es van preveure 250.000 habitatges i hi ha comptabilitzades reserves d'un total de 265.000 habitatges protegits. Aquestes reserves, en la seva majoria, a data d'avui, són impossibles de mobilitzar, donada la situació d'aturada del sector.

Tot això porta, com ja li va avançar el conseller de Territori, que s'hagin de realitzar modificacions legislatives en matèria d'urbanisme relatives a les reserves pel que fa al sòl de l'HPO, perquè aquestes es creen a llarg i mitjà termini on hi hagi demanda, que són els municipis que creiem superiors a cinc mil habitants i també les capitals de comarca.

Pel que fa al cinquè dels punts, mantenir el règim actual del termini de qualificació, tampoc hi podem estar d'acord, ja que creiem que cal una modificació. Per exemple, ens trobem que actualment en part del territori són més cars els habitatges de protecció oficial que els habitatges lliures. Per tant, calen noves fórmules –i això és el que està fent el Govern– per tal d'adaptar-ho a la demanda existent.

I pel que fa al sisè dels punts, on també es demana que es presenti un pla per a la rehabilitació, no hi podem estar en la totalitat d'acord, tot i que sí que s'intentarà que es produeixi una convocatòria per a la rehabilitació, tot i la situació financera, com he exposat abans, que ens hem trobat, amb molts plurianuals que no ens permeten, ens impedeixen poder continuar, treure noves convocatòries. Així mateix s'està a l'espera de rebre les propostes del Govern de l'Estat en aquesta matèria,

i desitjo que el seu grup es posi al costat del Govern en cas que afectin les nostres competències.

El Govern està en aquest moment treballant per la posada en marxa de les inspeccions, al no deixar preparada per l'anterior Govern l'estructura organitzativa per al seu correcte desenvolupament, ni un programari informàtic, tampoc, per a poder-ho gestionar.

I, pel que fa al darrer dels punts, presentar davant del Parlament en el termini de dos mesos, també, un pla de xoc davant de situacions de desnonament per impagament, hi estem d'acord i l'actual Govern és sensible a aquestes greus situacions i seguirà, per tant, aplicant per a aquestes situacions desesperades l'Ofideute, els ajuts personalitzats per a l'allotjament i la xarxa d'habitatges d'inclusió social.

Per tot plegat, i ja anant acabant, i tenint en compte la situació de la Secretaria d'Habitatge i també la situació econòmica actual, creiem que ens calen mesures que ens ajudin a disposar d'una administració àgil, que ens permeti facilitar a tothom l'accés a l'habitatge, a la vegada que s'aconsegueixi reactivar la situació econòmica del sector i del país.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora president. Bé, per posicionar-me sobre l'esmena presentada, en aquest cas, pel Grup Socialista. Hi donarem suport, i aprofitaré per fer alguns comentaris de les intervencions que s'han fet aquí, que són importants, perquè determinen el suport o no en alguns punts d'aquesta moció.

Hi ha una qüestió important; és a dir, l'escenari econòmic present i de futur, de quan es va redactar la Llei per al dret a l'habitatge i el Pacte nacional per a l'habitatge, ha canviat. I ha canviat, per exemple, respecte a la projecció de població que en aquells moments es preveia i les necessitats de sòl, que es preveia en el pacte sòl suficient per cobrir, l'any 2016, 250.000 habitatges. Però també és cert que ha canviat el ritme de planejament i que, per tant, planejament que s'ha fet avui i que s'ha aprovat aquests darrers anys, el 2016 no estarà executat encara; per tant, ens n'anirem molt més enllà, perquè el mateix canvi d'escenari econòmic fa que no s'executi immediatament aquest planejament. Per tant, les normes de planejament de reserva de sòl per a habitatge protegit que decidim avui no es faran com quan hi havia la bogeria, l'orgia de construcció i construcció immobiliària d'uns quants anys els propers sis o set anys, sinó que serà durant molts més anys.

Per tant, entenem que cal mantenir..., encara que hi hagi estudis, hi hagi projeccions que determinin que potser no cal sòl per a 250.000 habitatges, perquè no serà la demanda, creiem que cal mantenir-ho precisament perquè aquesta demanda ens arribarà més tard i no hi haurà temps a canviar el planejament.

Nosaltres, respecte a la demanda d'estar al costat del Govern per defensar les competències, evidentment, hi estarem, com hi hem estat sempre. Esquerra Republicana sempre ha estat al costat del Govern de la Generalitat, sigui del color que sigui, per defensar les competències d'aquest Govern. I també, per fer-ho i per ser coherents amb això, hem de reconèixer que part de les dificultats financeres que en aquests moments poden tenir les polítiques d'habitatge a Catalunya no són degudes a la gestió de l'anterior Govern, sinó que són degudes també a la manca de compliment dels compromisos per part del Govern de l'Estat pel que fa a la seva dotació respecte a les polítiques d'habitatge.

I m'agradaria fer algunes consideracions sobre l'equilibri necessari entre el dret a la propietat i el dret a l'habitatge, però, com que crec que tindrem un debat els propers minuts respecte a una altra moció que també farà referència al mateix tema, m'hi estendré una mica més. Però, en tot cas, la clau i la divisió, potser, que hi haurà en aquest hemicicle no és la negació d'un dret o de l'altre, sinó que és la ponderació entre aquests drets, i en aquesta ponderació, com a mínim per part d'Esquerra Republicana, sabem quin és el dret que ha de primar sobre l'altre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Senyor Santi Rodríguez, per saber les votacions separades, vostè m'ha demanat, d'una banda, els punts 2, 3 i 7; d'una altra, l'1, 6 i 8, i d'una altra, el 4 i el 5, d'acord? *(Pausa. Veus de fons.)* Sí, me l'ha demanat junt amb l'1 i el 6. D'acord. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, no sé si coincidirà, però demanaríem votació separada, per una banda, d'1, 2, 3, 7 i 8, i per l'altra, 4, 5 i 6.

La presidenta

Molt bé, ara ho repasso. *(Pausa. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)* Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, presidenta, tampoc sé si coincidirem, però voldríem demanar votació separada dels punts 2, 3, 7, per un costat...

La presidenta

A veure, 2, 3, 7.

Josep Enric Millo i Rocher

Dos, 3, 7, per un costat; 1 i 6, per un altre; 4, 5, finalment.

La presidenta

I 8 a part?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí.

La presidenta

A part...

Josep Enric Millo i Rocher

Amb el primer, el 8 podria anar amb el primer bloc.

La presidenta

Ah!, amb el primer grup, amb el 2, 3, 7.

Josep Enric Millo i Rocher

Dos, 3, 7, 8.

La presidenta

Dos, 3, 7, 8.

Votarem de la següent manera: primer votarem el punt 1; a continuació votarem el 2, 3, 7, 8, i finalment votarem el 4, 5, 6. *(Pausa.)* Sí? No? Un moment –un moment. El punt 1 estem d'acord a votar-lo separatament? *(Pausa.)* Sí.

Doncs, comencem amb el punt 1, i després passem...

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 17 abstencions.

Ara passarem a votar el 2, 3, 7 i 8.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Han aprovats per 129 vots a favor.

Ara votarem el 4 i el 5 –el 4 i el 5.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Han estat rebutjats per 53 vots a favor i 77 en contra.

I finalment votarem el punt 6.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 60 en contra i 17 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de les polítiques públiques per a fer efectiu el dret a l'habitatge (tram. 302-00040/09)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt 14, la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aplicació de les polítiques públiques per fer efectiu el dret a l'habitatge. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyores diputades, senyors diputats... En un minut iniciem la moció. *(Pausa.)*

Ja pot començar, senyor diputat.

Salvador Milà i Solsona

Bé, gràcies, honorable presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)* Honorables consellers, senyores...

La presidenta

Un moment –un moment. Senyors diputats, si us plau... Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. He dit anteriorment que estalvio defensar els punts que han quedat ja aprovats en l'anterior moció, en el que coincideix amb la nostra.

Vull fer insistència en el primer punt: que nosaltres creiem convenient en aquest moment polític que aquest Parlament reafirmi que cal mantenir i impulsar i, també, adequar a l'actual situació socioeconòmica les polítiques públiques d'habitatge que es deriven del nostre Estatut d'autonomia i de la Llei del dret a l'habitatge, que potser val la pena recordar que el defineix, el dret a un habitatge assequible, com un dret de ciutadania. I és important fer-ho en aquest moment, en què a la vista del no nat o no conegut avantprojecte o ni tan sols avantprojecte de llei òmnibus, o llei «de l'abús», cauen per terra les afirmacions que feia el molt honorable president de la Generalitat que era una mera llei de tràmits. El llistat, el reguitzell de desenes i desenes d'articles que es deroguen i es modifiquen de la Llei del dret a l'habitatge, que no tenen res a veure, honorable conseller i secretari d'Habitatge, vostès saben que no tenen res a veure amb el tema de terminis, és un veritable concili de Trento enfront de les polítiques d'habitatge, i el senyor Sala, el seu sant Ignasi de Loiola. És una veritable contrareforma, contrareforma de dalt a baix, no deixen *títire con cabeza*, és una veritable obsessió per carregar-se una de les bones polítiques que s'han fet en aquest país, que són perfectament vàlides per a aquest moment polític. Tindrem ocasió d'examinar –o esperem que no l'hàgim d'examinar– la llei òmnibus en el que afecta el dret de l'habitatge.

El segon apartat al qual vull fer referència és el punt 4 de la moció, que diu: «mantenir i ampliar en aquest

exercici» –i, naturalment, per als propers– «totes les mesures d'equitat en matèria d'habitatge», mesures que estan en els pressupostos, que suposen no convocar –i, per tant, nosaltres demanem que es convoquin– les ajudes per pagament de lloguer.

Aquest dematí, l'honorable conseller senyor Cleries deia: «Aquest Govern ha prioritzat en aquest pressupost les famílies més afectades per la crisi, aquells sectors més febles, més vulnerables.» Se n'ha oblidat, el senyor Cleries, perquè no és del seu negociat –però el senyor Lluís Recoder sí que se n'hauria de recordar–, que aquests sectors més vulnerables són els que necessiten les ajudes al pagament de lloguer, són els que necessiten les ajudes de l'Ofideute per negociar els pagaments de la hipoteca i que no es facin els desnonaments, o les polítiques de xarxa d'inclusió social per portar habitatges buits cap a l'habitatge assistencial i, per que no?, els habitatges dotacionals. És inaudít, és incomprensible que un govern que diu que en aquest moment cal prioritzar les polítiques d'ajuda a les famílies més vulnerables..., no puguin acudir a rebre les ajudes al pagament de lloguer, i no sols això, sinó que les que puguin anar a renovar-lo hagin de treure carnet de catalanitat, pota negra de residència en cinc anys, etcètera. Sí, vostè ho sap, que ho estan condicionant a això. És inaudít, és injust, és poc equitatiu.

Per tant, cal que aquest Parlament digui clarament, i ho digui a la ciutadania i ens retratem tots els grups parlamentaris, si estem o no pel manteniment d'aquestes ajudes als habitatges; si estem per mantenir les ajudes a les oficines locals d'habitatge, ara que es constitueixen els nous ajuntaments, que són aquestes que han de tramitar les ajudes a la rehabilitació, les ajudes al pagament de lloguer, i que els ajuntaments hi confien com un element de política social.

I, per últim, em vull referir a un punt de la nostra moció que també respon a una petició que feia l'honorable conseller en una interpellació anterior, i també la portaveu de Convergència i Unió, sobre donar suport, allò que en diem «la lleialtat institucional» i l'actitud ferma davant del Govern de Madrid. El punt 9 de la moció diu clarament que el Govern ha de continuar, amb el suport del Parlament de Catalunya explicitat en aquesta moció, amb les gestions per recuperar la totalitat de les partides del fons del programa d'eficàcia, que no ens van pagar el 2010, i que es mantingui el 2011; que es mantinguin i amplii les ajudes a la renda bàsica d'emancipació per als joves, que són gestionades en bona part pel Govern de la Generalitat, encara que els recursos vinguin de Madrid, i també que es presentin les modificacions legislatives que aquest Parlament està impulsant en matèria de dació en pagament i d'ajuda per evitar desnonaments.

En definitiva, posem les polítiques d'habitatge públic en el centre de les polítiques socials. El Departament de Política Territorial, senyor Recoder –hi tindrà el nostre suport, i crec que és una bona oportunitat, aquesta moció–, té també polítiques socials. Les ha de reivindicar vostè; el senyor Cleries no li ho farà, ho ha de fer vostè. I aquestes polítiques socials, quan vagin a demanar-les al Departament de Benestar i Família, li diran: «Vagi a

Política Territorial.» Li diran: «No, Política Territorial té una retallada del 40 per cent.» No ho accepti, planti's.

Aprofiti una resolució d'aquest Parlament per dir: «El pagament de les ajudes al lloguer de persones que han de ser desnonades, o de les mateixes famílies que estan en habitatges de l'Agència Catalana de l'Habitatge, l'antiga Adigsa, i que no paguen, necessiten ser cobertes, perquè són desnonaments directes, són gent que després sí que anirà al senyor Cleries amb aquestes polítiques que avui ens han explicat.»

Per tant, demanem a aquest Parlament que consideri l'oportunitat d'enviar un missatge a la societat catalana en el sentit que les polítiques d'habitatge sí que són polítiques socials i que la Llei del dret a l'habitatge és un bon marc per fer polítiques abans, per fer polítiques ara i per fer polítiques en el futur.

Trento no va aconseguir parar la reforma protestant; va ser progrés. Aquest progrés es mantindrà en el temps? N'estem segurs.

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per defensar l'esmena presentada, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'illustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., senyor Milà, nosaltres donarem suport en aquesta moció en la seva integritat. En tot cas, faré alguns apunts en algun dels temes en els quals creiem que s'ha de fer una nova lectura d'alguns aspectes, bàsicament, als que fan referència a la relació del tema de la inspecció tècnica dels edificis i del món local; però, en tot cas, sí que hi donarem suport.

I compartim, a més a més, aquesta lectura, que ha fet vostè, dels articles de la llei òmnibus sobre la Llei de l'habitatge, una llei molt treballada en aquest Parlament, molt discutida, i que en realitat sí que està patint una autèntica contrareforma, no? Per tant, m'ha cridat l'atenció aquesta comparació amb el Concili de Trento, de la llei òmnibus, perquè té moltes similituds, de fet, de contrareforma absoluta en matèria de polítiques socials.

També, evidentment, en parlarem un altre dia, de matèria d'urbanisme, perquè la doctrina que nosaltres havíem pogut establir en aquest Parlament sobre les reserves de sòl per a l'habitatge protegit, tenen no només el caràcter d'una política de foment de l'activitat de l'habitatge social, sinó, sobretot, la garantia que des del municipi es pugui garantir a tots els ciutadans d'aquest municipi, els que hi són ara i els que

vénen, que, a vegades, el Govern actual diu «les generacions que vénen» –que vindran–, la possibilitat d'un habitatge assequible. Per tant, hi donem suport.

Hem sentit la portaveu del grup de la majoria parlar del Pacte de l'habitatge i de la convocatòria de la comissió de seguiment. Ens alegrem moltíssim que això es produeixi. L'important és que es produeixi ben aviat, eh? En tenim altres mostres –aquest matí ho comentàvem–, de compromisos de citar actors i agents, que no es produeixen. Per tant, hauríem de veure calendari. I aprofito que hi ha aquí el conseller i el secretari d'habitatge perquè..., bé, si hi ha la voluntat, hi hagi una data. Ens podríem trobar. Es va fer molta feina des de la signatura d'aquest Pacte de l'habitatge –important. Es va posar d'acord a molts actors, més de trenta actors del món de l'habitatge en aquesta matèria. I creiem que hi ha..., davant d'aquestes circumstàncies, les mateixes condicions que van obligar la creació del pacte, encara continuen vigents i s'han aguditzat en alguns sectors.

També, el tema del Pla sectorial. Convergència i Unió sempre ha tingut una certa al·lèrgia planificadora: li costava molt planificar. Només cal veure en l'àmbit del planejament territorial el temps que es van passar per fer el planejament. I va venir un govern de les esquerres per fer tot el planejament territorial. Però el planejament sectorial encara l'hem d'acabar. Per tant, si la notícia de l'aprovació del pla és real, realment nosaltres podem manifestar la nostra conformitat.

Hi ha un element important en la seva moció, senyor Milà, que és el factor de la mediació, l'Ofideute. El paper d'un instrument creat, pràcticament a final del mandat passat, per mitjançar entre aquelles persones que perden..., a causa de la dificultat per cobrir el préstec hipotecari, per pagar el préstec hipotecari, perden el seu habitatge.

Nosaltres som d'aquells que creiem que aquest instrument, l'Ofideute, conseller i secretari, l'heu de fer servir, i que ha de ser un instrument potent i real per poder treballar. I es poden fer moltes coses. Fins i tot, es pot constituir en un element d'arbitratge entre les parts, eh? I em perdonareu, els juristes, perquè jo, en això, sí que vaig una mica més peix, però l'arbitratge com a arma política fonamental i de mediació, des d'aquest punt de vista, creiem que pot tenir una funció extraordinària. És allò, aquí cal allò..., quan parlem de la dació en pagament, que tindrà la seva tramitació parlamentària i una reforma, si es produeix, a nivell de les Corts, l'Ofideute és allò que en un *castellano* més prosaica, podríem dir-ne, un *pequeño amor por quienes nos rodean* i no *el amor por la humanidad*, perquè podem fer una cosa des d'ahir mateix en aquesta matèria impulsant aquest instrument, i hi estem d'acord.

Voldria, també, dir-li, en tot cas, diputat Milà, que en el punt setè, que és la posada en marxa immediata del Programa d'inspeccions tècniques dels edificis, que nosaltres som partidaris que això es produeixi. El manteniment i el control de la situació, de la qualitat del parc de l'habitatge és un instrument necessari que cal treballar, però també és cert que si això ha de col·laborar i és funció que hi col·laborin, fonamental, les

administracions locals, les haurem de dotar també de recursos complementaris perquè ho puguin fer.

El plantejament que fan molts dels municipis en aquesta matèria és que necessiten els instruments de col·laboració. I aquí, senyor conseller, senyor secretari, s'han de posar les eines perquè puguin ser ben precises.

I acabo amb la nostra esmena –com que l'he explicada anteriorment l'he deixada per al final–, que és el convenciment del Grup Socialista sobre el paper que han de tenir les entitats locals, les empreses locals, les oficines locals de l'habitatge, que vostè assenyala, però també les empreses de producció d'habitatge, perquè nosaltres creiem que una funció de les administracions públiques és fer de la producció de l'habitatge social un servei públic.

I, per tant, demanem la seva defensa, que no s'ofeguin en la crisi; algunes d'elles estan al límit de les seves possibilitats, i sense aquests instruments que fan la petita política, municipi a municipi, comarca a comarca, i les entitats socials, molta de la política de l'habitatge d'aquest país no s'hauria fet.

I, per tant, doncs, hi donem suport i esperem que accepti la nostra esmena.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé, molt honorable presidenta... Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, secretari general d'habitatge, Carles Sala..., il·lustre diputat, jo ja li avanço que votaré a favor. El meu posicionament és favorable a la moció en la majoria dels seus punts. Com he dit abans, també, alguns amb més entusiasme que d'altres.

El que sí que..., bé, de la lectura de l'exposició de motius, que la trobo a més molt ben argumentada i molt d'acord amb el seu pensament polític, que el respecte absolutament ja que hi veig uns raonaments molt lògics, dir que el punt que més m'entusiasma és el novè, perquè es tracta de recuperar, doncs, de l'Estat, els diners que són nostres. I, per tant, en aquest aspecte crec que està bé, doncs, seguir les gestions amb l'Estat per recuperar els ajuts en matèria de rehabilitació, en matèria d'emancipació dels joves i tot el que fa referència a la dació en pagament. El número 10..., evidentment, doncs, la modificació de l'impost de la renda de les persones físiques per resoldre la problemàtica dels increments patrimonials ficticis per raó d'aquestes qüestions.

Però, en el punt 1 dir que és desitjable, evidentment, fer polítiques per promoure el dret a l'habitatge. El 2 i 3, el mateix que he dit: crec que no podem tenir les coses a mitges, i, per tant, el pacte i el pla endavant. En el quart punt i el cinquè..., aquí ja discrepo una mica més; i, en el sisè i en el setè, doncs, hi estic absolutament, també, d'acord.

Només fer la reflexió que no podem analitzar, almenys nosaltres, en aquest cas, jo, de manera separada del context econòmic en què ens trobem. Feu referència, en el punt número 1, doncs, que s'han d'adequar a la situació de crisi. Absolutament d'acord, però el que sí que penso quan parlo de col·lectius específics..., doncs, home!, igual que hi ha el dret a l'habitatge, doncs, es promou i es fan polítiques perquè tothom tingui dret al treball; i, en el cas dels joves, nosaltres prioritzàrem el que és la formació i el treball, i, en el cas, doncs, de la gent gran i de la gent que no es pot valer per si mateixa, doncs, sí, prioritzar el que fa referència al dret a l'habitatge.

En resum, reiterar el meu posicionament, i felicitar-lo per la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, presidenta. Conseller, ya hemos anunciado nuestro acuerdo y nuestro apoyo a la moción presentada por Esquerra Republicana de Catalunya, y consideramos que esta moción –y, bueno, y así se ha mantenido– tiene los mismos fines y el mismo espíritu. Nuestra posición va a ser de apoyar, y, sobretodo, y como ha pedido y ha insistido el ponente, el señor Milà, en los puntos 4 y 5, que no se habían debatido tanto de alguna manera, o que..., queríamos decir que a nosotros nos parecen importantes las ayudas al alquiler y para el pago de hipotecas, y que nos parecen imprescindibles, dada la situación excepcional de crisis económica que padecemos y por la que estamos pasando; y que además, esta supresión de las ayudas ha sido una de las causas y motivos por los que Ciudadanos se ha opuesto a los presupuestos presentados por el Govern.

Ahora bien, estamos de acuerdo en estas ayudas, pero sí que creemos imprescindible una supervisión y el control efectivo de estas ayudas para que se ayude a quien realmente lo necesite, que bueno, que supongo que en esto estamos también todos de acuerdo.

Queremos también, y nos parece importante, y daremos, ya digo, apoyo a esta moción..., nos parece importante el aspecto de la renta básica de emancipación a jóvenes, por lo que, bueno, es una cuestión..., ha sido una cuestión muy debatida estos días, y que lleva siendo largamente –largamente– reivindicada, y nos parece importante remarcarlo.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé. No continuaré amb les reflexions, la discussió luterana, entre luterans i ignasians, que hi ha hagut abans, però sí que m'agradaria, ni que sigui, doncs, per distensionar una mica el debat amb el diputat Milà, recordar el que deia Max Weber dels luterans, en la seva obra *Els luterans i l'esperit del capitalisme*. Avui veiem com Iniciativa defensa potser aquell esperit, d'alguna altra manera, eh?, però segurament serà en algun altre sentit.

Dit això, amb aquesta breu referència, sí que és veritat que l'Avantprojecte de llei òmnibus, que hem conegut, que ha estat publicat en el diari oficial, reflecteix, més enllà d'algunes propostes d'agilització i de reactivació econòmica, els reflecteix, evidentment, uns objectius ideològics. Hi entraré al final de la meua intervenció. Però crec que el debat que haurem de fer en les properes setmanes no pot ser que això sigui tractar-ho com uns simples tràmits, que s'ha d'anar més ràpid, per anar per feina i de «cara a barraca» en tot el que són les polítiques públiques, sinó que, al darrere, hi han reflexions ideològiques molt profundes que poden significar un canvi de model de moltes coses. Segurament, hi han alguns aspectes que trobem positiu, però n'hi han d'altres que van molt més enllà del que és l'agilització.

Dit això, entrant a la moció, nosaltres hi donarem ple suport; primer, perquè entra potser més al detall que el text que hem presentat nosaltres amb anterioritat, però estem completament d'acord amb la major part dels aspectes que es detallen. Evidentment, hi ha un punt de contradicció, i és que es demana que es convoqui el Pacte nacional per a l'habitatge en el termini d'un mes; nosaltres hem defensat dos mesos. Però, en tot cas, si aquesta és l'única contradicció que hi ha, no hi veiem gaire problema.

Un altre aspecte que ens sembla molt important és que es fa referència a la mobilització de l'estoc d'habitatges desocupats. Això, per nosaltres, és fonamental, perquè basar només la política pública d'habitatge en la construcció d'habitatge protegit suposa un consum de sòl i un criteri, doncs, poc curós amb la sostenibilitat ambiental del país i amb una visió de planificació del país de conjunt, del conjunt del país, no?

Per altra banda, també creiem que són molt importants tots els aspectes que fan referència a plantar-nos davant del Govern de l'Estat. I això posa molt en relleu quins són els límits d'aquest Parlament, perquè, evidentment, ni en la major part de matèries tributàries, ni en les matèries que fan referència als aspectes bàsics en matèria, doncs, de legislació mercantil o hipotecària, fins i tot en la capacitat de foment, de despesa de foment, com és el cas de la renda bàsica d'emancipació o els fons del Pla estatal d'habitatge, el nostre país està encara massa limitat. Per tant, entenem que és important que es posin en aquesta moció. I, evidentment, per això hi donarem suport.

I finalment, sí que voldria fer una referència sobretot a partir de la intervenció que ha fet el diputat del Partit Popular en el punt anterior, i crec que en certa manera es podrà reproduir ara, no? Parlava, i diu: «Hi han

algunes expressions que jo he fet servir que a alguna part de l'hemicicle no li agradaran.» Crec que la divisió entre dretes i esquerres en molts casos està difuminada, però quan parlem de quins són..., la ponderació que fem del dret a la propietat, crec que és on es posa de manera més clara. I crec que en aquest aspecte, i respecte a les polítiques d'habitatge, es veu molt, perquè en el fons què hi ha més explícit del dret a la propietat que l'habitatge que l'habitatge, que l'habitatge i les polítiques que s'hi discuteixen, al voltant, no?, perquè afecten molt el dret de la propietat.

Per tant, nosaltres entenem que ni cal abolir el dret a la propietat –no estem per això–, ni cal no acceptar que hi ha un dret a l'habitatge que s'ha de satisfer, sinó que s'ha de ponderar adequadament. I en aquest sentit, hi ha dues maneres, nosaltres entenem, i pel que hem vist ara, de veure, d'enfocar les polítiques d'habitatge. Hi ha una manera d'entendre les polítiques d'habitatge com aquelles destinades principalment a satisfer una necessitat d'habitatge de la població, que són les que es van intentar aplicar en els darrers anys i a les quals nosaltres donem suport, i d'altres que es centren molt en l'aspecte contraccíclic de les polítiques d'habitatge, és a dir, a dinamitzar el sector.

Qualsevol dels partits que estem en aquesta cambra combinarem aquests dos tipus de polítiques si som responsables de les polítiques d'habitatge. Però nosaltres el que veiem és, en les argumentacions de Convergència i Unió d'avui, en bona part de les argumentacions del Partit Popular i en les propostes concretes del Govern en la llei òmnibus, que massa vegades la prioritat és fer unes polítiques contraccíclics del sector per afavorir els agents privats del sector i no pas donar un servei per facilitar l'accés al dret a l'habitatge per a una majoria de la població. I, per tant, aquesta és la diferència que nosaltres creiem que és més important.

Dit això, i com que aquest debat probablement, doncs, continuarà amb altres propostes normatives que arribaran aquí, nosaltres donarem suport a la totalitat de la moció, amb la incorporació de l'esmena del Partit Socialista, si finalment és acceptada, igualment, i, si no, també hi donarem suport. I el que esperem és que rebi també el suport majoritari d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, reprenem d'alguna manera, en el debat d'aquesta moció, una mica, el debat que teníem en l'anterior moció. Així ho hem sentit en la darrera intervenció del senyor Pere Aragonès, no? I en tot cas, després li contestaré, perquè tenia previst referir-me una vegada més a la compatibilitat dels drets a l'habitatge i el dret a la propietat.

Però, ara sí, referint-nos a aquesta moció en concret, jo crec que hi havien alguns aspectes que valia la pena posar en evidència en aquesta intervenció, no? Un primer, recollint una sensació que tenia un diputat que fa una estona que, amb relació a aquesta moció, em feia un comentari, i crec que ve a tomb, perquè, com vostès han repetit amb reiteració una referència a la llei òmnibus –lleï que, per cert, encara no ha entrat en aquest Parlament–, doncs, hi havia un diputat que em deia: «Escolti'm, aquesta és una moció òmnibus, no?, perquè agafa un abast extraordinàriament ample.»

Però, més enllà que abasti un marc ample, jo el que diria és que aquesta moció, el que pretén, té una clara, evidentment, intencionalitat política, però aquesta clara intencionalitat política passa perquè la cambra validi les polítiques d'habitatge fetes per l'anterior Govern, d'un costat; per un altre costat, per donar un suport més o menys..., va, implícit a la llei de l'habitatge –no sé si es tracta d'un suport pòstum o no; nosaltres creiem que hauria de ser gairebé un suport pòstum a la llei de l'habitatge que vostès van impulsar en aquesta cambra–, i, finalment, perquè els grups d'aquesta cambra compartim un pacte que alguns grups parlamentaris no vam subscriure perquè no compartim, no?

Per tant, jo crec que amb aquest posicionament inicial es deixa entreveure que el nostre posicionament no serà exactament favorable globalment a aquesta moció, tot i que ja advertim que no optarem per una posició global a la moció, sinó que ens definirem respecte de cadascun dels punts que aquesta planteja. Però sí que no caurem, no volem caure en aquest parany de dir: «Escolti'm, doncs, miri, nosaltres ens pleguem que l'anterior Govern va fer una bona política d'habitatge i a més a més donem suport a un pacte al qual nosaltres en el seu moment no vam donar suport, perquè consideràvem que no hi havien totes les eines adequades.» I per tant..., tampoc a la llei; tampoc a la llei precisament pel que deia el senyor Aragonès i el dret a la propietat, i la diferent concepció que segurament tenim uns i altres respecte d'aquest dret, no? Per tant, nosaltres no avalarem aquestes polítiques.

Donarem recolzament, també, en la línia del que hem fet amb la moció presentada per Esquerra Republicana, a la presentació del Pla territorial sectorial, segurament amb modificacions, també, com dèiem abans. Donarem recolzament al projecte aquest de l'Ofideute, de l'assessorament en les negociacions amb les entitats bancàries als ciutadans que requereixin negociar crèdits hipotecaris. Donarem suport a la inspecció tècnica, a la promoció de la inspecció tècnica dels edificis, o també a la resolució de la problemàtica dels increments patrimonials en la tributació en l'IRPF, en el cas que s'hagi produït dació.

En canvi, ens abstindrem en aquells punts que demanen mantenir les polítiques d'acord amb la llei –hi insisteixo, el nostre desacord amb la llei ens impedeix dir que podem estar d'acord amb aquelles polítiques que establia la llei–; en la convocatòria de la comissió de seguiment –ja li he explicat per què; nosaltres no hem recolzat el Pacte per a l'habitatge–; a reforçar el Pla d'ajut a la rehabilitació. Per què? Doncs, perquè no s'havia fet tampoc abans i els pressupostos en aquest

moment són els que són. No vol dir que estiguem en contra de la rehabilitació; estem absolutament d'acord i convençuts que la rehabilitació és una sortida important al sector de la construcció, no per cobrir absolutament el forat que hi ha en aquest moment, però sí per intentar revifar aquest sector. I ens abstindrem també en el manteniment de les oficines locals de l'habitatge; molt senzill, perquè hem escoltat, hem sentit i hem, d'alguna manera, patit les queixes dels intermediaris privats en el sentit... (*Veus de fons.*) Sí, clar, clar, sí, sí; perquè al final els que generen ocupació no són les oficines locals d'habitatges, sinó que són els intermediaris privats, els que generen ocupació, senyor Milà i senyor Herrera, encara que vostès creguin que no. I, per tant, ens abstindrem en aquest punt, no?

En canvi, ens posicionarem en contra en el fet de mantenir i ampliar les prestacions d'ajuts, no perquè no vulguem ajuts, que sí que els volem, però volem que siguin precisament eficaços –ho deia fa un moment la senyora Carmen de Rivera–, que rebi aquests ajuts qui necessàriament els hagi de rebre, perquè no siguin de forma permanent, sinó que siguin canviants en funció que canviïn les circumstàncies familiars de les persones que rebin aquests ajuts. I a nosaltres no ens sap greu que s'hagi d'exigir uns anys mínims de residència a Catalunya per rebre aquests ajuts.

Votarem també en contra de la presentació del Projecte de llei de dació, perquè ja n'hem parlat en altres ocasions i està en debat en el Congrés..., o en estudi en el Govern de l'Estat.

I, finalment, per dir-li al senyor Aragonès, escolti, miri, no sé si les línies entre dretes i esquerres estan difuminades, però sí que li asseguro que el concepte que tenim del dret a la propietat el Partit Popular és absolutament diferent del que tenen les esquerres d'aquest Parlament.

I, finalment, he dit, en la moció anterior: «En un entorn socioeconòmic i polític canviant...» –i ho reitero, i ho accentuo–, «en un entorn polític canviant, calen polítiques canviants.» Comencin a acceptar que les majories en aquest Parlament han canviat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Senyor Rodríguez, em podrà facilitar les votacions separades, tal com les ha dit? Senyor Rodríguez, em podrà facilitar després, eh, les votacions...? (*Pausa.*)

Té la paraula.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Consellers, secretaris, senyores i senyors diputats, seguim ara amb la segona de les mocions que avui tractem sobre polítiques d'habitatge, i, tot i que no voldria repetir algunes de les respostes ja donades a la moció anterior, sí que caldrà tornar a parlar

d'alguns dels aspectes. I també voldria fer un recordatori de quina és la situació de la Secretaria d'Habitatge i amb què s'ha trobat aquest Govern.

Quedi clar des d'un principi que l'actual Govern de la Generalitat té com un dels seus grans objectius facilitar i millorar l'accés a l'habitatge de tota la ciutadania. No obstant això, i a causa de la situació econòmica i pressupostària, aquesta darrera provocada per la gestió de l'anterior Govern, no hi ha una altra opció que realitzar uns ajustos al pressupost de la Generalitat. I també tenint en compte aquestes situacions, caldrà adaptar la normativa a l'estat actual de crisi per facilitar al sector de la construcció la seva reactivació.

I amb relació a la situació heretada per l'anterior Govern, cal recordar que existeix un deute acumulat superior als 140 milions d'euros, provinent especialment d'ajuts pendents de pagar a promotors d'habitatge, tant públics com privats. I, per tant, el que ha de fer ara aquest Govern és, vist el forat deixat al departament, intentar resoldre el problema, que, curiosament, senyor Milà, va ser deixat pel seu partit, que és qui va dirigir la política d'habitatge els darrers anys del Govern tripartit.

Si seguim amb la resta de demandes de la moció, amb el fet d'aprovar definitivament el Pla territorial sectorial d'habitatge, ja ho he exposat a l'anterior moció, hi estem d'acord. També voldria tornar a recordar l'incompliment per part de vostès, quan governaven, de la disposició addicional primera de la llei, que deia que s'havia d'aprovar en el termini d'un any i que van passar més de tres anys i no ho van fer. Però, en tot cas, nosaltres sí que ho farem.

Pel que fa al fet que es convoqui la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional de l'Habitatge, també com he exposat abans, es constituirà..., es convocarà en el termini més breu possible i es convocarà una reunió de seguiment. L'actualització del Pacte nacional per a l'habitatge era una obvietat ja l'any 2009, el pitjor any des de la data fins a l'actualitat, i vostès llavors tampoc van fer cap pas en aquest sentit, ni tampoc van plantejar cap de les mesures que ara ens estan dient que calen amb tanta urgència.

D'altra banda, ens demana que es comparegui al Parlament en el termini màxim de dos mesos per presentar les mesures d'aquell pacte, i en aquest sentit també voldria fer una mica de memòria i recordar que vostès van rebutjar allò que literalment deia el pacte, que era que «la comissió de seguiment donarà compte anual de l'evolució del pacte davant del Parlament de Catalunya, representat en una comissió parlamentària específica integrada per representants de diversos grups parlamentaris». I, tot i les propostes de resolució presentades al seu moment pels grups de l'oposició, va haver d'haver-hi molta insistència per tal que el conseller Baltasar llavors vingués a explicar els beneficis del pacte. Nosaltres no actuarem de la mateixa manera, actuarem amb més humilitat, i no es preocupi que proposarem la reformulació del pacte amb una visió ambiciosa, però realista i adequada a l'actualitat del pressupost i a l'estat del sector.

Seguint amb els punts de la moció, el Govern mantindrà els programes de prestacions d'ajuts al pagament de lloguer, els ajuts urgents per evitar que les famílies perdin l'ús del seu habitatge i també l'Ofideute. Apostarem per l'Ofideute, tot i que l'Ofideute, tal com el van deixar, que també se sàpiga, eren dues persones externes sense..., bastant ridícul, perquè realment no podien prestar aquests serveis per als quals s'havia fet.

I també voldria dir-li, senyor Milà, perquè veig que no ho sap, que la partida inicial d'ajuts de lloguer d'aquest any 2011 supera la del 2010. Per tant, i aprofito també per dir-ho, després d'escoltar el que s'ha dit, que no es toca ni una coma, pel que fa a les polítiques socials, amb aquesta llei.

Amb relació als ajuts al pagament de lloguer i als d'urgència, el Govern està treballant en l'aplicació de criteris més selectius i focalitzats en l'atorgament de prestacions que garanteixin un millor control dels ajuts per part dels serveis socials i que garanteixin també que els seus perceptors compleixin amb els deures inherents a la percepció dels ajuts. El Govern, a més, mitjançant els ajuts als promotors d'habitatge en règim de lloguer, la promoció directa mitjançant l'Incasòl, els programes de mediació i cessió, i la xarxa d'habitatges d'inclusió, està fent un gran esforç per atendre les necessitats d'habitatge de les persones amb risc d'exclusió social, perquè per aquest Govern les persones són el primer, i en aquest sentit, prioritzarem aquests programes per evitar l'exclusió social i residencial.

Cal dir també que el Govern revisarà la xarxa de les oficines locals d'habitatge; cal veure també quins són els serveis que han de continuar tenint i si cal mantenir aquelles que tenen menys activitat.

I ja vaig acabant. Com saben, el Govern també continuarà insistint en totes les trobades que es tenen amb el ministre i amb la secretària d'Estat per tal de reclamar les aportacions de l'Estat previstes en el Plan estatal de vivienda y rehabilitación, perquè són de vital importància per a l'efectivitat de molts dels programes d'habitatge, especialment la promoció d'habitatge protegit en règim de lloguer.

El Govern actual també està aplicant el Decret de la inspecció tècnica d'edificis, malgrat que sigui un decret amb moltes mancances, aprovat a corre-cuita, publicat via decret uns dies abans de les eleccions passades, però el mantindrem i el seguirem tirant endavant, tot i les mancances presentades.

I ara sí, acabant, per tot plegat i pels motius que hem expressat, podem estar d'acord amb alguna de les parts de la moció que ens han presentat, però, en tot cas, no podem estar d'acord amb la totalitat, perquè nosaltres apostem per una política d'habitatge que ens permeti reactivar el sector i possibilitar l'accés de tothom a l'habitatge, i, per tant, no podem, com entendran, estar d'acord amb la totalitat dels acords que presenta la moció.

Gràcies, presidenta, conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyora Roigé, igual que al senyor Santi Rodríguez, li demanaré que em digui les votacions separades. El senyor Salvador Milà, per posicionar-se sobre l'esmena.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Aprofito per dir que, bé, acceptem l'esmena, però tinc la percepció, no sé si equivocada, que al votar la moció d'Esquerra Republicana no ha votat aquest afegit, aquest punt 10 que s'afegia a la moció d'Esquerra. Crec... *(Veus de fons.)* Sí?, s'ha votat també, eh? Bé. No, no, ho deia per... *(Veus de fons.)* Perfecte, era un altre número, bé.

Respecte..., mirin, senyora Meritxell i Grup de Convergència i Unió, saben vostès el que s'han trobat? Si li puc parlar... *(Veus de fons.)* Ah!, és ella, sí, sí. Ah!, no, Meritxell Roigé. Sap el que s'ha trobat el seu Govern? Doncs, que en un país que no dedicava ni 30 milions d'euros l'any a les polítiques d'habitatge, set anys després se n'hi dedicaven 300, i està en els pressupostos del 2003 liquidats. En un país on hi havien poquíssimes famílies que rebessin ajudes per l'habitatge de protecció oficial, hi han centenars de milers de famílies que han rebut ajudes per l'habitatge de protecció, que han rebut ajudes al lloguer, que han rebut ajudes a la rehabilitació. I, si no, pregunti-ho. Per tant, quan aquest Govern anterior es va trobar davant de les retallades que es van aplicar el 2009 i el 2010, aquest departament, que amb molta honra dirigia aquesta força política, va prioritzar i no va aplicar ni una retallada a les polítiques d'habitatge. Per què no fan vostès el mateix, ara? Miri els pressupostos del 2010, miri la retallada que es va aplicar a mig any del 2010, i el Departament de Medi Ambient i Habitatge va retallar en altres polítiques, però no va retallar ni un euro en polítiques d'habitatge de protecció oficial. I vostè s'ha trobat amb un govern que cada any cobrava íntegre el fons d'eficàcia de l'Estat, quan anteriorment aquest concepte era desconegut a Catalunya. I si de quelcom plora la criatura –i per això hi ha el punt 9 en la moció– és per exigir al Govern de Madrid que pagui això que ens deu. Si ho reclamem en el Fons de competitivitat, també ho podem reclamar amb el fons d'eficàcia.

I, si volen més recursos per a habitatge, incorporin, com proposarem una esmena en els pressupostos, els 36 milions que estan consignats en el Plan estatal de vivienda y rehabilitación i que vostès no han incorporat als pressupostos, sent-hi, 36 milions d'euros més. I facin, com li he dit anteriorment, al presentar la moció, facin plurianualitats per poder pagar aquestes ajudes, que és com s'ha practicat sempre.

I, senyora i senyors de Convergència i Unió, no diguin que no es toca ni un euro en polítiques d'ajuda a l'habitatge i d'ajudes al pagament, perquè o jo tinc mala memòria o a la llei de mesures, d'acompanyament del pressupost, es diu explícitament que enguany no es convocaran aquestes ajudes i que només es pagaran les corresponents a l'any anterior! És que ho diu! Si vostès no se n'han adonat, aprofitin per votar l'esmena parcial que presentarem a la llei d'acompanyament per suprimir aquest article, i allà tindrà l'ocasió de dir-ho,

però no diguin mentides. (*Veus de fons.*) No, home, no diguin que es mantenen, quan no es mantenen.

L'última qüestió. Sí que és important destacar –ho ha dit el senyor Rodríguez, i és veritat, no ho havia referit– en aquest punt, respecte a la modificació de l'impost sobre la renda de les persones físiques..., perquè ens hem trobat ja que en situacions de dació amb pagament el que acaba passant és que, al damunt de les famílies que obtenen aquesta condonació, després ve Hisenda i els imposa una contribució sobre això, que, com ha dit molt bé, és una plusvàlua fictícia.

Ara bé, també deixin-me dir-los una cosa, senyor Rodríguez i senyors del PP, vostès són paladins aquí, i tenen molta raó, a dir que les lleis estan per complir-les i que si tenim una llei, ens agradi o no, s'ha d'aplicar mentre no es reformi. Per tant, no entenc la seva intervenció en el sentit de dir: «La Llei de l'habitatge no ens agrada», quan aquí el que estem dient és que, mentre no es canviï, s'adeqüi a l'actual situació socioeconòmica; però la llei s'ha de mantenir, ha estat aprovada per aquest Parlament i és tan vigent com l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Meritxell Roigé?

Meritxell Roigé i Pedrola

Per al·lusions. Senyor Milà...

La presidenta

Trenta segons. (*Remor de veus.*) Un moment, un moment, si us plau. Un moment... Senyores diputades, senyors diputats, encara queden tres mocions. Senyora Roigé, té trenta segons, per al·lusions.

Meritxell Roigé i Pedrola

Per al·lusions..., senyor Milà, si algú aquí és mentider, no seré jo la que diré mentides. N'ha dit unes quantes, i a més a més ens ha acusat de dir mentides quan, ja li ho he dit abans, el primer que vaig intervindre en aquest Parlament li vaig dir: 143 milions d'euros, han deixat de forat a la Secretaria d'Habitatge; li ho vaig dir el primer dia i li ho torno a repetir avui. I a més a més no hem tocat ni una coma pel que fa a ajudes socials de la llei. I, a més a més, a la partida del 2011, també li ho he dit abans, els ajuts al lloguer són superiors a la partida del 2010. Per tant, faci-s'ho mirar, o almenys llegeixi's el que diu la llei, i veurà que en tot cas no som nosaltres els que estem dient mentides.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions també, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. No, per aclarir-li al senyor Milà els dubtes que tenia, que no entenia que el Partit Popular, doncs, pogués dir que no està d'acord amb una llei. Escolti'm, ho vam dir en el seu dia; una altra cosa és que vulguem que s'apliqui la llei. Evidentíssimament que sí. Però no ens traurà el dret de poder canviar aquesta llei que no ens agrada. I per tant, en aquest sentit, ho hem expressat des del dia que es va aprovar aquesta mateixa llei. Primera qüestió.

I segona qüestió, senyor Milà, home, de quan vostès van entrar a la conselleria d'Habitatge, des que vostès van entrar al Govern, fins al moment actual, hi ha una diferència important. Segurament aleshores les ajudes a l'habitatge eren menys necessàries, perquè hi havien 400.000 aturats menys que els que han deixat vostès en el Govern.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments. Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà. Trenta segons, també.

Salvador Milà i Solsona

Sí, sí, només... A veure, senyora Meritxell, cap problema: si és cert el que diu vostè, que no ho dubto, llavors no tindran inconvenient a aprovar el punt que diu que es farà la convocatòria per renovar i ampliar les noves ajudes al pagament del lloguer. Segurament som estràbics i no hem sabut llegir bé la llei d'acompanyament. I també eliminaran aquest article, perquè, si diu que és cert això, només ha de ratificar-ho votant a favor del punt a; i si volen en demano la votació separada, eh?: «mantenir i ampliar en l'exercici 2011 la convocatòria per a les ajudes al pagament de lloguer». Vol que en demani la votació separada? (*Veus de fons.*) L'han demanada? (*Pausa.*) Doncs, aquí es retrataran.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé. Passarem a la votació, però les hem d'ordenar... A veure...

(*Pausa llarga.*)

Atents, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular, perquè farem quatre votacions. Seran: la primera, els punts 1, 2, 3 i 4.c. (*Veus de fons.*) Es poden acumular –es poden acumular. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Què vol?

Santi Rodríguez i Serra

Hem expressat la voluntat de votar els punts 1 i 3 en sentit diferent del 2 i 4.c. Per tant, en la mateixa votació ho tindrem difícil.

La presidenta

D'acord. Per tant, 1 i 3, junts, i 2 i 4.c, junts? *(Pausa.)*

De moment fem això, eh?: 1 i 3.

Comença la votació.

Senyora...? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 114 vots a favor i 17 abstencions.

Ara passarem a votar el punt 2 i el 4.c. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyora Simó, sí? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 131 vots a favor.

Ara passarem a votar el 4.a, 4.b i 9.c. D'acord? *(Pausa.)*
4.a, 4.b i 9.c.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Han estat rebutjats per 52 vots a favor i 78 en contra.

Ara passarem a votar els punts 5, 6 i 8 –5, 6 i 8.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Han estat rebutjats per 52 vots a favor, 62 en contra i 17 abstencions.

I finalment passarem a votar els punts 7, 9.a, 9.b i 9.d. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 131 vots a favor.

Queda un punt 10, que és l'esmena que s'ha afegit i acceptat, i, per tant, el punt 10, esmena afegida i acceptada –punt 10, esmena afegida i acceptada.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació primària (tram. 302-00041/09)

Passem ara al punt 15 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació primària. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat, ja...

Daniel Font i Cardona

Gràcies...

La presidenta

...pot començar.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, senyora consellera d'Ensenyament, associacions de pares i mares d'alumnes i entitats de la comunitat educativa que s'han interessat per aquest debat, i tot-hom que el segueix d'una manera o altra, per un o altre mitjà, per una o altra via, el motiu de la interpellació del darrer dia i avui de la moció és plantejar una qüestió essencial, que és l'efecte sobre la batalla per la qualitat i els resultats escolars i l'efecte que sobre l'educació primària en general tenen les mesures horàries i de plantilles preses recentment per l'actual Govern dins d'una voràgine de limitacions, suspensions i dissolucions de l'obra de govern anterior, amb especial atenció i referència a l'eliminació de la sisena hora de l'horari escolar a les escoles públiques de Catalunya.

Com hem valorat en diferents ocasions, els beneficis de la implantació de la sisena hora a les escoles de Catalunya..., ho reiterem, han estat molt i molt bones, molt i molt bones, i positives; han permès disposar d'un temps addicional a cada escola en benefici del mateix projecte educatiu, la seva aplicació i el seu desplegament, i s'han emmarcat dins d'un conjunt de mesures efectives per a la qualitat en aquesta àrdua batalla pels resultats escolars en què no es pot baixar la guàrdia en cap moment, ni de cap manera, ni per ningú.

La sisena hora ha estat una mesura amb impacte positiu i directe sobre la vida quotidiana de les escoles i de les famílies implicades. Qualsevol persona amb un mínim d'equanimitat que es faci una reflexió sobre aquesta qüestió conclourà el mateix: que la sisena hora és necessària, que treballa a favor de la qualitat educativa, que permet un marge de treball que ajuda a consolidar el projecte educatiu de cada escola i que contribueix a la viabilitat curricular i educativa de la jornada escolar quotidiana. Contribueix a tot això, a totes aquestes coses, a cadascuna d'aquestes coses.

Seguint les explicacions que han formulat les associacions de pares d'alumnes que s'han preocupat pel tema, que agrupen a milers llargs de famílies, la sisena hora és important perquè suposa acabar amb la discriminació que implica l'existència d'horaris escolars diferents segons que les escoles siguin de titularitat pública o de titularitat concertada. Les escoles concertades tenen el seu propi règim de problemes, que han estat detectats i analitzats i que es corresponen amb un compromís precís, que consta a la Llei d'educació de Catalunya. Però el que estem tractant aquí, en parlar dels horaris escolars, és que, des de l'òptica de l'alumnat, a l'hora d'escollir escola, l'oferta educativa en el seu conjunt ha de ser equitativa i l'alumnat té dret a accedir a uns mateixos horaris escolars, independentment de la titularitat jurídica de cada escola. No es pot mantenir un sistema educatiu amb dos règims d'oferta educativa di-

ferents perquè és discriminatori. I aquesta és una qüestió ben clara.

Però, tornant als pares i mares, la sisena hora és necessària per diverses raons: perquè suposa aproximadament 175 hores més d'escola durant el curs, i això té un efecte sobre la qualitat de l'escola; serveix per igualar les condicions d'escolarització entre totes les escoles sostingudes amb fons públic; perquè convé no fer canvis educatius d'anada i tornada de manera compulsiva –es refereixen al departament–, i també perquè implica dos o tres mestres més per escola i una major proximitat a les ràtios mestre i mestre/classe i mestre per escola dels estàndards europeus, que encara queden lluny, i perquè implica una situació de suport addicional a la dinamització de les escoles, de totes i cadascuna de les escoles.

Com hem fet notar en alguna ocasió, la supressió de la sisena hora, atribuïda als requeriments dels ajustos econòmics a què el Departament d'Ensenyament no ha sabut sostreure l'educació del país, no té una base lògica o empírica. Ja els vàrem dir l'altre dia, i els ho repetim, senyors i senyores diputats, que l'inici de curs requereix 1.933 places noves i que, en canvi, el conjunt de les mesures preses pel Govern generen un excedent de 5.500 places, que comporten una baixada dràstica de totes les ràtios, atenent les dades del mateix Govern.

La pregunta era: i què pensen fer entre les 1.933 places necessàries i les 5.500 places d'excedent generat?, ens ho voldran explicar en algun moment, què pensen fer, amb un cert detall? No hi ha raó econòmica, perquè ens han dit que els retalls no comportaran acomiadaments de ningú, i per tant els recursos hi són, no són susceptibles de retall, segons declara el Govern reiteradament, i no hi ha, doncs, raó econòmica de cap mena que sigui aplicable a la sisena hora, perquè els mestres hi són.

Tot això ens porta a una conclusió lògica, senyora presidenta, senyors i senyores diputats, i és que les mesures preses han estat poc pensades i precipitades, no han passat pels nivells preceptius de la comunitat educativa, i, en el seu conjunt, creiem que la situació de les plantilles és perfectament viable i suportable, des d'un punt de vista de la gestió de recursos reals, si rescatem la decisió d'eliminar la sisena hora a les escoles i el Parlament decideix, finalment, deixar la mesura en suspens i mantenir, per tant, la sisena hora en l'horari escolar de totes les escoles de Catalunya en els termes que determini la moció.

És per això, senyors i senyores diputats, que, mirant d'interpretar el sentiment general dels diferents grups polítics de la cambra, hem presentat una moció per al manteniment de la sisena hora en l'educació primària per a la consideració dels grups de la cambra.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. En primer terme, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en el seu nom té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputades i diputats, sí, Esquerra Republicana hem presentat dues esmenes a la moció, i ho hem fet, en primer lloc, per tal de fixar, remarcar quins van ser els objectius que al nostre entendre van ser els que van impulsar a tirar endavant aquesta harmonització d'horaris dintre del que és el sistema públic, el servei públic educatiu, és a dir, com una mesura que igualava en condicions d'escolarització totes les escoles que reben fons públics, com una eina útil per garantir l'equitat, com una eina de prestigi de l'escola pública, o per ajudar a prestigiar l'escola pública, i com una eina de prevenció i superació del fracàs escolar; no és la panacea, òbviament, però sí que és una eina que hi col·labora, des del nostre punt de vista.

La segona esmena va en un sentit que és el que, de fet, li vaig plantejar a la mateixa consellera d'Ensenyament en una de les últimes sessions de control al Parlament. Li vaig dir: «Consellera, no heu ni tan sols avaluat...» –amb rigor, eh?, rigorosament, no parlo de percepcions–, «no heu fet ni tan sols una avaluació rigorosa de quin ha estat l'impacte de l'aplicació de la sisena hora en la millora del nivell d'aprenentatge de l'alumnat, ni de quin impacte pot tenir, doncs, suprimir-la, aquesta sisena hora, ni de quines millores s'hi podrien fer», atès que la mateixa consellera ha dit en més d'una ocasió que no és una qüestió econòmica, la retirada de la sisena hora, sinó pedagògica.

Per Esquerra Republicana continua sent vigent, i més vigent que mai, l'acord pel qual calia harmonitzar horaris, jornades i calendaris en tots els centres del servei públic educatiu. I això vol dir sisena hora a la pública i pagar la sisena hora a la concertada. I això vol dir fer un estudi de costos que, certament, encara no s'ha fet. I nosaltres entenem que és més que possible i més que desitjable recalendaritzar aquesta aplicació progressiva en sis anys, que acaba l'any vinent, l'any 2012, per unes raons òbvies de dificultats financeres de la Generalitat, poc més d'un any després de començar-se a aplicar la sisena hora també a l'escola pública. Per tant, nosaltres creiem que és més que factible de poder ampliar i negociar un període –un període– transitori.

És per això que nosaltres presentarem esmenes a l'articulat dels pressupostos de la Generalitat i esmenes a la llei d'acompanyament per tal de fer possible aquesta qüestió, per tal de mantenir la sisena hora, per tal d'avaluar-la i per tal de garantir els recursos progressivament per garantir la gratuïtat a totes les famílies; una esmena que podria anar en aquest sentit: «El Govern de la Generalitat, dintre les seves possibilitats pressupostàries, dotarà la totalitat de centres públics d'ensenyament primari de Catalunya dels recursos econòmics i humans necessaris per tal que puguin fer efectiva la sisena hora, i, en cas de no poder dotar de més personal directament els centres, facilitarà els recursos econòmics a aquests per tal que puguin adoptar les mesures necessàries per fer-la efectiva. En tot cas, el Govern tindrà especial cura a garantir la sisena hora a tots els alumnes de Catalunya.» Aquesta podria ser l'esmena que utilitzéssim, o no, però en tot cas és l'esmena que Convergència i Unió va utilitzar en els pressupostos de la Generali-

tat per a l'any 2010 per tal que es mantingués la sisena hora a les escoles. Un any i poc més, fa, d'això. Què és el que ha canviat en aquest any i poc més?, ens preguntem des del Grup parlamentari d'Esquerra.

El que no pot ser és fer l'equació fàcil, massa fàcil, i, des del nostre humil punt de vista, absolutament desncertada, de dir: «No es pot complir la segona part del compromís del Pacte nacional per a l'educació, que és el de pagar progressivament a la concertada; per tant, no complim cap compromís.» Aquesta ha estat, aquesta és l'equació que s'ha utilitzat, sense cap debat amb la comunitat educativa, sense cap anàlisi, amb precipitació, amb la sensació de desconcert que hi ha hagut als centres, sense una avaluació rigorosa, com els deia.

I, per tant, nosaltres celebraríem que la transacció que hem anat treballant, i que espero que tiri endavant, amb el Partit dels Socialistes i el Partit Popular, tiri endavant, perquè almenys durant el curs vinent es mantingui la sisena hora, s'avalui conjuntament amb la comunitat educativa, amb el Parlament de Catalunya, l'impacte en positiu i també de la seva supressió, i totes les mesures que calgui dur a terme, per fer les coses bé, per no córrer, per no improvisar.

Crec que tothom ens agrairà que ens donem aquest temps per fer les coses ben fetes; i, primer de tot, les famílies.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable diputada. També ha presentat esmena el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera d'Ensenyament, senyores diputades i senyors diputats, el Partit Popular de Catalunya intenta amb les seves esmenes posar seny en aquest debat, posar seny; com sempre, el Partit Popular intentem, amb les nostres esmenes, posar seny en els debats. I posar seny què vol dir? Vol dir, doncs, no aplicar en aquest Parlament el debat del retrovisor permanentment, ni de set anys, ni de vint-i-tres anys, però tampoc aplicar el debat de: tot allò que fa el nou Govern, com no és nostre, ens ho hem de carregar. Posar seny vol dir no defensar aferrissadament l'escola concertada en contra de l'escola pública o no defensar aferrissadament l'escola pública en contra de l'escola concertada, perquè tota és escola catalana i la volem defensar, una i l'altra, i que qualsevol mesura que es debati en aquest Parlament no ha de ser d'uns contra d'altres, no ha de ser de retrovisors de set anys o de vint-i-tres anys, sinó que ha de ser a favor de la qualitat de l'educació.

La pregunta que ens hem de fer, senyories, és: tenim un problema de qualitat d'educació a casa nostra? Sí. I per tant hem de posar-hi solució.

Segona qüestió: la sisena hora és la millor solució? Senyora consellera, potser no. Tal com s'ha reformulat

fins ara? Senyora consellera, potser no. Aquí li dono la raó en una reflexió que vostè ha fet.

Ara, em permetrà que faci una altra reflexió, intentant posar seny en el debat. Treure de forma unilateral, sense els sectors principals de la comunitat educativa, professorat i pares i mares d'alumnes, AMPA, la sisena hora que ha funcionat fins ara, això, és seny? No, tampoc; de forma unilateral, no.

Senyora consellera, el Govern de Convergència i Unió no té majoria absoluta. Això ho sap molt bé. Per tant, què hem d'estrenar? Una època de debat; hem d'estrenar una època de debat, una època de consensos, una època d'intentar aconseguir consensos. I el que diem, fixi's, és un punt mitjà, dic –i no, no és política, senyora consellera–, un punt mitjà. «Defensar aferrissadament la sisena hora perquè precisament és la que vam fer nosaltres?» –diuen des del tripartit. No. Treure-la perquè precisament va ser un altre govern que la va fer? Tampoc.

Què diem? Miri, perquè vegi que no és política, diem: «Deixem un any més...» –aquí hi ha una errata en la nostra esmena, i la reconeixem–, «deixem un any més, deixem que siguin els sis anys, la sisena hora, perquè la cohort que va començar a primer acabi sisè amb la sisena hora.» I què hem de fer? Una cosa que en qualsevol política pública és assenyat: fem una avaluació de si la sisena hora a l'escola pública ha contribuït o no ha contribuït –segon punt de la nostra moció– a la millora de la qualitat educativa o a la lluita contra el fracàs escolar. I a partir d'aquí, què fem? Una cosa ben simple: reformulem-la. Tindrà tot el nostre recolzament, senyora consellera, per reformular la sisena hora.

Quines condicions li posem? Això sí. Primer, que hi hagi un consens de la comunitat educativa. De la mateixa forma que la diputada..., de la mateixa forma que la diputada Rigau ho demanava –ho demanava– en aquest Parlament quan era diputada Rigau, la consellera Rigau ho ha demanat en aquest Parlament quan és consellera Rigau. Per tant, seny; hem de posar seny en aquest debat.

I, segon, que contribueixi a la reducció del fracàs escolar. Que el fracàs escolar, a casa nostra, on es concentra principalment, que és la nostra gran preocupació, el nostre gran cavall de batalla? Es concentra a l'escola pública. Si volem dignificar l'escola pública hem de reformular, en tot cas amb el consens de la comunitat educativa, la sisena hora, amb la comunitat educativa i en la lluita contra el fracàs escolar.

Jo parlava amb el diputat Coto..., veritat, diputat Coto?, en parlàvem, que vostè va estudiar a l'escola pública i se sent orgullós d'haver estudiat a l'escola pública, i reconeixíem que la sisena hora podia ser un factor important de progrés en contra del fracàs escolar. Per tant, hem de reconvertir-ho i hem de fer-ho possible, perquè el que volem, el màxim que volem, és dignificar l'escola pública, reduir el fracàs escolar. I, per tant, senyora consellera, un pla de xoc tan important com és el Pla de xoc contra el fracàs escolar ens l'hauria de portar en aquest període de sessions, perquè és un pla de xoc. I, per tant, el que volem és una altra qüestió, però té molt a veure amb el principal objectiu que tenim a casa

nostra, que és la reducció del fracàs escolar i la millora de la qualitat educativa a casa nostra.

Per tant, fixin-se, senyors diputats, fixin-se, aquestes AMPA que ens deuen estar veient, senyor Font, per la televisió, perquè aquí no n'hi ha cap ni una, avui, fixin-se (*veus de fons*) –perdoni'm–, fixin-se, unes esmenes absolutament de seny, unes esmenes que el que diuen és: no traguem una política, que pot ser que hagi funcionat o no, perquè sigui d'un altre govern, mantinguem-la un any més per veure si la podem avaluar, l'avaluem, i qualsevol modificació ha d'estar emmarcada dintre de la principal preocupació que li deia del nostre grup –senyor president, i amb això acabo–, que és la lluita contra el fracàs escolar i la qualitat de la nostra escola, sobretot –que ens preocupa– l'escola pública.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Finalment, també ha presentat una esmena el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula la diputada senyora Neus Munté.

Neus Munté i Fernàndez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, aquesta moció sobre la sisena hora que estem discutint parteix d'un error i busca confondre, confondre enormement. En la seva literalitat, en el seu inici, parlava de mantenir l'horari escolar de sis hores diàries en tots els centres públics de primària, d'acord amb l'article 54 de la LEC. L'error primer és voler fer creure que aquest Govern incompleix la Llei d'educació de Catalunya. No és així. Vostè sap perfectament que la LEC no preveu la sisena hora com un dret, que no ho és, i que l'horari escolar que fixa la LEC diu que es pot, que es podrà allargar, i això és el que s'està fent i el que es vol fer en determinats centres i amb determinats alumnes. I el decret de primària fixa en vint-i-cinc hores setmanals el seu horari lectiu. I això es compleix escrupolosament; vostè ho sap perfectament.

La sisena hora és tota una altra cosa, però quan parlem de la sisena hora mai es parla clar, vostès mai han parlat clar. Una sisena hora que va néixer a partir del Pacte nacional per a l'educació, efectivament, al qual es van destinar molts recursos i que contenia tot un seguit de compromisos, per cert, la major part dels quals no s'han complert ni en la seva literalitat ni molt menys en el seu conjunt. Va néixer, per exemple, amb l'oposició frontal del principal sindicat de l'ensenyament públic, que no va subscriure el pacte, i amb moltes entitats que van presentar importants objeccions, a la sisena hora precisament, perquè la volien gradual, la volien progressiva, volien un pla pilot precisament per poder-lo avaluar. Però vostès, el Govern, el va aplicar de cop, hi insisteixo, hi van destinar molts, molts recursos, i van prometre fer-la gratuïta per a tothom, eh? –per tant, als centres concertats, on la sisena hora es feia de feia temps i sempre

pagada per les famílies–, amb un calendari que va ser incomplet i amb un calendari que continua sent impossible de portar a la pràctica. Però s'obliden d'un petit detall: el Pacte nacional per a l'educació, els agradi o no, està subsumit a la Llei d'educació de Catalunya i, per tant, del que parlem en aquests moments és de la Llei d'educació de Catalunya que es va aprovar en aquest Parlament.

Però, per acabar de fer-la grossa, per complicar encara més la cosa, en aquells moments també van acceptar una rebaixa de dues hores setmanals pel que fa a l'horari dels ensenyants, eh?; una mesura insòlita i una rebaixa que pràcticament ningú no demanava en aquells moments. I volen confondre parlant d'un problema d'hores. No tenim un problema d'hores. Senyor López, a quantes comunitats autònomes governades pel Partit Popular s'oferten sis hores? Quan les ofertaran, en totes aquestes comunitats autònomes? O, senyor Font, quants països del nostre entorn europeu ofereixen sis hores? No tenim un problema d'hores. El que sí que hem d'atendre necessàriament són els nous alumnes que s'incorporen al sistema. El reforçament de l'ESO, perquè és aquí on tenim l'abandonament dels alumnes. El reforçament de la postobligatòria, perquè aquest és un altre problema greu que tenim i vostès no en parlen, i necessitem que els nois i noies continuïn estudiant a la postobligatòria. I volem i mantindrem les plantilles, perquè necessitem tots i cadascun dels ensenyants dins el sistema. I això és el més important.

La senyora Simó deia: «Què ha passat?, què ha canviat en un any?» Doncs, per començar, hi ha un nou Govern i el nou Govern arriba i reordena les estratègies educatives que es troba en marxa. I hi ha un altre problema. Què ha passat en un any? Doncs que tenim un altre pressupost, uns recursos limitats i els que ens hem trobat. No cal que en parlem més. I, a partir d'aquí, unes prioritats i una visió de conjunt del sistema educatiu, que és el que a vostès els falta. Parlen de la primària, però, escolti, amb aquests recursos limitats amb què ens hem trobat, amb els compromisos incomplets que vostès van assumir, resulta que volem donar compliment no només a la primària, sinó que volem desdoblar a la secundària, volem reforçar la postobligatòria, volem ampliar l'oferta a la postobligatòria. I, fixi's, tot això ho fem demanant el sacrifici dels ensenyants d'incrementar una hora més la seva jornada. I ho han fet. Des d'aquí també els volem agrair aquest esforç. Però si vostès parlen de mantenir la sisena hora a tots els centres públics, potser estan abocant el Govern que els demani un altre sacrifici, no sé si ja assumible, que és el d'incrementar una altra hora més, aquelles dues que vostès van rebaijar, als ensenyants.

I, senyor Font, sobretot confon vostè..., perquè la sisena hora fa dies, fa setmanes que cueja, i vostè planteja això aquí, en el Parlament, quan sap perfectament, perquè han tingut responsabilitats de govern, que a aquestes alçades de la pel·lícula les plantilles estan elaborades, comunicades als centres, perquè puguin organitzar-se i començar el curs amb normalitat; si no, tindríem, això sí, un greu problema i seria una greu irresponsabilitat d'aquest Govern, que per descomptat que no hi incorrerà.

I clarament, senyora Simó, vostè parla d'una avaluació, de la necessitat de fer una avaluació de l'impacte de la sisena hora. Està molt bé. Llàstima que no haguessin fet, escolti, un estudi de costos que estava inclòs com a compromís important en el Pacte nacional per a l'educació: el del cost de la plaça escolar. No es va fer res, no es va reunir ni el grup de treball. Vostè ho sap perfectament, igual que ho sé jo, igual que ho saben aquí els diputats del Grup Socialista. Haver començat per aquí. No van deixar fer ni l'inici d'una avaluació sobre l'impacte de la sisena hora, eh?, potser perquè no es tenien clars els objectius. I per fer una avaluació en condicions s'han de conèixer els objectius. Quin era? Millorar l'aprenentatge dels alumnes? La conciliació? Es va parlar molt de la conciliació. Si era així, com és que tan pocs centres van aplicar la sisena hora a la franja de la tarda, de cinc a sis de la tarda, i es va concentrar en el migdia?

Hi insisteixo, amb els recursos disponibles, amb el que ens hem trobat, amb la necessitat de tenir una visió de conjunt del sistema educatiu, el que es fa, el que es pot fer i el que es farà bé és aquesta reordenació de la sisena hora, que no vol dir eliminar-la a tot arreu; si es mantindrà en centres ubicats en municipis amb necessitats socioeconòmiques desfavorides, a les escoles rurals. I hi ha un paquet d'hores, un paquet d'hores important, gens menyspreable, sinó tot el contrari, per atendre desdoblaments, reforç individualitzat als alumnes amb més dificultats.

Senyor López, amb el seu vot afirmatiu a aquesta moció, perfectament legítima, vostè avala la política educativa del tripartit, aquella política que tant criticaven. Sí, senyor López, l'aval. Una política d'eslògans, una política de promeses incomplertes i de generació d'expectatives al conjunt de la comunitat educativa, a l'escola pública, a l'escola concertada, també als professionals de l'educació. Per cert, que sí que han estat consultats, allà on toca, a la mesa sectorial, perquè els canvis, la reorganització de la sisena hora afecta les seves condicions horàries. I s'ha produït, evidentment, aquest debat i aquesta negociació...

El vicepresident primer

Il·lustre diputada, si us plau, vagi acabant.

Neus Munté i Fernàndez

Sí, senyor president, disculpi; acabo, immediatament. Com deia, un aval a aquesta política educativa de generació d'expectatives, interessants, però, després, de greus frustracions.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició, en primer terme, té la paraula el diputat del Grup Mixt senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé, molt honorable president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, breument, jo estic d'acord

amb l'esperit del text de la moció quant a la defensa que fan de les polítiques del Pacte nacional per a l'educació, especialment en el manteniment de la sisena hora; almenys aquest era el meu plantejament, el meu posicionament, amb el benentès que el que es busca, doncs, és aconseguir l'excel·lència, aconseguir l'equitat en l'educació i també com a instrument per a la lluita contra el fracàs escolar.

Després, doncs, dit això, penso que estableix el Pacte nacional per a l'educació l'equivalència entre els centres públics educatius en matèria d'horaris, de jornada, de tot això que diu del calendari escolar, i també amb relació a la distribució més racional dels dies lectius, atesa l'estreta vinculació que hi ha entre el calendari escolar de l'alumnat i el calendari laboral de les famílies. Vetllar, també crec que és important, per evitar que la jornada lectiva sigui d'una durada excessiva.

Però, sentint les explicacions dels qui m'han precedit en aquesta cambra, doncs, home, a mi les explicacions que ha fet la diputada defensant l'esmena de Convergència i Unió, doncs, em convencen força, la veritat és aquesta, perquè sí que penso que s'ha fet un esforç..., per no dir del tot, i m'ha canviat el posicionament, per no dir també les explicacions i els debats que he sentit aquests darrers dies quant a la sisena hora. Entenc que la consellera per descomptat que està en contacte amb la comunitat educativa, perquè, si no, penso que no voldria introduir aquest debat, que seria..., no crec que sigui el tarannà de la consellera d'introduir debats innecessaris. Crec que és prou necessari i més en el context de crisi econòmica en què ens trobem.

I això d'incidir en el fet que, doncs, el consens amb la comunitat... Miri, hi han altres retallades que s'han fet, en sanitat, que a mi em consta que s'han fet molts contactes, hi ha hagut molta interacció amb la comunitat sanitària, però a vegades, doncs, hi ha una part que no vol escoltar o hi ha una part que no vol manifestar-se com a partícip en aquestes debats constructius. És la sensació que tinc.

I, arran de les intervencions de tots vostès, jo m'inclino pel posicionament que ha fet la il·lustre diputada de Convergència i Unió i votaré en contra de la moció.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té ara la paraula el diputat Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Molt bé. Doncs, senyora consellera, la polèmica sisena hora lògicament és, com se sap, una de les puntes de l'iceberg dels problemes que arrossega l'educació a casa nostra. No es pot resoldre el tema del fracàs escolar amb retallades i no es pot acceptar el que pot significar anar cap a unes escoles de primera i de segona, amb diferents horaris. Catalunya necessita urgentment polítiques educatives coherents, debatudes àmpliament al sector i polítiques que durin; no pot ser que cada govern canviï la política de l'anterior. Un model educatiu sòlid és impossible, de tota manera, d'aconseguir sense

un bon finançament. I aquesta és la mare de les batalles. Ni l'actual Govern ni l'anterior no han tingut ni tenien la valentia per apostar de manera seriosa per un projecte de país que passi per un model educatiu eficaç i sense fissures.

Se'ns demana que ens posicionem sobre la sisena hora, que contribuïm al poti-poti legislatiu que impera en l'educació a Catalunya des de fa massa anys, per desgràcia i desconcert de famílies, d'alumnes, de docents i d'equips directius; un poti-poti legislatiu que ens ha dut a la situació actual: una quota de fracàs escolar del 30 per cent, que duplica l'europea; aules superpoblades d'alumnes amb necessitats educatives diverses, i retallada de programes i professorat que atendien aquest tipus d'alumnat. Ho hem dit bé: retallada de plantilla; massa vegada sentim l'eufemisme de «recol·locació», però ja ens entenem. La reducció de desdoblaments, d'aules obertes, d'aules d'acollida i grups reduïts, la mateixa supressió de la sisena hora, impliquen una retallada del professorat i una involució important de la qualitat de l'ensenyament.

I és per això que nosaltres votarem a favor d'aquesta moció.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del grup parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Diaz

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats i diputades, l'altre dia comentàvem en comissió que aquest debat de la sisena hora era un debat que anava més enllà de la mateixa sisena hora; era un debat de model, de model educatiu. I nosaltres vam dir que el que calia era fer un debat que segurament ha quedat a mitges: que el model educatiu sigui una única xarxa de servei públic i que, per tant, no tornem –i no mirem enrere– a dividir novament en dues línies, de concertada i de pública. Això..., ara mateix la sensació de la comunitat educativa, per una banda, i de professionals i sindicats, per una altra, i també lògicament coneixent el passat..., molts tenim la sensació que el que s'està fent aquí és obrir novament debats que havien quedat prou tancats.

La sisena hora, és cert –és cert, és una realitat, perquè les dades són les que són, de fracàs escolar– que no ha arreglat tots aquests problemes que té el sistema educatiu; això, jo crec que no ho nega ningú. Ara, estarem d'acord que en una mesura com aquesta, com ha dit algun altre portaveu, cal consensos. I, evidentment, posar en marxa una sisena hora..., que el motiu veritable de la sisena hora, ho vulguem o no, està a sobre la taula, són les retallades. Si hi han retallades i hi ha menys plantilla, evidentment una forma de retallar és treure hores lectives i professors. I professors, lògicament, que no estiguin fixos, però que també puguin estar ocupant aquesta sisena hora o treballant per aquesta sisena hora.

Per tant, aquí darrere el que hi ha és un debat molt més profund. S'ha volgut aplicar en aquesta sisena hora

més que a un model educatiu, sinó que s'ha fixat en un model només de retallada social. I, per tant, nosaltres defensem que existeixi la sisena hora, en tant que és un model que equipara el sistema de xarxa pública, de servei públic, amb la concertada. Alguns hem anat als dos tipus d'escola i sabem perfectament que, al final, treure aquesta hora suposa, a la pràctica, quan acaben totes les hores lectives d'un docent, en aquest cas, d'un alumne, un curs menys quan acaba. Aquesta és la realitat, la diferència de fer una hora més o una hora menys. I això és prou important, i tots sabem les diferències que encara es produeixen en aquesta línia.

Per tant, no és la solució ni la panacea, efectivament, com deia la portaveu d'Esquerra Republicana. Efectivament. Però és veritat també que és un utensili i que sembla que treure-la no és, segur que no, la solució per acabar amb el fracàs escolar.

Per tant, donem suport a la proposta en aquesta línia. Oberts a esmenes i a debats profunds sobre el model educatiu a Catalunya? Sí, però també sent conscients que, més que fer passes enrere, sembla que el que hauríem de fer, en tot cas, és millorar el sistema. I les retallades, lamentablement, també estan arribant al model educatiu, i aquesta sisena hora ha estat una fórmula vestida de model, vestida de fracàs d'aquest sistema, perquè no ha garantit tot el que potser se n'esperava, i ara fem marxa enrere. Nosaltres no volem passes enrere en el model educatiu, en tot cas, discutim si les volem fer davant, si les podem fer ara o de quina manera i quant costen; però, en cap cas, amb passos enrere. Per tant, Ciutadans votarà a favor d'aquesta proposta de mantenir la sisena hora.

Gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Intentaré fer una intervenció breu perquè, com sap, com veu, no tinc més veu ja.

Miri, senyora Munté, a vostè i a la consellera els hem d'admetre un mèrit... –ara que la consellera m'escolta, segur que em donarà la raó–, i és el mèrit de permetre que el senyor López vingui aquí al Parlament de Catalunya i ens expliqui i ens doni una lliçó de seny en política educativa a Catalunya. És mèrit seu, consellera. Qui ens ho havia de dir, oi? Que el senyor López pogués venir aquí i venir-nos a explicar què és el seny i què és posar enteniment a l'educació a Catalunya. Aquest és el seu mèrit, senyora consellera, donar-li aquesta centralitat. I li dic «qui ens ho havia de dir?», perquè fa us quants anys, ja, que treballem plegades en temes educatius en aquest Parlament. I és mèrit també del senyor López, que certament se n'ha sabut, políticament, aprofitar.

La sisena hora és –sí, ho heu dit, ho han dit els meus companys–, certament, una mesura d'equitat i de qua-

litat del sistema educatiu. És una mesura d'equitat perquè permet..., o de qualitat, perquè permet millorar i invertir més en l'escola pública, però és una mesura també d'igualtat. I aquesta càrrega d'igualtat és el que va permetre donar-li un valor simbòlic al Pacte nacional per a l'educació. I sí, tenia un valor simbòlic, tenia un valor polític, tenia un valor d'unitat en aquell moment, perquè el pacte nacional sí que va ser un pacte de consens. I sabíem que comportaria compromisos amb el Govern, i els va comportar. Certament, no tots aconseguits, ho deia la senyora Munté, però uns quants, no?, senyora Munté? Vostè, que ve de tradició sindicalista, se'n recordarà, de tots aquells que vostè mateixa aplaudia quan, arran del mateix Pacte nacional, s'anaven aconseguint alguns d'aquests criteris.

El que s'enterra amb la idea de la sisena hora no és només una hora a les escoles públiques, és la idea que escoles públiques i concertades, escoles que vénen sufragades amb diner públic, poden tenir les mateixes condicions de treball; entre altres i una d'important, l'horari escolar. I això s'enterra, com han enterrat també la idea que puguin tenir les mateixes condicions a l'hora de treballar. Com s'enterra també, deia, la idea que algunes escoles puguin tenir ofertes de tres a setze anys o a divuit, i a altres, les públiques, això no se'ls permeti.

Miri, nosaltres en fem una valoració política, de la decisió, perquè, més enllà de valoracions educatives o pedagògiques, que són pertinents, això, que és un Parlament, es mereix valoracions polítiques. Vostès prenen una decisió en matèria educativa sense una avaluació, sense veure l'impacte que tindrà en el sistema educatiu, sense veure quins resultats ho han fet; nosaltres la vam emprendre a partir d'un acord polític i social, fruit del Pacte nacional per a l'educació; emparaulant, sí, el cost que suposava en primer terme i en segon terme, i sí, fruit d'un acord polític i social, que és el que venim a fer aquí: política, senyora consellera.

Espero de totes maneres que després de sentir reivindicar aquest estudi de costos durant tants anys ara el volem ben de pressa. Perquè ja els ho dic: el meu grup parlamentari està disposat a assumir-lo, aquest estudi, i està disposat a assumir el que representa i el que representa pagar aquesta sisena hora, a l'escola pública i a l'escola concertada, la despesa pública i la prohibició de quotes a totes les famílies. Estan disposats, vostès, també, a assumir amb totes les conseqüències aquest estudi de costos i la seva implantació? Perquè jo en tinc els meus dubtes, sincerament.

I, deixi'm que acabi dient que sí, el que vostès tenen al darrere d'aquesta mesura és un model educatiu propi: el model educatiu de Convergència i Unió, el model educatiu que prima el servei d'interès públic per sobre de qualsevol altre nomenclatura que li hagin pogut donar, el que prima que puguin continuar existint uns centres amb unes condicions de treball i uns altres centres amb unes condicions i característiques de treball diferents, que és un model que, evidentment, la LEC permet i avala, i per això la LEC no garanteix la sisena hora. Per això, la LEC avala el seu model educatiu.

Nosaltres donarem suport en aquesta moció i lamentem, sincerament, que ara el que hagin permès és traslladar

tot el debat dels horaris escolars als centres educatius. A aquesta hora la meua escola, senyora consellera –jo potser hauria de ser allà–, té una reunió de pares i mares per discutir les conseqüències de la seva eliminació de la sisena hora. Aquí és on vostès han portat el debat de la sisena hora: a enfrontar les famílies en els centres.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Daniel Font per posicionar-se sobre les esmenes.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Intervenim per prendre posició sobre les esmenes presentades pels diferents grups que han estat exposades.

Sobre els punts de l'esmena presentada pel Grup Popular, he de dir que milloren sensiblement el contingut de la moció inicial en el sentit que corroboren un mandat clar de manteniment de la sisena hora en l'horari escolar de les escoles públiques de Catalunya durant el proper curs 2011-2012. I apunten a una avaluació posterior de la sisena hora en termes de cost i d'impacte i de qualitat, i vinculen la sisena hora en el combat contra el fracàs escolar. I també apunten a la necessitat de plantejar qualsevol reformulació futura, d'aquesta sisena hora, sobre la base necessària del consens del Parlament i del consens de la comunitat educativa davant l'eventualitat de qualsevol ajust futur.

Els agraïm la feina feta, que ens consta que no ha estat fàcil, i l'esforç personal, en aquest sentit, dels senyors López i Chumillas, amb qui hem pogut coincidir en aquest punt en aquesta ocasió.

També ens semblen positives les dues esmenes del Grup d'Esquerra Republicana que insisteixen en el sentit de mantenir la sisena hora en l'horari escolar de les escoles públiques i a una avaluació posterior dels resultats i dels impactes sobre la seva aplicació en la millora de l'aprenentatge de l'alumnat i de l'impacte de qualsevol ajust sobre el sistema escolar.

Agraïm, en aquest sentit, la col·laboració franca i positiva, també, de la diputada Anna Simó.

Quant a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, hem de dir que no s'adapta al sentit bàsic de la moció. El sentit de la moció és mantenir la sisena hora en l'horari escolar de les escoles públiques de Catalunya, i la moció de CiU apunta que qualsevol reorganització es faci amb criteris positius com a instrument «en la lluita contra el fracàs escolar», diu. Estem d'acord en l'afirmació, però falta l'element essencial del sentit de la moció que és *mantenir* la sisena hora en els horaris escolars de les escoles públiques de Catalunya per a tot el curs que ve.

No podem acceptar, doncs, l'esmena encara que entenem que subsisteix la voluntat de seguir dialogant sobre aquesta qüestió, sobre la qual, sens dubte, haurem de tornar en un o altre moment.

Agraïm, igualment, les observacions fetes per la senyora Dolors Camats, amb qui també coincidim en aquesta qüestió de la sisena hora en la línia que ha expressat en aquesta tribuna; i també dels comentaris formulats i les observacions fetes pels senyors Rivera i Strubell, a qui agraïm també les seves observacions, de les quals hem pres bona nota.

Consegüentment, senyora presidenta, dit això, volem fer una darrera observació i és que hem redactat una esmena transaccional que inclou les preocupacions manifestades pels grups esmentats i millora sensiblement la moció original, el text del qual remetrem seguidament a la Mesa i que es el text que sotmetem a votació.

També, que davant l'eventualitat, senyors i senyores diputats, d'una aprovació de la moció i com a conseqüència directa, entenem que el Govern quedaria emplaçat a concretar la suspensió immediata del punt 7 de l'acord de Govern, de 10 de maig, pel qual s'adopten mesures excepcionals en matèria de personal docent, que fa referència a la suspensió de la sisena hora. Quedaria en suspens el punt 7 de l'acord de Govern, de 10 de maig, i quedaria emplaçat igualment el Govern a mantenir la sisena hora en totes les escoles públiques de Catalunya durant el curs 2011-2012 per a fer una avaluació posterior, supeditant qualsevol ajust al consens de la comunitat educativa i d'aquest Parlament sobre aquest punt.

Per acabar, senyora presidenta, si m'ho permet, llegiré el text de la moció per a coneixement de tothom d'aquesta esmena transaccional, i seguidament la pasarem a la Mesa per si té a bé promoure'n la votació.

L'esmena diu el següent...

La presidenta

Un moment... –un moment. *(Pausa.)* Comenci.

Daniel Font i Cardona

L'esmena de modificació transaccional de la moció diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a: primer, mantenir la sisena hora en tots els centres públics d'educació primària de Catalunya el curs 2011-2012; segon, presentar una anàlisi del cost de la sisena hora des de la seva introducció, una avaluació del seu impacte en la millora de la qualitat de l'educació de l'escola pública catalana i una avaluació del seu impacte sobre la millora del nivell d'aprenentatge de l'alumnat; tercer punt, garantir que qualsevol reformulació de la sisena hora es faci amb el consens del Parlament i de la comunitat educativa, i dins de l'estratègia global de reducció del fracàs escolar en l'escola pública de Catalunya, i, quart i darrer punt, presentar un pla de xoc contra el fracàs escolar en seu parlamentària dins del proper període de sessions.»

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.
(Neus Munté i Fernàndez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Munté...?

Neus Munté i Fernàndez

Gràcies, senyora presidenta; per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Té trenta segons.

Neus Munté i Fernàndez

Gràcies. Senyora Camats, efectivament jo participava del seguiment del Pacte nacional per a l'educació, del seguiment; vostè no, jo sí, perquè representava una organització sindical signant del pacte. I, per tant, connect els flagrants incompliments dels compromisos del pacte, també les dificultats perquè es convoqués aquesta comissió de seguiment. De fet, un cop es va elaborar la Llei d'educació, no es va tornar a convocar aquella comissió de seguiment. Per això li deia que havia quedat subsumit dins la llei i no cal parlar tant del pacte en aquests moments.

El que no havia sentit mai és que la sisena hora tingués un caràcter..., com ho ha dit vostè? *(Veus de fons.)* Sí, simbòlic. No ho havia sentit mai, és una frase per reflexionar. *(Veus de fons.)*

I, finalment, hi ha una llei orgànica que preveu que les famílies puguin pagar quotes a les escoles concertades. És una llei orgànica que el seu grup parlamentari a Madrid va votar.

Gràcies.

(Rafael López i Rueda demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rafael López...?

Rafael López i Rueda

Sí, senyora presidenta. També, per al·lusions de la senyora Munté. Senyora Munté...

La presidenta

Trenta segons.

Rafael López i Rueda

Gràcies. Senyora Munté, vostè em pregunta quines altres comunitats autònomes fan la sisena hora. Home, jo celebri aquest gir autonomista de Convergència i Unió; el celebri i, des del meu grup, ho celebrem, perquè vol dir que va a la centralitat política, però som a Catalunya, i aquí ens preocupem del que fa el Govern de Catalunya, que és del que parlem avui aquí.

I, segon, vostè ens parla des de Convergència i Unió de tripartits educatius amb els socialistes i Esquerra Republicana? Si va ser Convergència i Unió que va fer

el tripartit educatiu aprovant la Llei d'educació de Catalunya, una llei «luxista» i que ens va portar al major enfrontament amb la comunitat educativa: sis vagues generals en menys d'un any.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments. Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats... Per afusions, trenta segons.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. *(Remor de veus.)* Senyora Munté...

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment. *(Pausa.)* Ja pot parlar.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. No sé si puc parlar. Senyora Munté, jo li parlava dels acords de seguiment del pacte. Vostè sap perfectament que hi va haver compromisos complerts i altres que no. Jo li ho he reconegut. I vostè sap perfectament quins es van complir, i els compromisos que el Govern..., i la premsa que hi va posar per complir-los.

Vostè em parla de la LOE. Certament. Jo li he parlat que nosaltres estem en disposició d'acceptar que estudiem el mòdul del cost: el cost que costa la sisena hora, també a les escoles concertades; i que tenim la valentia, i ho hem dit sempre, d'assumir no només el que costa, sinó d'acceptar que aquesta sigui pagada a tots els centres públics.

M'agradarà veure què fa el seu Govern ara que pot fer-ho. I m'agradarà..., i quan he parlat d'això, senyora Munté, em referia que, si nosaltres paguem la sisena hora en els centres concertats, quedarà prohibit que es passin quotes per l'obligatorietat d'aquesta hora. M'agradarà que vostès també assumeixin això.

I, miri, parlant de símbols...

La presidenta

Senyora Camats, ja hem passat...

Dolors Camats i Luis

Ja acabo. M'ha dit tres coses. *(Remor de veus.)* Parlant de símbols, em semblava que parlant a Convergència i Unió, que de tot en fa un símbol i en tot s'embolica amb els símbols, entendrien perfectament la simbologia que tenia un fet com la sisena hora.

La presidenta

Passem a... *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Era per demanar votació separada.

La presidenta

No, un moment –un moment. Tenim una esmena transaccional, presentada pel grup proponent, que incorpora algunes de les esmenes..., o totes les esmenes, a excepció de la de Convergència i Unió. Té vostè l'esmena transaccional a la mà? *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, llavors, endavant.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, han tingut l'amabilitat de fer-nos arribar la transacció, i, per tant, nosaltres demanaríem votació separada dels punts 1 i 3, per un costat, i 2 i 4, per l'altre.

La presidenta

Molt bé.

Doncs, comencem... –disculpi, perquè no sabia que tenia vostè l'esmena transaccional–, comencem la votació amb els punts 1 i 3.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 67 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a les votacions dels punts 2 i 4.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 126 vots a favor.

(Alguns aplaudiments.)

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives (tram. 302-00042/09)

Passem ara al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern... *(Remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats, que encara queden dues mocions. *(Pausa.)* La moció és sobre les mesures previstes per evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives. Presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers i conselleres, diputats i diputades, vam fer una interpel·lació al conseller Puig, al conseller d'Interior, a la darrera sessió, precisament arran dels esdeveniments que

van tenir lloc i que han tingut lloc massa vegades a Barcelona concretament, però a altres indrets de Catalunya, amb aquells que alguns ja hem anomenat –i que crec que és una expressió que s’ha estès– «els professionals de la violència», és a dir, aquells, uns pocs, que es dediquen a molestar, a fer nosa, a trencar coses, a cometre delictes, en definitiva, contra els béns i contra les persones, aquells que donen una mala imatge de la ciutat, de tot Catalunya, que provoquen aldarulls i que, com hem vist, doncs, necessiten que un parlament sencer, que una cambra, que la majoria de grups parlamentaris donin un missatge molt clar a la societat i als ciutadans que ho pateixen: tolerància zero amb els violents.

I, evidentment, el que va succeir ahir no té res a veure amb això, però sí que hi té a veure. Perquè, tot i que ahir del que es parlava era de bloquejar un parlament, ahir també –ho hem de dir clarament, sense amagar-nos– hi havien professionals, també hi havien persones dedicades a generar aldarulls, persones dedicades a cometre delictes. Diguem-ho ben clar, perquè el primer que ha de fer un per saber curar una malaltia és un diagnòstic, assumir la malaltia i posar-hi mesures. I ara el que anem a fer aquí és posar mesures.

Mesures concretes que jo vull celebrar, d’entrada, que han estat ben acollides per tots els grups, van ser també ben acollides –i ho agraeixo– per part del Govern, i, per tant, mesures que, a més a més, no només vénen de Ciutadans, sinó que recullen un sentit de ciutadania, comerciants, sindicats professionals, persones que estan amoïnades pel que està passant i que jo crec que tots plegats hi hem de dir clarament un no ben gros, avui, aquí al Parlament, però, sobretot, posar mesures sobre la taula, que és el que ens toca, posar solucions als problemes que pateixen els nostres ciutadans i els nostres servidors públics.

Un seguit de mesures que després, si tot va bé, doncs, comentaré algunes esmenes que s’hi han presentat i que hem acceptat, però que crec que van pel bé de cobrir un espai públic, cívic, de tots, d’aquells que compleixen la llei, i expulsar de l’espai públic aquells que no la compleixen; així de clar: expulsar de l’espai públic, i a les mesures es veu.

Primera mesura que vam proposar: personar-se, la Generalitat, sempre que afecti els béns públics i materials, en tots els processos. I quan diem «en tots» ho fem perquè ha de ser també exemplar; no és només un objectiu de veure si recuperem els diners, que també, sinó que ha de ser exemplar. Qui la fa, la paga, i ha de saber que la Generalitat li posarà l’alè jurídic darrere per perseguir-lo fins a cobrar l’últim cèntim. Això és el que volem.

Segon punt: càmeres mòbils, expressament autoritzades, lògicament, per la legalitat vigent, per poder gravar literalment les persones que cometten aquests delictes. I, per tant, proposem que els mateixos Mossos, als seus dispositius, puguin, autoritzadament per un jutge, de forma legal, gravar i, per tant, recopilar imatges que puguin servir per denunciar aquells que cometten delictes. Ho vull deixar ben clar, no gravar per gravar: per a aquells que cometten delictes. És un dels objectius.

Tercer punt que proposem: introduir millores, millorar el sistema d’atestats. Avui dia, ens deien els sindicats professionals, els atestats que no han estat plantejats, a vegades, potser correctament, o no se n’ha recollit tota la informació, acaben no sent eficaçment..., o no tenen eficàcia probatòria en un judici. I, per tant, hem de fer que els atestats millorin, per tal que també sempre s’actui de manera que allò que es recull sigui prova, finalment, per a un judici.

Quart punt: coordinar la tasca entre Mossos d’Esquadra i altres forces i cossos de seguretat; crec que és fonamental. S’està veient que això va més enllà, de vegades, dels mateixos Mossos, que hi ha col·laboració amb altres policies i que la falta de coordinació o la bona coordinació, de vegades, és l’èxit o el fracàs d’un dispositiu. Per tant, la coordinació és part de l’èxit per lluitar contra aquest tipus de delinqüència.

Cinquè punt: li demanem un informe, a presentar al Parlament durant aquesta legislatura, durant aquest període de sessions, al conseller, perquè ens digui –ell va anunciar algunes mesures, va donar idees l’altre dia que ens semblaven bastant raonables– mesures preventives perquè aquells violents no estiguin a l’espai públic en determinades celebracions.

Sisè: que el Ministeri Fiscal, en aquest cas, i la conselleria, abans que acabi l’any, com diu la llei que es va modificar, posin en marxa una cosa que crec que tothom està desitjant, que està desitjant el registre de multireincidentes, el registre d’aquells que la fan sempre i que mai la paguen o que la paguen poc. I nosaltres volem que la paguin i que aquells que estan professionalment dedicats a fer violència, doncs, estiguin en un registre, en una llista pública, evidentment al servei del Ministeri Fiscal i al servei d’Interior, per poder detectar aquells que es dediquen a fer això, i que quan facin reiteradament un delicte tinguin la seva pena.

Setè punt, que s’ha afegit també –i després ho comentarem– a altres punts: agrair també la col·laboració, lògicament, amb altres cossos de seguretat.

En definitiva, el que aquí fem i alguna altra proposta, que després en parlarem, que ha fet també algun altre grup parlamentari..., el que volem és que d’aquí surti un missatge a la ciutadania que el Govern, grups parlamentaris i tothom vol acabar amb aquells que violenten l’espai públic i que no tenim cap tolerància amb els violents ni amb la violència. I avui més que mai és un missatge necessari –avui més que mai és un missatge necessari. I, evidentment, els ciutadans de bé, els ciutadans que compleixen les lleis, no tenen cap por ni cap recel que aquells que fan i cometten delictes paguin pels delictes; més aviat crec que estem en un moment del contrari: que la gent té la sensació que de vegades hi ha massa impunitat amb aquells que cometten delictes.

Aquest és l’objecte de la nostra moció. Esperem que es pugui aprovar i que d’aquí surti, hi insisteixo, un marc que permeti que el Govern treballi amb una empara també del Parlament, amb certes mesures, i que sigui un tema transversal, que vagi més enllà d’esquerres, centres, dretes, contextos i circumstàncies, que sempre tinguem un marc estable...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...perquè el Parlament –acabo, senyora presidenta– pugui dir que té un missatge clar amb fermesa.

Crec que ahir, per motius determinats, vam tancar files, per motius, lògicament, de defensar en aquest cas la no-violència i un parlament democràtic. Crec que també s'han de tancar files cada dia per molta gent que pateix aquest tipus de violents a casa seva, al seu comerç o quan hi ha una celebració esportiva.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, nosaltres voldríem recordar que, en el darrer Ple vam aprovar una moció que va proposar el nostre grup parlamentari, en què un dels aspectes fonamentals era precisament abordar la resposta i el tracte que hem de donar al vandalisme i els actes delictius que es produeixen aprofitant celebracions d'èxits esportius o altres grans esdeveniments. I en aquest sentit el Parlament de Catalunya ja ha aprovat instar el Govern a elaborar, en el termini de sis mesos, en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, un protocol per prevenir els desordres públics que es puguin produir en el marc de grans esdeveniments.

Nosaltres donarem suport a les propostes que es proposen en la moció del Subgrup Ciutadans, en el sentit que suposa noves mesures en la mateixa direcció que reclamava el nostre grup parlamentari en el darrer Ple.

Nosaltres hem presentat tres esmenes. Dues fan referència a reclamar una millor coordinació amb la Guàrdia Urbana de Barcelona, que han estat acceptades i incorporades per part del Subgrup Ciutadans, cosa que nosaltres agraïm públicament.

I a la tercera esmena, doncs, es proposava establir un fons econòmic destinat a la reparació dels danys que pateixen per actes vandàlics, en el marc de grans esdeveniments, comerços, serveis, particulars, institucions i la corporació local, tot formulant una proposta d'aplicació del fons. És a dir, quan no funcionen els mecanismes de reparació del dany ordinaris, que es pogués constituir un fons per fer front a aquesta reparació dels danys. Nosaltres lamentem que no s'hagi volgut incorporar dintre d'aquesta esmena transaccional aquesta esmena, perquè creiem que és una mala notícia, sobretot, per a molts i molts comerciants als quals el senyor Rivera ara feia referència, que estaven patint aquests danys, i especialment molts comerciants del centre de la ciutat de Barcelona.

Però és evident que, pel contingut de la moció, no podem obviar fer una referència als fets violents que es van produir ahir en el Parlament de Catalunya.

En primer lloc, volem agrair públicament l'actuació dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana de Barcelona per garantir el treball dels diputats i diputades i el normal funcionament del Parlament de Catalunya. Gràcies per la vostra professionalitat i bon fer.

I, en segon lloc, des del nostre punt de vista no es tracta avui de criticar el dispositiu que ahir es va establir per part del Cos de Mossos d'Esquadra ni del conseller d'Interior. Alguns ja ho han començat a fer, i fins i tot algun diputat, l'excel·lentíssim senyor López Tena, avui declarava, referint-se al conseller: «Lo que ha hecho no ha sido otra cosa que permitir la bronca y la violencia para desviar la atención de los presupuestos», avui surten publicades aquestes afirmacions. Cap comprensió... (*Veus de fons.*) Sí, a *El País*, ho dic perquè les tinc aquí, a *El País*; ja li ho ensenyaré després, excel·lentíssim diputat. Cap comprensió, per minsa que sigui. Es tracta avui de condemnar els violents, no desviem l'atenció. Hem de rebutjar aquells que pretenen minimitzar la violència que ahir vam viure. Minimitzar els fets violents és el primer pas per justificar-los i donar-los cobertura. Les actuacions violentes d'ahir van ser un atemptat en tota regla al nostre sistema democràtic. Defensem la nostra democràcia, rebutgem els totalitaris i antide-mòcrates, que ahir van atemptar contra aquest Parlament, contra els ciutadans de Catalunya.

Hem de lamentar profundament també les afirmacions en un mitjà de comunicació del president de Justícia i Pau, quan afirma que «des d'un punt de vista estrictament personal, però crec que alguns policies han estat incitats a promoure la violència en contra dels diputats». Ja ha desmentit aquestes afirmacions i les ha matisat, però crec que són molt greus. Però també ha fet afirmacions del següent estil: «S'ha creuat la línia vermella increpant i atacant alguns diputats, però també s'ha passat quan s'ha eliminat l'impost de successions», «S'ha de respectar la democràcia, el Parlament i els diputats, però bona part dels partits suposadament democràtics també es burlen cada dia de la democràcia.» Aquestes eren les afirmacions en aquesta entrevista. Des del nostre grup parlamentari rebutgem clarament aquestes afirmacions i reclamem una rectificació.

La presidenta del nostre grup parlamentari ja ha manifestat en la sessió de control al president quina ha de ser la prioritat: posar a disposició de la justícia tots aquells que van infringir les normes, que van actuar amb violència, i també aquells que són responsables de la convocatòria dels actes que van provocar aquests fets violents. Ahir alguns cridaven: «No ens representeu», i tenien raó, els diputats d'aquest Parlament no representem els totalitaris, només representem els ciutadans de Catalunya.

També, els violents ahir no eren quatre, no eren una minoria; ho vam poder constatar ahir. Tothom que directament o indirectament va fer possible els actes violents d'ahir perd tota la legitimitat en les seves reclamacions; qui utilitza, empara o permet la violència no té cap tipus de legitimitat. La llei, els drets individuals de les

persones i la voluntat de la majoria s'han de respectar. Quan no es respecta ni la llei ni la voluntat de la majoria es converteix en un acte profundament antidemocràtic. Això és el que va succeir ahir i això és el que hem de rebutjar sense matisos i sense falses comprensions.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós? Pere Bosch? *(Pausa.)* Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, es tracta d'una moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives. I probablement avui serà complicat destriar allò que és el debat que, en teoria, hauria d'anar supeditat a través d'aquest fil conductor que representa aquesta moció dels esdeveniments que es varen produir ahir en la cambra.

Però hem de tenir la capacitat, tots plegats, de poder fer un debat en fred, un debat destriant allò que és el gra de la palla, i intentant també..., emfatitzant, d'una banda, allò que és important, que és la transcendència i la legitimitat que té en tot moment la policia com a defensora dels béns i les llibertats de tots plegats, però també sabent defensar i destriar allò que és el gra de la palla amb la gent que saben practicar el civisme, que celebrem les victòries esportives de forma cívica, d'aquella gent que no en saben; igualment que també hem de saber destriar el gra i la palla d'aquella gent que saben reivindicar, o que volen reivindicar, o que defensen uns determinats valors, d'aquells altres que excedeixen qualsevol tipus de norma.

En tot cas, en allò que fa referència a la moció, el nostre grup parlamentari hi donarà suport en la seva pràctica totalitat, llevat del punt número 2. Nosaltres no hi estem d'acord; creiem que ja hi ha un marc normatiu en aquest moment prou satisfactori en el tema de càmeres, i per tant creiem que és insuficient..., que és innecessari. Per tant, en aquest motiu ens abstindrem.

A la resta de punts, sí que hi donarem suport. D'una banda, perquè afecta o incideix en allò que nosaltres estíem que és necessari: d'una banda, la coordinació, en aquests moments, precisament, de pèrdua de legitimitat per part de determinats col·lectius, d'allò que són els cossos de seguretat, d'una banda, del Govern de la Generalitat, i, de l'altra, de les policies locals. Entenem que és, d'una banda, imprescindible dotar de legitimitat, però també millorar els mecanismes que té la policia del país per tal de poder treballar. I incidir, tal com fa la moció, i a través de les esmenes que s'han acceptat, en la coordinació, en la coordinació de la policia del país i en la coordinació també amb les policies locals, en aquest cas amb la policia, i amb la Guàrdia Urbana de Barcelona, em semblen mesures necessàries.

Però també cal garantir el dret de les persones. I, en aquest sentit, entenem que els punts 1 i 3 són importants en aquest sentit.

Però també voldríem dedicar l'última part a incidir en un tema que em sembla fonamental, i que incideix també en aquesta moció, i és el tema de la multireincidència. Hem de llançar el missatge, també, al conjunt de la ciutadania, que aquella gent que estan actuant de forma reiterada, saltant-se allò que són les formes de convivència d'aquest país, són gent que al final l'acabaran pagant. I, en aquest sentit, incidir en aquesta matèria, establir d'una banda un registre de delictes i de faltes multireincidentes, i també facilitar la tasca policial en aquest sentit, ens sembla una mesura no només oportuna, sinó a més a més absolutament necessària.

És per tots aquests motius que nosaltres donarem suport, en termes generals, a la moció, tot i que demanarem votació separada del punt número 2, amb el benentès, ho repeteixo, que es tracta d'un debat que hem de saber fer tots plegats de forma freda, intentant separar allò que és el gra de la palla, intentant separar la major part de la gent que vol viure en convivència d'aquells que el que volen és, en definitiva, alterar-la.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, la moció que discutim parla de les concentracions o manifestacions ciutadanes massives, les esportives específicament, però en general. En aquest sentit, jo voldria començar dient, perquè em sembla que és un tema que avui toca també repetir-ho i deixar-ho clar, primer, la condemna més absoluta a qualsevol actitud violenta, sense que això vulgui dir criminalitzar els moviments socials, i, en segon lloc, el suport al paper que estan jugant els Mossos d'Esquadra, la guàrdia urbana, i que van jugar ahir també.

Però, en tot cas, a la moció hem presentat dos tipus d'esmenes. Una primera amb relació al que era la proposta de Ciutadans, que eren, entenc jo, propostes molt a partir de demandes de col·lectius policials o de sindicats i molt en la visió policial. Nosaltres, per exemple, plantejàvem que, a l'hora de personar-se, potser deixar un marge de maniobra al Departament d'Interior per valorar en quins casos es personava o no. S'ha arribat a una transacció que compartim, i, per tant, la votarem.

No votarem, en canvi, l'obsessió per les càmeres: als cascos, mòbils, fixes... Aquest tema no el votarem; no ens sembla que sigui per aquí que vagi la solució.

I havíem presentat, també, una altra esmena, en el tema de la coordinació, perquè es parlava dels cossos i forces de seguretat de l'Estat; en les manifestacions i en les actuacions esportives no hi tenen competència;

estem parlant de les policies locals, de la guàrdia urbana. S'ha esmenat, i, per tant, també hi donarem suport.

Però hi ha una segona part que nosaltres vam voler –abans que passés el tema d'ahir, però jo crec que té més actualitat que mai– remarcar, que és també un tipus de propostes destinades, en aquest cas..., i no són contradictòries: si les d'abans són mesures proposades d'alguna manera a partir de demandes de la policia, també fer una proposta a partir de demandes de la societat. Per què? Perquè la funció de la policia és protegir els drets de la ciutadania, fer-ho amb eficàcia i fer-ho amb garanties.

En aquest sentit, jo vull remarcar avui que és un error criminalitzar els moviments socials, és un error intentar criminalitzar el moviment del 15-M. No confonguem el que ahir va ser actes de violència amb el que són els moviments socials.

I en aquest sentit volem fer una petició, que és que el conseller d'Interior compti fins a deu abans de voler denunciar el president de Justícia i Pau, Arcadi Oliveres. I demanem molt especialment al Grup Parlamentari de Convergència i Unió i al Govern de Catalunya que ajudin a reflexionar el conseller d'Interior. No veiem que sigui cap contribució a la pau social i al diàleg voler denunciar el president de Justícia i Pau. Amb el que ha dit el senyor Oliveres s'hi pot estar d'acord o s'hi pot estar en contra, però portar el tema a la denúncia és un error –és un error. I els demano, si us plau, que el grup parlamentari i el Govern facin reflexionar el senyor Puig.

També, aquestes mesures que hem presentat, aquestes esmenes, van molt amb relació al tema que entenem de qualitat democràtica. Avui el senyor Rivera s'hi referia, crec que en la pregunta al president Mas. I nosaltres n'hem presentat algunes; lamentem que la majoria han estat rebutjades, tot i que se n'ha acceptat una, que ho agraïm. Però en tot cas ho vull comentar breument. Nosaltres proposàvem mantenir l'equilibri necessari entre el grau de conflictivitat previsible de qualsevol manifestació o celebració, la immensa majoria pacífiques, i la presència d'unitats antiavalots en el mateix recorregut de la manifestació, evitant una exhibició innecessària de força que pot resultar contraproduent. I torno a citar un exemple que ja vaig posar l'altre dia: la manifestació de l'altre diumenge contra les centrals nuclears; hi va haver una exhibició de força absolutament innecessària, perquè era una manifestació legal i pacífica.

Un altre punt: mantenir i aplicar la normativa que obliga els Mossos d'Esquadra, inclosos els membres de les unitats antiavalots, a anar identificats, com a garantia dels drets de la ciutadania, cercant les fórmules que permetin fer compatible la identificació amb l'equipament reglamentari. Sembla que això s'accepta per part de Ciutadans; sembla que s'accepta per part de Convergència i Unió; vol dir que s'aprovarà. Nosaltres ho celebrem, perquè ve a posar fre també, a acotar, unes manifestacions del conseller Puig que, potser en calent, va dir, després dels fets de la plaça Catalunya, que es plantejava modificar la normativa que obligava les unitats antiavalots a anar identificades. Celebrem

que avancem en la línia de buscar seny i en aquest sentit de complir la normativa.

N'hem proposat algunes més que no han estat acceptades, per nosaltres de forma incomprensible: estudiar en coordinació amb la Comissió d'Interior del Parlament el resultat de l'ús de les bales de goma i d'altres mètodes antiavalots, tal com han sol·licitat les entitats Stop Bales de Goma i Justícia i Pau, que compareixeran al Parlament. Estem dient que s'estudiï, per part del Departament d'Interior, tècnicament, amb l'opinió dels policies, i que es faci informant el Parlament i coordinadament amb el Parlament. Nosaltres no som tècnics, però l'altre dia el conseller d'Interior ens va convocar a anar a veure aquest tipus d'armament, per veure pros i contres.

Demanem la creació d'una àrea d'interlocució i mediació, fonamental en aquests moments de tensions socials, una àrea d'interlocució i mediació.

I finalment nomenar de forma immediata els membres que han d'integrar el comitè d'ètica policial. Si en aquests moments vostès entre al web del Departament d'Interior veuran: comitè d'ètica policial; components: un membre, el representant de les policies locals. Fa pràcticament mig any. Aquest comitè no està derogat a l'haver derogat el Codi d'ètica, aquest comitè és un instrument plenament en vigor, i no pot ser que fem el ridícul institucional de tenir sis mesos un instrument que és plenament en vigor sense nomenar. A partir de la dimissió que van tenir, de juristes del prestigi del senyor Carlos Jiménez Villarejo, de la Gemma Calvet o de la Merche García Arán, resulta que en aquests moments el comitè d'ètica policial està per nomenar. I això també és garanties per a la ciutadania i donar confiança...

La presidenta

Senyor diputat...

Jaume Bosch i Mestres

...a la ciutadania a l'hora d'analitzar el paper positiu que pot jugar la Policia de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Honorable presidenta, senyors diputats, el primer que haig de fer és fer una salutació formal a l'Antoni Castejón, que és el representant del Sindicat de Mossos d'Esquadra - Comissions Obreres, que es troba present en aquesta sala, i, a la vegada, contextualitzar una mica el que és la moció subsegüent que deriva de la interpellació que va fer el grup de Ciutadans al conseller d'Interior en l'anterior plenari.

El marc de la moció bàsicament és la interpellació i el que plantejava el diputat Rivera, i, d'alguna manera, també la resposta que va donar el conseller en el seu moment. Per tant, d'alguna manera, de la moció transaccionada, la moció en què hem arribat pràcticament a un acord, i, a més a més, que tots els grups parlamentaris han fet les seves aportacions, i que em sembla interessant de destacar, en un àmbit tan delicat com és la seguretat, que hi hagi aquest bon i aquest gran consens, em fa l'efecte que cal destacar-ne dues qüestions.

Una és pròpiament els continguts que deriven de la interpellació. S'ha fet referència abans, amb alguns matisos, a respecte a com s'ha de personar el Govern de la Generalitat o el Departament d'Interior en els processos judicials que deriven d'aquests tipus d'esdeveniments; s'ha fet referència, i en això sí que hi ha certa divergència, al tema de la instal·lació de càmeres mòbils, que des d'un punt de vista tècnic és perfectament possible fer-ho, i, de fet, el conseller es va comprometre en aquest sentit en aquest plenari.

I, en tot cas, s'ha insistit de forma reiterada, i que d'alguna manera conceptualment és importantíssim, que la seguretat siguem capaços de consensuar-la des d'un punt de vista global, que és la coordinació, la col·laboració, la bona entesa entre el Cos de Mossos d'Esquadra, per tant, la policia del nostre país, i la resta dels cossos de seguretat, de la guàrdia urbana en aquest cas, i de forma molt específica, per les circumstàncies que s'han donat els darrers temps a la ciutat de Barcelona.

Pel que fa a les qüestions dels estudis que s'han plantejat, estem d'acord en el contingut, i amb el que estem a més a més d'acord és que algunes de les recomanacions que es facin en aquests estudis s'apliquin, perquè, de fet, en moltes ocasions tenim tendència a encarregar i a portar a terme molts estudis que a la llarga no es posen a la pràctica o no es s'executen. Per tant, l'interès pel que fa a aquesta qüestió per part del Grup de Convergència i Unió és que es faci l'estudi, que es tiri endavant l'avaluació que s'hagi de fer i, en tot cas, que les recomanacions que es portin a terme pels experts que sigui necessari es portin realment a la pràctica.

I, en darrer terme, i s'hi ha fet referència, també, la qüestió que motivava la interpellació era la multireincidència, en molts casos, d'actes delictius d'aquestes característiques, i en el que hi ha un acord i un consens general és que s'ha d'incidir a evitar precisament aquesta reincidència, i s'hi ha d'incidir des d'un punt de vista preventiu, s'hi ha d'incidir també des d'un punt de vista reactiu, però també és interessant que no només ho faci el Departament d'Interior, sinó que en aquest àmbit de treball, en aquest àmbit d'activitat també hi ha d'intervenir, en aquest cas, el Ministeri Fiscal i altres instàncies judicials.

De fet, la col·laboració amb el Ministeri Fiscal s'ha expressat i s'ha articulat precisament a través d'uns acords que deriven de l'any 2008 aproximadament, que el que deien era precisament que s'havia de tirar endavant aquest registre de delictes i faltes per tal de facilitar i de tenir en compte i de prevenir aquestes actuacions.

Per tant, les esmenes que havia presentat el Grup de Convergència i Unió, que han estat acceptades en la

seva majoria, i per això s'ha portat a terme aquesta moció transaccional, el que pretenen bàsicament és acceptar les expressions de la interpellació, els interessos de la interpellació; acceptar d'alguna manera totes les aportacions que han fet els diferents grups en aquesta moció.

I, en darrer terme –i això sí que ho haig de dir–, és adherir-me a dos comentaris que s'han fet per part del representant d'Iniciativa pel que fa al rebuig de la violència en tots els casos, en la no-condemna i la no-estigmatització dels grups que es volen manifestar de forma pacífica. Em sembla que tots hi estem d'acord. Tothom té dret a manifestar-se, tothom té dret a expressar-se. De fet, això són valors fonamentals que vénen establerts des d'un punt de vista legal, i, per tant, des d'aquesta perspectiva sí que hi estariem d'acord.

I, en darrer terme, el conseller Puig no ha donat instruccions, en cap cas, per interposar cap tipus d'acció judicial contra el senyor Arcadi Oliveras. Ha dit, expressament –i així em consta, en els comentaris que he vist, en la premsa, etcètera, i, fins i tot, escoltant el que deia el conseller–, que estudiaria si les declaracions que ha fet el senyor Arcadi Oliveras tenen transcendència des d'aquest punt de vista.

El que sí que li dic, de totes maneres, és que en la mesura del possible i amb molt bona voluntat, farem o, en tot cas, donarem possibilitat que es procedeixi al procés de reflexió que vostè demanava.

Per tant, moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. Les dues esmenes que hem presentat són de caràcter merament tècnic. Ara havíem comentat amb el company de Ciutadans que n'acceptarien una, d'elles; també demanaria que acceptessin la segona, en el sentit següent: la primera és en el sentit que amb bona voluntat, es diu aquí, de cara a garantir l'eficàcia probatòria d'uns atestats policials. I en l'esperit hi estem d'acord, és a dir, a establir com s'han de fer els atestats policials de manera que tinguin una... –l'explicació verbal que ha donat en la seva intervenció–, de manera que tinguin una major eficàcia probatòria; però, garantir la seva eficàcia probatòria, malauradament o afortunadament, segons es miri, és impossible.

És impossible perquè, en fi, no cal fer-ho més llarg, però tots els jutges unànimement, basant-se en un article determinat de la Constitució, consideren que l'apreciació integral de la prova fa que una atestat policial no pugui ser mai constitutiu de prova per si mateix davant d'un procediment judicial, perquè és l'apreciació lliure per part de l'autoritat judicial. En conseqüència, garantir aquesta eficàcia probatòria seria una expressió que no seria més que un brindis al sol; per tant, del que parlàvem era de millorar l'eficàcia probatòria.

També en el mateix sentit la segona, es parla, quant al registre de multireincidentes i de faltes, de la col·laboració amb el Ministeri Fiscal. Crec que s'oblida aquí el poder judicial, perquè el registre de faltes, delictes on es porta és al Consell General del Poder Judicial; a banda, també es porta a la Fiscalia. I aquesta també és una font –no és ara el moment de parlar-ne– de discrepàncies, de manca d'agilitat, de manca d'informació que consta en un registre i a l'altre no, però que parlar aquí només de la Fiscalia i no parlar del poder judicial em sembla un error.

Simplement, una última cosa: donaríem suport i votaríem en general totes aquestes mesures, amb l'escepticisme habitual, però sí que n'hi ha una que ens crida l'atenció, que és aquella que, per indicació d'un dels altres grups, accepten, que és la de dir d'aplicar la normativa que obliga els Mossos d'Esquadra a portar identificació. A veure, que un parlament democràtic hagi de dir a un govern que apliqui la normativa no deixa de cridar l'atenció.

I, per últim, solament per al·lusions, per la referència que hi ha fet abans el representant del Partit Popular, desconeixia aquestes declaracions meves perquè no les he fetes; i, per tant, com que no he fet aquestes declaracions a *El País*, doncs, les desconeixia absolutament.

Sí que, ja que ha tret el tema, i per al·lusió, indicar una cosa: aquí hi ha dues..., en tota aquesta mena d'operatius –i els que hem tingut experiència en aquesta matèria sempre hem estat en aquesta línia–, la història va de la següent manera: s'ha d'assegurar, valgui la redundància, la seguretat del lloc on es fa l'esdeveniment; per exemple, cimera a Barcelona l'any 2002; per exemple, edificis judicials on van els jutges i magistrats amenaçats per ETA en el País Basc i a Navarra o els fiscals. S'ha d'assegurar la seguretat d'allà. S'ha d'assegurar el punt de sortida i, sobretot, s'ha d'assegurar el trasllat. S'ha d'assegurar que aquella persona vagi des d'aquí fins allà amb seguretat. I això és el que aquí no s'ha fet, i no s'ha fet perquè no hi ha cap mena d'operativa per part del conseller de l'Interior. Cap. Era cada diputat que arribi pels seus propis mitjans a una única porta, a partir d'aquell moment ja entra en el «fort apache», fora d'allà, a disposició del que li pugui passar. I això té dues explicacions possibles: o bé la incompetència o bé la mala fe.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor López Tena, no crec que fos aquest el moment. (*Veus de fons.*) A continuació té la paraula, per fixar la posició, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, consellera, il·lustres diputats i diputades, delegat del sindicat de Mossos, de Comissions Obreres, aquí present, delegats aquí presents a la tribuna..., bé, he dit que estic d'acord amb l'esperit de la proposta en general, amb la proposta, perquè tot el que faci referència a

l'eficiència i efectivitat, doncs, dels cossos de seguretat i, especialment, dels Mossos d'Esquadra, com s'ha vist, ahir més que mai, doncs, garanteixen el benestar, garanteixen la seguretat i milloren la convivència.

En el punt primer de la moció, no hi estava del tot d'acord, perquè pensava que obligar a personar-se la Generalitat, doncs, no corresponia, però sé que es deu haver transaccionat, i, per tant, m'afegeixo a aquesta esmena transaccional a la qual han arribat.

I, en el tema de la multireincidència, que s'apliqui el Codi penal, per descomptat, el registre de multireincidentes i aplicar criteris de justícia de proximitat, celebritat, qualitat.

I, afegir-me a aquesta felicitació als cossos de seguretat. La lluita contra la violència, la lluita contra els violents és compartida per tots els demòcrates. I, certament, doncs, aquí no es criminalitzen els moviments socials, ni molt menys, però sí que es criminalitzen els violents, eh? Per tant, felicitar els cossos de seguretat, Guàrdia Urbana, Mossos d'Esquadra..., gràcies per la vostra bona actuació d'ahir, la bona feina d'ahir, perquè va defensar els drets i les llibertats democràtics, i també va vetllar, en fi, per la integritat física de les persones que treballen en aquest Parlament de Catalunya i els il·lustres diputats i diputades.

I dir que estic, doncs, posicionant-me a favor de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar-ne la posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyora vicepresidenta..., aquest tema és apassionant. Vostès ho saben, és apassionant per les conseqüències polítiques, que també, i també perquè al llarg d'aquests dies hem pogut discutir aquest tema. Va haver-hi una compareixença del conseller d'Interior referida als fets del dia 27 de maig i segurament tindrem compareixences del conseller d'Interior referides al que ha succeït aquests dies, a la trobada d'ahir al voltant de manifestants i de concentració al voltant del Parlament. I, per tant, hi haurà molt temps per poder discutir les qüestions més puntuals i més específiques.

El que nosaltres sí que hem plantejat al llarg d'aquestes compareixences, i ho pensem seguir fent, són tres conceptes que creiem que són fonamentals, que són els que marquen una mica el nostre full de ruta, el que nosaltres plantejem que s'ha de fer o que creiem que s'ha de fer en temes de seguretat.

Primer, abans que res, permetin-me que els digui una cosa que hem dit a totes les compareixences i que segurament direm també en les que vinguin: que condemnem tot tipus de violència, sigui aquesta violència que ve d'origen polític; sigui per la que ve d'origen esportiu, per esdeveniments esportius, o sigui aquella

que ve per origen racial o qualsevol altre tipus d'origen. Per tant, això ha de quedar clar: la violència és condemnada pel nostre grup d'una manera clara i contundent, i pensem que no es pot tolerar.

La segona és que volem fer un reconeixement al cossos de seguretat del nostre país. La policia autonòmica fa una feina important, és una policia democràtica, i una policia democràtica mereix el respecte i la consideració de tots aquells que es consideren demòcrates.

I la tercera, que és la que té una vessant més política, que és la diferenciació clara del que és el cos de la policia, del que és la direcció política, governamental, dels cossos de seguretat del nostre país.

Per tant, són tres qüestions que considerem fonamentals, d'ara en endavant, per poder debatre amb tranquil·litat els temes que tenen a veure amb Interior, que tenen a veure amb seguretat: condemna de la violència, vinguí d'on vinguí; reconeixement dels cossos de seguretat del país, i, tercera, la diferenciació entre allò que és polític, allò que és comandament polític, decisió política i allò que és la dinàmica pròpia d'un cos de seguretat.

Dit això, em permetran que comentí ràpidament el que és la moció d'avui. La moció d'avui la considerem altament constructiva, i voldria felicitar el senyor Rivera per haver-la plantejada, perquè és una moció que permetrà un consens molt ampli de tota aquesta cambra, i el permetrà, sobretot, perquè algunes coses de les que es plantegen, que ara puntualitzaré, són òbvies, però que convé que de tant en tant ens les anem repetint. Ens trobem davant d'una moció que ens planteja tot un seguit de qüestions que, si bé algunes vegades ja han estat plantejades i poden semblar reiteratives, en moments com els actuals, en què estem tocant el tema d'Interior, tocant el tema de la policia, d'una manera potser especial, ens convé que les recordem.

El primer punt ens demana que la Generalitat es personi, jo crec que hi ha... –hi votarem a favor, hi insistim, eh?, però–, crec que hi ha una certa redundància, perquè, realment, quan els béns són públics, les administracions públiques ja es personen. L'Ajuntament de Barcelona es persona cada vegada que hi han destrosses a la Rambla en una celebració esportiva i es persona quan hi ha qualsevol tipus de destrossa –s'hi persona. Per tant, acceptem i ens sembla important l'aclariment que fa l'esmena de Convergència i Unió, perquè redunda en això que diem nosaltres ara també, no? Millora el text, considerem que millora el text i dóna constància d'això que els comento.

El segon punt, el tema de les càmeres. El tema de les càmeres és un tema polèmic, no és un tema simplement d'instal·lació. És un tema, també, de concepte del que són les llibertats, del que és la privacitat, del que és..., moltíssimes coses que moltes vegades s'han discutit. Però l'altre dia comentant amb l'exconsellera d'Interior, la senyora Tura, em va dir: «Escolta, votareu o discutireu una cosa que ja està regulada.» Ja està regulada. No costa res tornar-ho a votar, però ja està regulada. Per tant, nosaltres cap problema, l'únic sempre que hi hagi una autorització legal al respecte, que sigui la que correspon, que també ens ho planteja el Grup de Conver-

gència i Unió. I, en aquest sentit, jo crec que fa molt bé, el senyor Rivera, acceptant la seva esmena.

I, per acabar, ràpidament, els atestats: introduir millores als atestats. Sí, senyor, perquè els atestats ja es fan revisant els procediments, etcètera. S'hi han d'introduir millores? D'acord. Però pensem, també, que aquestes coses ja es feien. Millores?, sí, però ja es feien.

Quarta qüestió: la coordinació. Aquí sí que m'agradaria fer un petit esment. La coordinació entre els cossos ens sembla fonamental. Ara, ha de quedar clar que l'observança de l'ordre públic depèn dels Mossos d'Esquadra. I ha de quedar clar també que cap formació política d'aquest Parlament intenti confrontar administracions per una suposada mala entesa entre administracions. Potser ara els colors a banda i banda de la plaça Sant Jaume són els mateixos i no hi hauria aquesta utilització política, diguem-ne, perversa del que ha de ser la coordinació de forces de seguretat. Però, compte, perquè no fa gaire en una comissió en aquest Parlament al conseller Puig se li va fer aquesta observació, i jo crec que hi havia una intencionalitat política, diguem-ne, «perversa», entre cometes. Per tant, coordinació, sí.

Estudi de mesures preventives, també. Compte també amb el cost d'aquests estudis, amb el cost econòmic, amb el cost i amb el que representa la llibertat per a la persona que pot ser delinqüent, però potser també té els seus drets. Compte amb això, comptem amb això.

I, per acabar... –acabo, senyora presidenta–, registre? Ja existeix. Hi ha un banc de dades. Facin-lo servir. Fem servir el banc de dades, també. Volem fer un registre, a més a més? Fem-lo, però hi ha un banc de dades, tirem endavant.

Per tant –acabo, senyora presidenta–, ens semblen unes esmenes constructives, i hi votarem afirmativament. Que quedi clar el nostre suport a les forces de seguretat del país, però també que quedi clar que farem l'oposició política on convingui, quan convingui, quan el polític de torn s'equivoqui.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Per pronunciar-me sobre les esmenes. En primer lloc, dir que hem incorporat dues esmenes del Partit Popular amb referència a la coordinació amb la Guàrdia Urbana i que es restableixi una mica, després també del canvi d'alcaldia, en aquest cas, que està a punt de produir-se.

Una altra, com deia el senyor Bosch, hem incorporat, també, la identificació dels mossos. És regulació, sí, però no serà ni la primera ni la segona vegada que en aquest Parlament aprovem quelcom perquè es faci efectiu. Per tant, ens sembla bé que en democràcia els poli-

cies vagin identificats, evidentment, de forma compatible..., amb els antiavalots, amb els equipaments que puguin portar. És evident, i així ho formula. I, per tant, agraïm la proposta constructiva.

Convergència i Unió ha fet alguns matisos tècnics sobre el tema de les càmeres. Ha dit que, efectivament, les càmeres mòbils..., algú deia: «És que ja existeix.» No. Sí que existeix la regulació, el que cal és decidir si políticament s'utilitzen, si la conselleria les utilitza com a càmeres mòbils, i, per tant, això és el que demanem avui aquí; no que canviï la llei, que ja existeix, sinó que s'utilitzin.

També s'ha parlat de... Afegim també les esmenes de Solidaritat, tècniques, aquests dos paràgrafs, absolutament d'acord amb el matís. I, per tant, podríem dir que la moció que ha presentat Ciutadans, doncs, porta aquí, al Parlament, una inquietud absolutament vigent, que, com diuen, com fruita madura, acaba de..., eh?, de caure. I la realitat és que avui posem punt i final a la sensació d'impunitat, avui donem un pas endavant, un punt d'inflexió, perquè la immensa majoria, si no tots, si no m'equivoco..., gairebé diria que per unanimitat, alguns d'aquests punts s'aprovaran avui, en un tema tan complex, tan polèmic com la seguretat. I jo crec que això, senyors, amb la que està caient, aconseguir que totes les forces parlamentàries aprovin quatre, cinc, sis mesures concretes per solucionar problemes als ciutadans de Catalunya i als servidors públics..., crec que ja podem dir que almenys avui ens hem guanyat el sou.

Per tant, jo crec que hauríem de destacar també que aquestes propostes no és que vinguin de fonts policials o de ciutadania; tant servidors públics com ciutadans, com comerciants, tots ells –tots ells– formen part de la societat, i les propostes que aquí vénen responen també a inquietuds concretes. Allò dels atestats, per exemple, no ho diem nosaltres; els mateixos sindicats de mossos d'esquadra diuen que s'ha de fer millor per aconseguir que tinguin més eficàcia probatòria, per tant, no és una qüestió intrascendent, no?

Finalment, deixi'm donar les gràcies també especialment al sindicat de Comissions Obreres i al seu portaveu Toni Castejón, perquè aquestes inquietuds que avui portem aquí, hi han servidors públics que les vénen dient fa molt de temps –fa molt de temps–, fa anys diria, fins i tot, que portem llegint circulars de diferents servidors públics que diuen: «Passa això, anem amb compte.» Avui la realitat és que la societat globalment, i com a mínim aquesta cambra, té clar que moltes d'aquestes mesures són absolutament necessàries. Jo ho celebri.

I vull agrair als servidors públics que protegeixin cada dia les llibertats i la seguretat. A ningú que respecti la llei li fa por que servidors públics garanteixin les seves llibertats. I almenys crec que aquest és el sentir majoritari d'aquesta cambra.

Per tant, celebrem aquest punt i final, aquest missatge de tolerància zero amb la violència, un missatge de civisme que crec, hi insisteixo, que amb els dies que corren, amb el que hem viscut i lamentablement potser ens toca seguir vivint, podem aplicar aquestes normes, i d'aquí a un temps puguem dir que avui al Par-

lament vam posar una base per poder treballar tots els diputats i diputades, però, efectivament, que el Govern tingui una base parlamentària per treballar.

Moltíssimes gràcies a tots, i sobretot a tots els ciutadans que estan demanant aquestes reivindicacions i que avui veuen com el Parlament els escolta i s'aproven per unanimitat.

Gràcies a tots els grups, especialment per la seva col·laboració i la seva actitud constructiva.

La presidenta

Senyor Rivera..., senyor Rivera, abans que marxi al seu escó, té l'esmena transaccional? *(Pausa.)*

Tenim una esmena transaccional, i la moció, que contenia sis punts, ara en té nou, perquè s'han afegit el 7, el 8 i el 9.

Tinc la petició d'Iniciativa per Catalunya de votar separatament el punt 2 i el punt 8; tinc la petició del Grup Socialista de votar el punt 8 separatament, i tinc la petició d'Esquerra Republicana de votar el punt 2.

Per tant, votarem primer el punt 2, després votarem el punt 8, i la resta de la moció amb les esmenes incorporades. D'acord, tots els grups? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, comencem la votació del punt 2.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 109 vots a favor, 9 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 1 en contra i 33 abstencions.

Votem ara la resta de la moció, amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme (tram. 302-00043/09)

Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, que és la moció número 17, la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

(Pausa llarga.)

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, avui presentem la moció subsegüent a la interpellació que es va tindre amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre temes de turisme. El tema de la moció són vuit punts concrets, que tenen una relació directa amb la interpellació i els temes que vam estar parlant.

En primer lloc, el primer punt el que ve a dir és que realment l'Agència Catalana de Turisme tingui les recomanacions que se van recollir en un document per part del sector turístic i que van fer arribar a la direcció general, com no podia ser d'una altra manera; vull dir que se tinga en compte realment el que el sector té previst i el que sector pensa referent a com ha de funcionar l'Agència Catalana de Turisme.

La segona és felicitar realment que hi ha òrgans que se van crear, no han funcionat, i que el departament ha tingut a bé, i jo penso que amb molt encert, de treure i de fer desaparèixer, com és l'Observatori del Turisme de Catalunya, i crear una àrea de coneixement i estratègia dintre del que és la Direcció General de Turisme. Nosaltres demanem que en aquesta àrea de coneixement i estratègia que ha vingut a suplir el que és l'Observatori de Turisme de Catalunya, se tinga en compte la representació del territori quant al coneixement del sector turístic. I ho dic també molt concretament per un observatori que ja porta deu anys funcionant, que és l'Observatori de Costa Daurada, i, naturalment, com és el Parc Tecnològic de Turisme a Tarragona.

Referent al punt tercer, insistir realment que el turisme de negoci és important; parlàvem a la interpellació que Barcelona és la segona capital del món, després de Viena, en temes de turisme de negoci. I nosaltres el que volem, que això es potenciï més i que no solament siga Barcelona, sinó que siguin aquells municipis o aquelles capitalitats de Catalunya, doncs, que tenen un pes específic i que poden acollir aquests esdeveniments.

També hem parlat..., i aquí sí que ja anticipo que hi ha una esmena feta per Convergència i Unió. I nosaltres, aquesta esmena, l'acceptaríem, perquè ve a recollir millor la voluntat del que era la moció, és a dir, per no barrejar el que són els municipis que tenen el decret del que és els horaris comercials, que afectaria més el que és comerç..., tindre un catàleg realment de municipis a Catalunya i tindre molt especialment quin és el valor turístic que tenen aquests municipis, i que aquesta catalogació estigui dintre del que és l'Agència Catalana de Turisme per a tindre la seua divulgació.

Penso que l'esmena que ha presentat Convergència i Unió ho clarifica millor, i deixem a un marge el que és els municipis..., que s'hauran, també, senyor conseller, d'actualitzar-se algun dia, aquests municipis que estan gaudint d'una llibertat d'horaris el que són els caps de setmana per estar catalogats, i si podia ser també que anessin coordinats amb aquest catàleg que nosaltres estem demanant ara que es faci a Catalunya.

També és important el punt cinquè, i és realment que, finalitzat l'any 2011, amb el consell dels sectors, se

faci un decret en el qual se parli de l'explotació dels apartaments turístics.

Jo sé que s'ha presentat una esmena, per Esquerra Republicana de Catalunya, la qual ja diem que no l'acceptem. I no l'acceptem per una qüestió molt òbvia, perquè sí que al novembre de l'any passat se va fer una llei referent a l'explotació d'apartaments o d'establiments turístics, però no amb el consens del sector. I quan se fan lleis que no s'està d'acord amb el sector, doncs, el que ocorre és que es poden canviar. I, per tant, el que demanem és la voluntat expressa del departament que se tinga en compte el sector a l'hora de formular o de regular l'explotació d'apartaments turístics.

La sisena és presentar davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació l'informe tècnic sobre la creació del portal web. Nosaltres demanem que a la Comissió d'Empresa i Ocupació se porti l'auditoria, i a part de l'auditoria, l'informe tècnic: aquells 6 milions d'euros que estaven pressupostats que s'han convertit en 12 milions d'euros i que, segons paraules del conseller, no han servit per res. Per tant, els diputats, el Parlament de Catalunya i el poble de Catalunya han de saber, aquesta despesa inútil, per què s'ha fet i si ha servit per a alguna cosa.

El setè és fer un esforç realment amb les companyies aèries i els «touroperadors» perquè facin més rutes; o sigui que els problemes que tenen, que estan tenint avui l'aeroport de Girona o l'aeroport de Reus..., doncs, que estigui més agilitzat quant a més vols se puga tindre.

I l'última, la vuitena –i després ja m'hi pronunciaré, perquè penso que hi ha una esmena referent a ella–, fa referència al fet que se netegin les aigües de les platges del litoral català, perquè l'Agència Catalana de l'Aigua ha dit que no ho podria fer. Escoltaré l'esmena que se presenta, i, si em convenç, doncs, l'acceptaré.

Ja he dit que el punt quart s'accepta; no accepto la d'Esquerra Republicana, i queda pendent que el representant del Grup de Convergència i Unió me pugui convèncer per a admetre aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes, en primer lloc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula per a la seva defensa l'illustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, surto en aquest faristol per defensar aquesta esmena i, en definitiva, per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana respecte a aquesta moció.

Vam seguir amb molta atenció la interpellació i, de fet, coincidim –coincidim– que estem treballant en un model turístic del nostre país on tenim un eix, un eix que és el clima i la platja, però que aquest eix evidentment l'hem de complementar. I aquí crec que aquests darrers

anys s'ha fet una feina important –important– per posar en valor turístic allò que ens fa propis –la nostra pròpia identitat, el patrimoni, la història, aspectes culturals–, que realment complementen aquest eix que és el clima i la platja; no ha estat altra que aquest aspecte.

En aquesta línia ens voldríem posicionar en aquests vuit punts. I començaré pel principal, que és aquesta esmena de supressió que hem presentat en el punt cinquè, en tant que es demana un decret regulador de l'exploració d'apartaments turístics per tal que el sector es pugui adaptar. L'hem demanat perquè el decret ja existeix –ja existeix–, per primera vegada, i va ser al novembre d'aquest any passat –per tant, estem parlant d'un decret que no té ni un any de vigència–; ja es va regular l'exploració d'apartaments turístics del nostre país.

Vostè parla de consens amb el sector. El sector són aproximadament unes 220 empreses, que representen uns divuit mil apartaments turístics. Però es calcula que en el nostre país hi ha pràcticament mig milió d'apartaments turístics. I, per tant, posem sobre la taula una reflexió: quan volem consensuar amb el sector privat, estem parlant d'un sector de 220 empreses que només representen divuit mil del mig milió d'apartaments turístics. I això crec que és un motiu de reflexió.

Evidentment, aquest decret el que va fer va ser posar unes regles del joc clares –clares–, perquè, si no, el que es produïa era una competència deslleial entre aquests apartaments turístics, per un costat, i el sector dels càmpings i hotelers absolutament reglats. I aquesta situació s'havia de corregir.

Evidentment, el conseller ja va expressar la seva voluntat de modificar-ho; però, en tot cas, entenem que aquest decret, que evidentment modificaran..., l'actual és una bona base –és una bona base– i jo crec que amb un consens, com deia, amb aquest sector privat, que representa només divuit mil del mig milió d'apartaments, sí que podrà trobar aquest consens. Tot i que entenem que serà complicat, serà difícil, perquè hi ha molts interessos al darrere, i, en definitiva, el que hem de vigilar i el que hem de tenir cura és l'interès públic.

Quant a la resta de punts de la seva moció, hi estem totalment d'acord, només m'agradaria fer alguna esmena amb el poc temps que em queda. Vostè parla, doncs, de tenir en compte les recomanacions recollides en un document de treball. Evidentment, aquest document de treball no el coneixem. És un document de treball entre els diferents patronats de turisme de les quatre diputacions del Principat de Catalunya, adreçat directament a la Direcció General de Turisme. Per tant, un document a què no hem tingut accés; per tant, no coneixem el seu contingut. Però, tot i així, com qualsevol document de treball, evidentment, s'ha de tenir en compte a l'hora, doncs, d'actualitzar i de posar al dia l'Agència Catalana de Turisme, no seria d'altra manera. I, per tant, hi donarem suport.

I sí que em vull referir a l'aspecte de l'auditoria. Conseller, estem d'acord –hi estem d'acord– que s'hagi ordenat aquesta auditoria..., auditoria i un informe tècnic sobre la creació i les deficiències i els recursos destinats al portal web de Turisme de Catalunya. Continua sent una assignatura pendent el portal web de Turisme. Estem

d'acord que es faci aquesta auditoria. I el que es demana, que aquesta auditoria, un cop estigui feta, es porti, s'expliqui a la comissió del Parlament que correspongui, i, evidentment, que se'n treguin les conclusions que s'hagin de treure.

Tothom coneix que els anteriors responsables d'aquest departament eren del nostre partit, d'Esquerra Republicana, i, per tant, entrarem en un exercici de transparència. Quan es governa hi ha encerts, hi ha errors. I, per tant, estem a favor d'una auditoria que, molt probablement..., si nosaltres continuéssim en aquests moments tenint la responsabilitat en matèria de turisme del Govern del nostre país, molt probablement l'hauríem demanada igualment.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, també, per defensar les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Xavier Crespo, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Crespo i Llobet

Honorable presidenta... Honorable conseller, diputats i diputades, bé, el nostre grup està d'acord pràcticament en tota la moció. Hem presentat esmenes en el punt quatre i en el punt vuit. Començaré pel punt vuit, perquè és el que em queda pendent de convèncer el senyor Luna. I ja li ho dic, d'entrada, que nosaltres estem al costat dels municipis turístics i estem al costat que les aigües i les platges del litoral català, doncs, continuïn estant netes com ho estan fins ara.

Llavors, respecte a quins són els motius pels quals creiem... Doncs, miri, l'Agència Catalana de l'Aigua des de fa vint anys desenvolupa el Pla de vigilància i informació de l'estat de platges i zones de bany interiors, amb l'objectiu de garantir en termes de salut pública i qualitat els sistemes aquàtics i el compliment de la directiva europea d'aigües de bany i de la directiva marc d'aigua.

Dins d'aquest marc d'aquest programa, l'agència realitza inspeccions periòdiques a les platges, analitza les aigües de bany i en determina la seva qualitat; posteriorment, l'agència informa dels resultats obtinguts a la ciutadania i als ajuntaments; a més a més, disposa d'informació aèria de l'estat diari de les nostres platges, i també preveu disposar d'un sistema d'informació sobre la previsió meteorològica, a través del Servei Meteorològic de Catalunya.

Els arguments i els motius són de tres caràcters: un, de caràcter tècnic, atès que s'ha observat una reducció progressiva en l'origen dels residus antròpics. Concretament, des de l'any 2001 fins al 2010 s'han reduït en un 77 per cent aquests residus: concretament, en el 2001 se'n recollien 1.000 metres cúbics per municipi; actualment, en el 2010 estem en 230 metres cúbics per municipi.

I els motius –els motius– d'aquesta reducció són diversos: per una banda, la disminució dels abocadors incontrolats; per altra banda, la progressiva millora en

la neteja i conservació de les rieres. La millora en els sistemes de sanejament litorals... –vostè sap que s'han anat implantant moltes depuradores al llarg del litoral català–, també, les actuacions en neteja dels municipis; també, la implantació dels plans de clavegueram, i també l'impuls d'activitats de conscienciació i educació mediambiental.

També hi ha motius de caràcter econòmic: el cost –el cost– concretament, d'aquestes barques, que en principi no es pensen utilitzar aquest estiu, el cost és de 2,3 milions d'euros per una recollida mitjana de 230 metres cúbics. I també un altre dels motius és de caràcter competencial: no hi ha cap exigibilitat legal per fer aquestes tasques.

De totes maneres, i com a resum, li diria que no ens hem de preocupar, perquè és interès mutu i d'aquesta cambra i del mateix Govern, doncs, mantenir la qualitat de les platges. I, llavors, a part del programa que des de l'ACA s'està desenvolupant, en els casos que puntualment es necessiti una actuació d'urgència, així es farà, perquè tenim la informació a diari. Per altra banda, dir-li que els principals municipis turístics, doncs, aquest servei ja el tenen com a propi, perquè han cregut convenient, des de la proximitat, donar aquest servei. I, d'altres, en aquest moment ja s'estan associant per tenir aquest servei també entre ells. O sigui que crec que li he donat prou motius per tenir garantida la temporada turística, des d'aquest punt de vista.

Respecte al punt 4, que vostè ja ha dit que ens l'accepta, doncs, igualment. Nosaltres acceptem els vuit punts, perquè ja en la darrera legislatura alabàvem les qüestions que portava el Grup d'Esquerra Republicana en la conselleria que en depenia el turisme, però també vam ser crítics en el tema dels apartaments turístics, que no s'havia consensuat; amb el portal web, que crèiem que hi havia una despesa exagerada, però, independentment de la despesa, era molt important com a canal de venda i de comercialització català, i durant aquests anys, doncs, no l'hem tingut.

Per altra banda, acceptem també el fet del catàleg dels municipis turístics, que dins del marc del Pla estratègic que el conseller va anunciar, 2011-2015 –o sigui que si estem parlant del 2011 serà de la manera més immediata possible–, aquests municipis turístics que es defineixin es puguin publicitar des de l'Agència Catalana de Turisme, que és interès de tots.

Molt agraïts.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, val a dir que em posiciono, il·lustre diputat Luna, a favor de la moció que ha presentat vostè, a més a més que trobo que és un tema fonamental el del turisme. Per tant, ben trobada la matèria de què és objecte la moció; un sector que,

doncs, representa al voltant del 12 per cent del producte interior brut i que genera al voltant de quatre-cents mil llocs de treball, doncs, és prou important. Per tant, el felicitó per la matèria, i també pel tarannà a l'hora de presentar-la; realment, doncs, ho ha exposat amb tota claredat.

I els quatre primers punts, que són de cohesió de sector turístic, en el que fa referència a l'Agència Catalana de Turisme, que accepti les recomanacions dels ens territorials; també, doncs, que en l'Àrea de Coneixement i Estratègia del sector turístic hi participin els observatoris que gestionen el coneixement en nom d'aquest sector, com el de la Costa Daurada i com el de Tarragona, ho trobo també bé. En l'aspecte del tercer, potenciar el turisme de reunions, de convencions, d'incentius, a més a més, coordinant-ho amb les convencions locals, també. El quart, del catàleg i l'inventari a favor..., i el cinquè, que a vegades genera certa polèmica, doncs, també dir que hi estic a favor, perquè..., a favor dels apartaments turístics, perquè és una manera que tenim de reconduir un sector, que és el de la promoció immobiliària, que pot ser que no puguin donar sortida a certs edificis que estan destinats a uns altres usos, i si els permetem accedir al sector turístic, mitjançant, doncs, la creació d'apartaments turístics, crec que és una bona solució. Totalment a favor d'incrementar, doncs, l'assistència, l'afluència de turistes a Catalunya mitjançant convenis amb *tour operators* i amb operadors del sector, bé, de companyies aèries.

I, també, felicitar Esquerra Republicana amb l'acceptació de l'auditoria de la web, del portal, perquè trobo que, doncs, per descomptat, no hi ha res a amagar quan es presenta una auditoria i quan, doncs, un té la consciència ben tranquil·la que el que facin serà absolutament transparent. I això és en ares a la transparència i de la informació. Per tant, felicitats. M'hi posiciono a favor.

En el vuitè punt trobo que és fonamental la qüestió relativa a la neteja de les aigües de les platges perquè té una incidència directa en el sector turístic. I, per tant, doncs, penso que el boca/orella que això genera és molt important cara al prestigi d'aquest sector, que és tan necessari per al nostre país.

Per tant, felicitats per la moció presentada, i m'hi posiciono absolutament a favor.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

De l'escó estant. Per donar suport a la moció. Ens semblen mesures raonables, i amb les esmenes que s'han acceptat, crec que acaba sortint i confegint-se una moció que, en el cas que es portin a terme totes i cadascuna de les actuacions, servirà per recolzar el sector turístic del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí. Gracias, presidenta. *Conseller*, brevísimamente, para adelantar la posición de Ciudadans respeto a la moción presentada, que es la de apoyar esta moción porque compartimos los fines que pretende y que son esenciales para el sector turístico catalán para su desarrollo y la potenciación y su mejora.

Tenemos instrumentos y entes que han trabajado la materia, como son la Agencia Catalana de Turismo, la, ahora, Àrea de Coneixement i Estratègia, el Catalunya Convention Bureau, el Observatorio de la Costa Dorada y el Parc Tecnològic de Tarragona. Y lo único que hace falta es ponerlos a trabajar coordinadamente, que es lo que pretende esta moción, porque si no, efectivamente, es tirar el dinero, se pierde tiempo y no sirve de nada, nada de lo que hagan independientemente.

Todo esto para tener un diagnóstico preciso y exacto del mapa de necesidades y crear sinergias y potenciar los distintos tipos de turismo: ocio, negocio, playa, sol, cultural, gastronómico, lo que sea; sinergias e implicación de todos los territorios, de toda Cataluña y hacer cuantos esfuerzos se puedan con compañías aéreas y «touroperadores», como se nos ha informado que se está haciendo, y sabemos por parte de la conselleria que preside el *conseller* Mena y el del Territori.

Pero, nos parece fundamental que, de una vez por todas, se haga este catálogo de municipios turísticos y esperamos las conclusiones de la auditoria de la página web, lo que ya pedíamos el año pasado nosotros porque ya nos parecía un escándalo que hubiera costado 6 millones y que no funcionara. Recuerdo una interpelación al *conseller* de Turismo en aquel momento. Y, por último, si se puede hacer un esfuerzo por las playas, creo que lo agradecerán todos los catalanes, y muy especialmente el sector.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, efectivament el sector turístic, ja vam comentar-ho, és el que aporta, doncs, un gran PIB, un gran producte interior brut, a Catalunya, entre un 11 i un 12 per cent, i cal situar-lo en la importància que correspon. Per això el Govern d'esquerra va portar a aquest Parlament la Llei de l'Agència Catalana de Turisme, que havia de ser i està sent l'element que vertebrava totes les polítiques. I, a més a més, també calien unes polítiques i un canvi de rumb i unes polítiques noves per fer que aquest turisme que és cen-

tral, que és el de sol i platja, també pogués anar acompanyat del cultural, el gastronòmic i d'altres, com, es deia també, el de la pròpia identitat catalana com a tal.

Per tant, això era important i més si tenim present que és un sector que molts estudis diuen que el seu futur al nostre país podia estar hipotecat. I, diguem-ho clar, i ras i curt, hem tingut sort de la desgràcia d'altres, perquè sabíem que ja érem un sector molt madur aquí i que hi havien realitats emergents molt potents, doncs, com Tunísia, com Egipte, com el Marroc, que ens estaven prenent quota. Per tant, era important, doncs, i és important que s'impulsin de forma decidida aquestes transformacions en el sector turístic per afavorir aquesta descentralització, per afavorir la desestacionalització.

I sobretot nosaltres..., i aquí és on vull centrar una mica també l'eix de la intervenció, aprofitant el que va dir el conseller i aprofitant que hem de fer un pla estratègic nou. Sens dubte, els reptes del turisme a Catalunya han de ser, a part del sol i la platja que diu sempre el senyor Luna, la qualitat de l'ocupació i també la millora dels serveis. Per tant, cal anar cap a un turisme, doncs, que sigui més responsable, més generador d'ocupació al territori i més generador de riquesa també en els territoris. Per tant, aprofitem el Pla estratègic de turisme, que en aquesta moció no hi és, per vincular el sector, i fem-ho per integrar també elements de sostenibilitat, elements de qualitat, que són, en definitiva, els que faran subsistir aquest sector al nostre país.

Respecte a les esmenes, home, començaré per la major, que és la 8, per nosaltres, eh?; la major. L'esmena del diputat Crespo és descafeïnada; ha fet un relat del que s'havia fet. I nosaltres ja li avancem, senyor Luna, que si vostè li accepta l'esmena nosaltres aquest punt no el votarem.

La resta en general la compartim, també excepte en el punt, doncs, número 5, que és el que..., nosaltres vam entendre en el seu moment, amb aquell decret, que és cert que va causar polèmica, que estava bé per posar-hi llum i que en un moment on l'economia submergida és el 24 per cent al nostre país, el fet de treballar aquest sector, doncs..., podia ser possible que emergís aquesta economia en aquest sector. De totes maneres, si es revisa el decret, que es tinguin en compte, doncs, també criteris de posar-hi llum i no tanta ombra, en aquest sector, que al cap i a la fi van a allò que jo deia, a fer que la qualitat del nostre turisme de vegades sigui molt menystinguda, i amb raó, per les persones que vénen i ens visiten i van a parar a apartaments senzillament que no són apartaments, eh?

Respecte, doncs, a la resta, nosaltres estaríem, en aquest sentit, d'acord. Aprofitar també per dir, sobretot en el punt dels municipis turístics..., sabem que també és positiu de cara, doncs, que si són considerats municipis turístics per part del Govern central en la Llei d'hisendes locals, també podrien cobrar en aquest sentit; però per això els municipis on hi ha més hotels que no pas apartaments en surten, en aquest sentit, també perjudicats.

Ens sembla també important en aquest punt de fer aquest catàleg de municipis turístics, una cosa que vindria a ser part d'aquesta sostenibilitat. Ho veiem a Barcelona però també ho veiem a altres pobles de

Catalunya, que és la convivència dels ciutadans de les viles, dels ciutadans de les ciutats, amb aquest turisme. Seria un bon moment per fomentar la participació i per fer, doncs, que aquests municipis turístics, realment, a part de sentir-se turístics, també puguin participar d'aquestes polítiques que es puguin realitzar.

En definitiva, sobre el portal web, doncs, també, per què no?, posar-hi llum, com l'hem de posar a tantes coses.

Per tant, senyor Luna, ja ens dirà com es posiciona respecte a les esmenes.

Res més.

Gràcies, senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies; de l'escó estant, presidenta. Nosaltres estem d'acord en gairebé tots els punts.

De l'1 al 4 votarem que sí.

Al 5 ens abstindrem per alguns dels motius que acaba d'esmentar la diputada d'Iniciativa per Catalunya. Aquest va ser un decret molt controvertit, conseller; vostè suposo que ja ho sap. Va ser molt important per fer aflorar, creiem nosaltres, economia submergida. I en el cas que s'hagi de remodelar o que s'hagi de canviar li demano que tingui molta cura precisament per aquest motiu que li dèiem.

Al 6 i al 7 també direm que sí.

I al 8, nosaltres també, si aquesta esmena de Convergència i Unió prosperés i l'acceptés el Grup Popular, nosaltres hauríem de votar que no, perquè no es pot prescindir d'un servei de l'ACA a les costes catalanes i carregar-ho tot a partir d'ara als ajuntaments, per molt que –i és veritat, com ha dit el conseller Recoder avui– aquesta no sigui una competència de l'ACA. Si els ajuntaments de Catalunya deixessin de prestar tots aquells serveis sobre els quals no tenen competències seria un caos. Per tant, si és que s'ha de canviar aquest hàbit o aquesta norma que s'havia tingut fins ara, s'hauria d'estudiar amb molta cura, fer-ho progressivament i no fer-ho de cop, com sembla que està esperant el Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, simplement un aclariment per a la senyora diputada, per a la senyora Carmen de Rivera. No son 6 millones; 6 millones eran los presupu-

estados y la página web son 12 millones. O sea, que se ha doblado y no sabemos para qué sirve. Lo digo porque para..., era una puntualización.

En segon lloc, senyor de los Ríos, jo li demanaria una cosa. Si vostè al conseller li acaba de dir ara que és una bona base, el decret, per a fer una modificació i per a portar endavant realment que els apartaments d'explotació turística estiguen regulats de tal manera que no hi hagi una economia submergida i que això vingi a beneficiar inclús el tema de la «vivenda», jo li demanaria per favor que retirés la seua esmena i que, doncs, col·laborés vostè perquè, amb la base d'aquest decret en què vostè se basa, de novembre, se pugui modificar i se pugui portar millor endavant.

Referent al tema del senyor Crespo, jo, senyor Crespo, entenc, he volgut entendre el que vostè ha dit que quan diu «continuar mantenint» vol dir que en aquells municipis que no tenen uns serveis propis per a poder netejar les seues aigües, la Generalitat faci un esforç perquè es puguin netejar aquestes aigües. Sí que és cert que no és competència de l'ACA, però és també ben cert que s'haurà de fer un esforç, que als municipis que no tinguin uns serveis de neteja pròpia pugui fer-se aquest esforç. Per tant, jo, amb el que vostè ha dit, vull creure en això i vull entendre que la intencionalitat amb què vostè ha parlat i el que la seua esmena està dient quan diu «continuar mantenint», és dir: «No, escolti, fem un esforç que en aquells municipis on no hi poden arribar perquè no han fet o no han mancomunat uns serveis de neteja d'aigües, se pugui fer.»

Per tant, jo acceptaré aquesta esmena perquè veig la bona voluntat en ella de poder-ho portar endavant.

Per tant, jo simplement demanaria al Grup del Partit Socialista i a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, que al punt, realment, vuitè, doncs, tinguin també la visió que ho he pogut tindre en aquest aspecte i també que el votin favorablement.

I res més, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació... (*Sergi de los Ríos Martínez demana per parlar.*) Sí, senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos Martínez

Gràcies. Demanaríem votació separada del punt número 5, atès que no ha estat acceptada l'esmena de supressió.

La presidenta

També tinc petició de votació separada per part del Grup Socialista del punt 5. I del punt 8, Iniciativa..., i també Socialista, o no? (*Pausa.*) El senyor Sabaté on està? (*Pausa.*)

De moment, tenim votació separada del punt 5, per tres grups, i del punt 8, per un grup i m'ho ha de confirmar el Grup Socialista.

I la resta seria la moció amb les esmenes que s'han incorporat i que s'han acceptat, no, senyor Luna? *(Pausa.)* Molt bé.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.) Senyor Luna...?

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, vull entendre que podríem votar conjuntament els punts 1, 2, 3, 4, 6 i 7, amb l'esmena incorporada, i votació separada, el 5 i el 8.

La presidenta

L'únic que he d'aclarir és si el punt 5 va separatament del 8 o els puc votar conjuntament. *(Pausa.)* Perfecte. Doncs... *(Remor de veus.)* No? *(Veus de fons.)* Ara separats. Doncs, farem primer 1, 2, 3, 4, 6, 7, i després el 5 i després el 8.

(Pausa llarga.)

Mentre vénen els darrers diputats... *(Remor de veus.)* No, no, explico la votació –explico la votació. Ja sé que hem passat dos dies molt intensos, però ja acabem.

Votarem primer els punts 1, 2, 3, 4, 6 i 7.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 115 vots a favor.

Ara passarem a votar el punt cinquè.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, 17 en contra i 20 abstencions.

I ara passem a votar el punt vuitè.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, 36 en contra i 1 abstenció.

Amb això acabem l'ordre del dia.

I permetin-me un minut –un minut– sobre aquesta sessió plenària tan intensa. Ahir la vam començar a les deu i deu del dematí; vaig recordar al principi que mai en trenta-un anys havia passat el que estava passant, que alguns volien impedir l'exercici del dret democràtic. Hem tingut dos dies intensos de Ple i jo els vull agrair d'una manera especial la seva col·laboració, la seva comprensió i el seu compromís com a representants del poble de Catalunya, i molt especialment a tots els diputats i diputades que ahir van patir en les seves pròpies carns agressions, amenaces, coaccions. Per tant, els agraeixo a tots la seva funció i ens uneix més coses del que ens separa, perquè ens uneix la defensa de l'estat de dret i ens uneix la defensa dels valors democràtics.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre.